

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 3
282

1932

ΕΤΟΣ ΧΤ

Εγγραφή
DL 1/3/32
Drobnick's Inc

Art. Lawrence

1930

Ελαιόλα

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Εξουράζει τὸ σῶμα.
Ἀπαλλίσει ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.
Α.Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Ἡ κ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ, Διπλωματούχος τῆς Ἀκαδημίας Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ ἰδίαν ράπτρια τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κων/πόλεως, με εἰσοσκητὴ πείραν, Κων/πόλιν-Παρίσι-Ἀθῆναι, ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ καὶ καταρτίσῃ καλλιτέχνιδας ραπτρίας.

Ἰδιαίτεροι συμφωνίαι διὰ τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μαθητευόμενας. ΔΙΑΔΑΚΤΡΑ λογιῶν. Γράψατε: Καν Ἀνδρονίκην Βεκτάση, Νίκης 26, Ἀθῆναι.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑπογῆ τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματούχος μοδίστα γυναικείων φορεμάτων **ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ** Μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς οἰκίας Βουλῆς 37α καὶ ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της. Θὰ εὗρθετε ἐκεῖ τὰ Παλαιὰ Μοντέλλα καὶ Γυναικεία Ἐργασία με γούστο, εὐδυνειδιότητα καὶ με τιμὰς λογικὰς.

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν.

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

Ἐνα γλυκὺν μάλα με **ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗΝ** παρέχει εὐχαρίστησιν ὑ νεὰς δυνάμειδ

Dr A. WANDER S. A., BERNE

Γεν. Ἀντ. Γ. Χρυσοστάτης - Ἀγίου Κωνσταντίνου 14

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΒΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΒΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΓΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΤΟΥ 1932

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ

Εἶνε μόνον τὸ **HERB-ΧΕΡΜΠ** ἡ γυνὴ μὲν ὀν ἄνδρὸν ἀποσταμα ἐκ βοτάνων. Ἐξαιλεῖται τελείως ὅλας ἐν γένει τὰς ἀσχημίας τοῦ προσώπου. ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ἐὰν δὲν εἴνε ἀποτελεσματικόν. Πωλεῖται καὶ ἀποστέλλεται ΠΑΝΤΟΥ. Διαρκὴς παρακαταθήκη Φαρμακεία Κ. ΣΙΑΧΟΥ, Πειραιῶς 2α καὶ Π. ΜΗΛΑΚΑΚΟΥ Ὀμόνοια-Ἀθῆναι. Γεν. Ἀντιπρόσωπος Σ. ΧΡΙΣΤΙΑΣ.

ΑΝΑΛΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπεία τῆς ἀρθροσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη εἶναι ἡ **Arterio-vaccine Dr. Cilimbaris**. Ἡ ἀρθροσκληρώσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρθροβακτίνης Τσιλιμπάρη, ἀνευ διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ λουτροῦ.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνούς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὐρίσκειται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος: **Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ**
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξάτιον ἔτη μελετῇ τῆς ἰδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινῶς. Δέχεται ἐδῶς Κερατίνης καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 π.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἁπλῆται ὑποθέσεις παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Ἀθῆναις Δικαστηρίοις.

Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8-9 π.μ. καὶ 4-5 μ.μ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκία τριερέφους 152, ἐκ μετῶν ἀρμέ. Ἄνω ἐρεφές 6 καὶ τρίτος ὄροφος δωμάτια 5 με ὅλα τὰ χρεώδη. Τιμὴ 1200000. νεόδημος, ἐπὶ τῆς οἰκίας Ἀχαρνῶν 8, δευτέρος ὄροφος δωμάτια με ὅλα τὰ χρεώδη. ἀλλήν. κλπ. καὶ πληροφ. εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ	30		
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	30		

ΚΥΡΙΑΚΗ, 17 Ἰανουαρίου 1932

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ. κ. **Σρ. Σαράνης** 12 Chalk Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. **Γ. Ἀντωνιάδης** B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ πόλιν πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ: «Ἡ Φιλημένη». **ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ:** «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε τὴ γυναῖκα του».

Ὁ κ. Ντόλης Νίκβας στὴ «Φιλημένη» τοῦ ἔχει ἕνα χάρισμα ποὺ πολὺ λίγοι ἀπ' τοὺς νέους μποροῦν νὰ ἐπιδείξουν, τὸ ἀπείρητο ἀφηγηματικὸ ὕφος. Τὸ ὕφος ὅμως αὐτό, ἀποτελεῖ τὴν περισσότερη ἰσχύος μιὰ παγίδα γιὰ τὸν ἀναγνώστη καὶ τὸν παρασύρει μετὰ τὴν ἀπλότητά του ποὺ εὐκολα ὡς τὸ τέλος ἑνὸς ἔργου, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ τέλος ἱκανοποιημένο καὶ ἐντυπωσιασμένο, δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς μας, ἐποχῆς δυνατῆς, καὶ καὶ νεοκλασικῆς, συμπακτομένης, πολυσύνθετης. ἔχει δέξια κάποια χάρι ἀπὸ τὴ λεγόμενη λυρική ποίησι, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας πρὸς τὸν πόλεμον καὶ ποὺ λεγόταν λυρική χωρὶς νὰ ἔχει καμμιὰ σχέσι μετὰ τὸ λυρισμό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀποδοῖς οὔτε τὰ συναισθήματα, οὔτε τὴν καταστάσεσιν μετὰ τὴν πραγματικὴν τοῦ ὑποκειμένου. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ ἡ λέξις δὲν παίζει τὸν παντοδύναμον δημιουργικὸ ρόλον, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποτελοῦν συνέχεια ἢ μιὰ στῆν ἄλλη, σχηματίζοντας ἕνα ὅλον καὶ κεφάλαιον καὶ διδόντες ὁλόκληρα ποὺ μόνο τὸν ποσοτικὸν ἔχουν νάδωσαν. Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ὁ προσρισμός τῆς τέχνης. Ὁ ἀληθινὸς δημιουργὸς δὲν πείπει νὰ ἐνδιαφερόται ἀπολύτως ἀν' ὅ, ἄρσας στὸ πολὺ κοινόν, γιὰ τὴν περιστάσεσιν φορεῖ, ἀν' ὅ, ὅλας, τὸ πολὺ κοινόν βρίσκει ὡραία πράγματα ἐντέλως τυχαίως καὶ κατωτέρου γούστου. Πείπει πρωτίστως νὰ ἐνδιαφερόται γιὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ μόνο γι' αὐτόν. Πείπει νὰ βρίσκει μέσα στὸ ἔργο του τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς ψυχῆς του, ἀνταπόκρισιν μυστικὴν καὶ ἀπροσδιόριστον, καθόλου συγκεκριμένην, μετὰ σὺν τῇ ἀσύνδεσιν τῆς ὕψους ἀσύνδεσιν, εἶναι ἡ συνοχὴ τῶν συνασπασμένων καὶ τῶν σπασμένων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ὅλου... Ὅλα τὰλλα ἀποτελοῦν καλὴ φιλολογία, τῆς ὁποίας, δυστυχῶς, δείγματα ἔχουμε τὰ ἔργα τῶν περισσότερων παλαιότερων καὶ νεωτέρων πεζογράφων μας. Μονόγραμμα δὲν εἶναι διδόντες ἐκείνην τὴν ἀπλότητα καὶ ἀποτέλουν ἐξάρτησιν τοῦ κανόνος καὶ μέσα σ' αὐτὸν μπορεῖ νὰ συμπερι-

λάβῃ κανεὶς τὰ «Τετράδια τοῦ Παύλου Φωτεινῶς» τοῦ Στέλλου Εσφολού καὶ τὴν «Ὁρὴς ἀργίας» τοῦ Γ. Θεοδοῦ. Τ' ἄλλα ἔργα τῶν νέων, διηγήματα καὶ μυθιστορήματα, θὰ εἴταν τροπικώτερον νὰ λείπουν γιὰ τὸν πρῶτον νέον οἱ ὅποιοι ἀγνόησαν τὴν ἐποχὴν τους. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ εἴρη κανεὶς τὴν ἰδίαν ἀξίωσιν ἀπὸ τοὺς παλαιούς, γιὰ τὴν κατὰ-κατὰ, ἡλικίαν τους ἐποχὴν εἴταν ἡ προπολεμικὴ καὶ οὔτε οἱ ἴδιοι, ὅσοι καὶ ἂν τὸ θέλουν, μποροῦν νὰ θυγῶν ἀπ' αὐτῇ, γιὰ τὴν ἰσχυρὴν ποτὲ πρόδρομον.

Τὸ ρομάντζο τοῦ κ. Νίκβας εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὅχι ἐπιτυχές, μοιροῦται ἔχει ἀρκετὰς σελίδας ποὺ συγχνοῦν πραγματικὰ. Προτιμῶ τὸν συγγραφέα σὲ μερικὰ τελευταῖα διη-

γήματα τοῦ, τὰ ὅποια δείχνουν ὁλοφάνερα καὶ ἐπιτυχημένην σιγὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀποφῆν τῆς τέχνης, τὴν ἰσχυρότητα καὶ τὴν ἀληθινότητα. Ἀς ἐγκαταλείψῃ τις θεματογραφίας καὶ τὴν ὑποθέσιν, ἂς ἐγκαταλείψῃ τὰ ταχτοποιημένα καὶ ἀλληλέγιστα πράγματα, τὴν φιλολογικὴν περικοπὴν καὶ τὴν ψευδομυθικὴν ἀσκήσιν καὶ ἂς ἀφήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ κόσμου νὰ παρουσιασθῇ ὅπως εἶναι, ἂς τὸν περιγράψῃ μετὰ μὴ ἀδυσώπητον καὶ σκληρὴν ἀλήθειαν, ἂς προσεγγίσῃ ὅτι μὴ λέγῃ ἔχει πολλὰς σημασίας καὶ ὅτι ἡ ὁπτις δὲν εἶναι πάντα ἐκεῖ ποὺ θέλει ἡ στρωτὴ συντακτικὴ διατάξεσις καὶ τότε ἴσως νὰ μᾶς παρουσιάσῃ κατὰ πρῶτον τὸν ἐξωτερικόν καὶ δὲν τὸ περιγράφῃ... Πιὰ αὐτὸ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀληθινῆς τέχνης...

Θὰ εἴταν παράλειψις, ἐφόσον μιλᾷ-

σὰ γιὰ τὸ διδόν τοῦ κυρίου Νίκβας, νὰ μὴν πῶ καὶ δύο λόγια γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ζωγράφου κ. Δομ. Βαρδακώστα ποὺ τὸ στέλλουν. Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς εἶναι πραγματικὰ ὡραῖοι καὶ καμωμένες με γέρι ποὺ φανερώνουν πραγματικὴ ἀριστεία.

Γιὰ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Μελλῆ Νικολαΐδη «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε τὴν γυναῖκα του» δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς τὰ ἴδια. Εἶναι ἕνα ἔργο ποὺ, παρ' ὅλας τὴς ἀπαισιόχρηστες τῆς ὑποθέσεως τοῦ (ἂν καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν σὺν τῇ ζωῇ) ἔχει σημασίαν, εἶναι ἀξία προσοχῆς ὅλ' ἡ συγγραμμικὴ ἐξέλιξις τοῦ κ. Νικολαΐδη.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶναι ἕνα δα-

δάσει κάποια πνοὴ λυρισμοῦ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐλαφρύνοντας ἑστὶ τὴν βαρεὴ ἀποστροφή τοῦ ἔργου του. Κατὰ τὰ ἄλλα «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε τὴν γυναῖκα του» φανερώνει ἕνα πραγματικὸν συγγραφέα με γνώσιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ, ποὺ πάντως, τοῦ ἐαυτοῦ του.

ΕΥΘΑΛΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ

Σύμφωνα με τὴν ἀρχαία παράδοση, ὁ φοῖνιξ ἦταν ἕνα μυθικὸ ποῦλι, τὸ ὁποῖον ζούσε πολλοὺς αἰῶνες καὶ, τὸ ὁποῖον, πεθύνοντας, ἀναγεννιόταν ἀπὸ ἕνα σκουλήκι ποὺ θάβαινε ἀπὸ τὸ μεδούλι τῶν κοκκάλων του.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι, κατὰ τὴν πεποίθησιν τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ποῦλι αὐτὸ παρουσιάζετο σπανιότατα στυγρὸς ἀνθρώπων.

Ὁ φοῖνιξ εἶχε, κατὰ τὸν ἴδιον ἱστορικόν, μέγεθος ἀστού, φερόντος ὡς γούρ ἀπ' τὸ λαμρὸν, οὐρὰ λευκὴν με κόκκιναν στήναι καὶ αὐτὰ ἀσπράσσεσθαι σὺν ἀστερίαι.

Ὅταν ὁ φοῖνιξ ἀφάνισαν νὰ πλησιάσῃ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ὅτε ἡ κοιλία αὐτοῦ ἐκτείνετο καὶ αὐτὸν ἀποκατέστη ὡς βίου πέναι. Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ διαδόχου του, γιὰ τὸν ἴδιον εἶπας κατὰ τὸν ἀστυρῶν τρόπο γεννιόταν, ἦταν νὰ κοψῇ τὰ λείψανα τοῦ πατέρα του μέσα σὲ μιὰ ποσότητα σιτῶνος καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ πολυτιμὸν φοινικὶν τὸν στήν Πλουσίαν, στὸ νὰ τοῦ θεοῦ Ἥλιου.

Κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἔργων περὶ τὴν ἐποχὴν αὐτῆς, ὁ φοῖνιξ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τοῦ Σισυφίου, ὁ ἄλλος δὲ τοῦ Ἀλκίνοου, ἡ τρίτη ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου καὶ ἡ τετάρτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Διῶνος Κασίου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Δημ. Ράφτης, ἐμποροφάτης, καὶ ἡ δις Φανή Σκαρπετοῦ, ἐμνηστεύθησαν. Τὸς εὐχόμενοι ταχέως τὴν στέφειν.

Κ. Δ.

ΘΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ποιὸ εἶνε τὸ λεπτότερο ὕψος τοῦ κόσμου. Κλωστὲς ποῦ τίς σπάζει καὶ τὸ ἐλάχιστο β. εὐμ. ἄερος. Πουκάμισα ποῦ στοιχίζου 100.000 δραχμῆς! Ἡ ἀράχνης τῆς Σιδηρίας καὶ οἱ πελώριοι ἴστωι τοὺς. Ὁ πῖθ μικροκαμωμένος βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Ἡ εὐγένεια καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Ἰνστιτούτα καλλονῆς γιὰ παιδιὰ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὸ λεπτότερο, τὸ πιό ἀρχαῖον φαν-
το ὄραμα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο
δὲν εἶνε οὐτὴ ἡ μουσσελίνη, οὐτὴ τὰ
περίφημα σάβια τῆς Κασμίρης, τὰ ὅ-
ποια, ὥς γνωστὸν, μποροῦν νὰ χωρε-
σουν μέσα σ' ἓνα καρύδι, καί τὰ ὅ-
ποια, ὅλα τ' ἀπλώσει κανεὶς, κατα-
λαμβάνουν ἐπιφάνεια πρῶτον ὡς τεσσά-
ρις πεταλοῦντες ἀστέρια.

Μιὰ ἀπὸ τίς πιό ευχάριστες ἀσχολ-
ίες τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, εἶνε
καί τὸ νὰ οδηγῇ αὐτοκίνητο.
Τελικαῖα, μιὰ μέρα ποὺ εἶχε βγαί-
νει περίπατο μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα στὰ
περίχωρα τῆς Ρώμης, τὸ αὐτὸ κίνητρο
τοῦ ἔπαθε ξαφνικά κάποια μικρὴ θλά-
ση. Ὁ βασιλεὺς κατέθηκε ἀμέσως
ἐνθρονιστὴς ἐπὶ τὸ αὐτὸ κίνητρο.

Ζεῖτε νὰ πάρετε ὅση βοήθεια θέλετε.
Καὶ ἀνεβαίνοντας στὸ αὐτοκίνητο
τοῦ, προσέθεσε:

— Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς συνο-
δεύωμαι καὶ σὲ ἕτι ἄλλο θέλω... Τὸ
βασιλεῖο μου εἶνε στὴ διάθεσί σας.
Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο... μικρὸ σὰν
τὸν βασιλεῖά του.

Τὸ λεπτότερο ὕψος εἶναι τὸ λεγόμενον «Νίπες ντὲ Πίνα», ἔνα ὕψος ποὺ γίνεταί ἀπὸ τίς ἐνας πῦλλων τοῦ ἀνάγα, καὶ τὸ ὅποιον φορεῖν μόνον οἱ πλουσιότεροι ἀπὸ τοὺς κατοικοῦσας τὴν Φιλιππίνων ἡρώων. Τὸ ὕψος αὐτὸ εἶναι τόσο λεπτὸ ὥστε, κατὰ τὴν κατασκευὴν του, πρέπει νὰ κινεῖται κλειστὸν καὶ παρμένο καὶ ἀνοικτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνοίγει καὶ ἀπὸ τοῦ κλείνει. Σὲ λίγα περάσει ἀπὸ καὶ καὶ ἓνα ἄλλο αὐτοκίνη-
τον, τὸ ὁποῖο σταματᾷτες ὅλητα τοὺς καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον κατέβησαν δυὸ κο-
ριοὶ ποὺ ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν
τὸ Βίκτωρα Έμμανουήλ στὴν ἐργασ-
ία του χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.
— Ποιὸ ὠραῖο αὐτοκίνητο! εἶπε σὲ
μιά στιγμή ὁ Ένας ἀπ' αὐτοὺς ἀγγ-

Στὴν Ἀγγλία, ἄρχισαν νὰ λειτου-
ροῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ «Ίνστιτού-
τα καλλονῆς γὰ μικρὰ παιδιὰ». τὰ ὅ-
ποια κάνουν χρυσὰ δουλειά... Τὸ «ἀ-
ριστοκρατικώτερον» ἀπὸ τὰ Ίνστιτούτα
αὗτά, βρίσκεται στὴ συνοικία Γουέ-
σταντ τοῦ Λονδίνου καὶ ἀποτελεῖται
ἐξ ἑνὸς μὲν σαλοῦ καὶ ἑνὸς δὲ
καμινίδου.

πορτες του θραυνοურγείου, γιατί και το ελάχιστο ρεύμα αέρας μπορεί να το σχίσει. Για να γίνει το «Νίπες ντέ Πίνα», ενώνουν μιτά-μιτά τις ίνες των φύλλων του άνανα, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο και επίπονο, γιατί η κλωστή τους αυτές είναι, όχι μόνον εξαιρετικά λεπτές, αλλά και πολύ κοντές. Όσοι δὲ τις θραίνουν σὲ ιδιαίτε- ρους εργαλειούς.

Από το θάνατο αυτό γίνονται γυναικεία και ανδρικά πουκάμισα. Για να θανατηθώ ως ένα τέτοιο πουκάμισο απαιτείται εργασία πολλών μηχανών και γι' αυτό κάθε πουκάμισο στοιχίζει εκατό γιλιάνες δραχμών!...

Εκτός από πουκάμισα, γίνονται από το ίδιο ύφασμα και πέπλοι με πρωταριστές απογοντούδες.

Εκτός από πού, από αυτό ύφασμα γίνονται επίσης:

στ' αλβεία, άσχημοτατο, —τά πιέζουν πούς τὰ πόδια με διάφορες μηχανές.

Όταν πάλι τα παιδιά έχουν μάγουλα πλαστά και χίτοινα, τούς κάνουν πασάζ για να δυναμώσουν οι μύς του προσώπου και ν' αποκτήσουν έτσι τὰ μάγουλα φαρύ στήμα και ζωηρά χρώματα.

Εκτός από πού, από αυτό ύφασμα γίνονται επίσης:

Στά άάση της ανατολικής Σιθήςας άθε χρόνο, κατά τα τέλη του καλοκαιριού, εμφανίζονται μεγάλες μαύρες άράχνες, ή όποιες θρύνουν τόσο πελώριους ιστούς, ώστε ένας μοναχός π' αυτός έχει περιφέρειά ίση με την ρόδα ενός κάροου!

Η ύλη που άποτελούν αυτόν τον

Ναί, τού άπάντης ο συνταφός του στην ίδια γλώσσα. Καί ή κυρία πού κάθεται μέσα είνε επίσης φοβική.

— Δέν μπορείς όμοις νά πής τό ή-λο κι νά τόν συνοδοί της, είπς πάλι ο πρώτος. Έχεις ίκανότη ποτέ σου τόσο μικροκαμωμένον άνθρωπάκι με-στα σε τόσο μεγάλο ύψος;

— Άντικεινέ: τού άπάντης ο συν-

χ ή δίδεται στο σχήμα των χειρών και των νυχιών. Η διεύθυνσή του 'Εν σκεπτόμενο καλλογής κάμει δύο φορές την βδομάδα «μυακισμούς» στους μη-κρούς της πελάτης, κατά τη διάσκεψη του οποίου, έκτός από τά νόμια, τους περιποιείται και τά χέρια τους, κά-νοντάς μαλακά στα άγκυλά για νά τού άρπάξω μερία παχυντά.

ποτέ εἶδε ἄνθρωπο τόσο δυνατὸν καὶ εὐλαστικόν, ὥστε ἀπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐντύσῃ καὶ νὰ τὴν πιάσῃ μὲ τὸ χερὶ τοῦ αὐτοῦ. Ὡς νὰ τὴν κάψῃ.
 Ἐξ ἰσχυρῶν παλιῶν καὶ ἰσχυρῶν ἀπὸ ἀλγῶν συνάντησε ὁ ἀξέβουλητος, τοῦ βιλλί-φινε στὰ δάση τοῦ Ἀμερικανικοῦ ποταμοῦ στὴ Βραζιλίᾳ. Ἐκεῖ εἶδε ἄνθρωπο τέτοιο ἰσχυρὸν, ὅ ὅποιον ἄνθρωπο περνοῦσε μεταξὺ δένδρων ποῦ

τῶν τοῦ. Ἦνεν πολὺ μικροκαμωμένος, σωστός τῆρας... Ἔσενε... Μὰς ὅλοῦς ἡ βελγία μας. Μήπως ὅλ' ἀπορροῦσε ὁ κύριος αὐτοῦ νὰ μὴ δώσει λίγη; Ὁα τοῦ μιλῶσα γαλλικά. Μπορεῖ νὰ τὴν ἔξερν...

Πλὴν ὅμως πορτοῦσε νὰ τοῦ μιλῇ, ὁ Βικτωρ Εὐαγγελιστὴ γράφει καὶ τοῦ εἶπε πὲ ἀπὸστολὴ ἀγγλικά.
 — Παρακαλῶ, κύριε μου... Μπορεῖς...

Ἔσενε, ἄλλ' αὐτὸς ἄλλοτε, ἔχει παιδὶ πολὺ ἀσχηματιστὸ καὶ θέλει νὰ τοῦ φιορφρῇ, πρὶν νὰ τοῦ κἀνῃ μιὰ κοῦρα καλλοῦντῃ, πρὶν ὅλ' ἀπορροῦσῃ πᾶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Γὰρ μιὰ τέτοια κοῦρα ἡ διαδοῦνται τοῦ Ἰνστιτούτου ἔχεται 10 ὁ 20 λίρες τὸν αἶμα. Γὰρ αὐτὸ ἐπὶ σκεφὴ μονάχα, μιὰ λίρα ἀρκεῖ.

Μεγάλης ποιότητας και αν-
ταίριαστα ιστούς: και μια α-
νέλη που βρίσκεται στη Νέα
Ουδέα.

Ο ιστός της ανέλης αυτής
είναι τέτοια άντοχη, ώστε οι έ-
ργονομοί τον χρησιμοποιούν ως
γυμνάσιο, όταν φανέρουν!

ΟΙ ΠΕΡΣΑΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

Στην Αρχαία Περσία υπήρχε
νόμος, δια του οποίου δεν αμνη-
σούντο και δεν ξεσκούσαν ποτέ
δικαστοί άνδρες, κάτω των πε-
νήντα ετών, γιατί επιστεύατο ό-
τι απαιτείτο προσήν γι' αυτό
το έπάγγελμα ήταν η ζωή τους
— άμυνα.

μως, βλέπεις, ότι ήμουν τρελλός και ότι για το καλό μου με έβλεπαν σφαιροκοιμη... Οί ίππότερες, όταν μαθαίνι ότι είχε συμβεί, έπαιστησαν, και αυτοί, και του κατέθεσαν, ότι ή τρομερήσ κραυγές που ήβγαζε ο αδελφός μου στις στιγμές της κρίσεώς του όταν μαστού κλεισμένοι οί δύο μας στο δωμάτιό του, προήρχοντο από μένα! Οό μόνος που διά μαροδοῦσε να με συνη, αποκαλύπτοντας την αλήθεια, ταν ο Μπρινι... Άλλά κι' αυτός λειπε μακριά της Άννας!

» Έτσι λοιπόν, ο δόκτωρ Κάβ, περίφημος δόκτωρ Κάβ, βεβαιώθη κι' αυτός πως ήμουν τρελλός, και άχισε τη θεραπεία μου...

» Στο μεταξύ ο αδελφός μου πα-
τρεύτηκε κι' απέκτησε μάλιστα κι' έν
αγοράκι...

«Τίς περιτείτεις μου στό φρονι-
μοί είνε περιτό; να σοῦ τίς πλ.
Ἡ ξωή μου ἐκεῖ ἦταν σωστή κόλποισ.
Δέν ἀπολυτοφάνηκα, παρά ὅταν γύρι-
οῦ Μπρινί ἀπ' τήν Ἀφρική. Φαντάζε-
σαι τήν κατάσταξή του ὅταν ἤρθε ν.
ἐπισκεφθῇ τήν κληνική καί μέ βοήθ.
ἀνάμεσθα στούς τρελοῦσ... Τοῦ ἐξήγγ.
να τί εἶχε συμβεῖ καί διατέαε ἀμέσω-
νά μ' ἀφῆσιν ἐλεύθερο...
Εἰτα...

ν' αποκατασταθῶ κάπως. Ὁ Μπρυν-
 ὀμος δὲν μ' ἄφησε. Μοῦ μίλησε πολ-
 λογικά:

« — Συνέβη ένα λάθος, μου είπε Τρομερό, έτσι!... 'Ο αδελφός σου όμως είναι τώρα παντρεμένος, πατέρας... 'Η νέα του ζωή φαίνεται ότι τον γάμο τρέφε κ' από την τρεβλά του... Μπορώ δικαίωμα λοιπόν θά παροιστήσω τώρα εσύ να συντηρήσεις την ετήσιή του, αποκαλύπτοντας ότι ώθηξε τρελός;... Δεν έχεις αυτό το δικαίωμα...

ἔλας καθίσκουν νὰ σώσῃς... Ὁ, τὸ
ἔγινε, ἔγινε παιά... Μὴ θελήσῃς νὰ
διμωφῇς καὶνούργιες σιμφορέες..
» Ἐγὼ τὸν ἀκοῦσα καὶ σώπασα. Κι
ἔτσι εἶμαι τώρα ὁ Ἀνθρωπος ποὺ ὁ
πῆρε τραλλός...».

Κι' ὁ Λουκιανὸς Σαντάλ μοῦ ἔσφιξε
τὸ χέρι, σηκώθηκε κι' ἔφυγε...

— Δέν βαρύνεσαι!... μου είπε ὁ δόκτωρ Μπρινιέ ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὅταν τὸν ἐπισκέφτηκα γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες. "Ὁ! αὐτὰ εἶνε φαντασίες... Μὴν εἶσαι τόσο εἰκολόπιστος... "Ενας φρενολόγος σὰν τὸν Κάβ, γιὰ νὰ κρατήσει στὴν κλινικὴ τοῦ ἑναν ἀνθρώπο ἐπὶ ἐνάμισιο χρόνον, κάπνισο λόγῳ θὰ εἶχε, διάβαλε!...

~~ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ~~
Η ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ

'H μεγαλειότης εἶνε μεγα.
 'H θαυμάσιος εἶνε θαυτή.
 'H γρηγορότης εἶνε χρόνος.
 'H κοντινότης εἶνε τόπος.
 'H αὐτονομότης εἶνε ἀνάστυ.
 'H γειρότης εἶνε ἀποκρίσις.
 'H τοῦρκοτης εἶνε ἀγάνη.
 'H γλυκύτης εἶνε σπότης.
 'H προσπιλομένης εἶνε ὑπέρτα.

ρούσε να εξακολουθήσει ἐπ' αἰείων...
 Ἐλξε ἀρχίζον πιά να γίνεται μαγια-
 κά. Μία μέρα μάλιστα ὁ Μαρτυν μοί-
 εψε ἔξω ἀπ' τὰ δόντια τὴν θιμὸν ἔνο-
 χος, ὅτι ὁ Λουδοβίκος βοσκόταν πε-
 ρινδύνο, ἀπὸ ἡ κατάστασι τὸν χειροτέ-
 ρωνε, ὅτι μία μέρα σὲ μέρα κι' ὅτι, ἂν ἤ-
 θελα ν' ἀπογίγγω κανένα ἀνεπαρκή-
 το· δυστυχῆμα, κανένα σκάνδαλο, ἔ-
 πρεπε να τὸν κλείσω τὸ γυμνοστάσιο
 σὺ φρονεσχέμι τοῦ δόξτορος Κάβ.

» Έπειτα... ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἄλλος λόγος πὺν μὲ ἔπεισε νὰ τ' ἀποφασίσω αὐτό... Ἦθελα νὰ παντρευθῶ...
 Ἦμιον τρομερὰ ἐρωτευμένος καὶ φοβόμην μήπως ὁ ἀδελφός μου κάνει ἡμιμὰ τρεῖλα ἢ καμὶν ἐγκεντροφώματα καὶ μὲ γελοιοποιήσῃ στὰ μάτια ἐκεῖνης πὺν ἀγαποῦσα... τῆς Ὑδὸν-
 — Τῆς Ὑδὸννης Μαρτεῖ! φώναξαν

κατάκλητος.
Μὰ αὐτὴ εἶνε
ἡ γυναικα
τοῦ...

— Τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου,
ναί !...
Ὁ Λουκι-
νὸς Σαντάλ.
χαμογέλασε
μελαγχολικά.

μως.... ελεε.
 Ἐγὼ τὴν ἀ-
 γαποῦσα. Ὁ
 Λουδοβίκος
 τὴν ἀγαποῦ-
 σε κ' αὐτὸς
 καθὼς φαίνε-
 ται, ἂν καὶ
 δὲν τῷ ξερᾷ.
 Τὴν ἑλπί-

κι' οὐδὲν
 ἀπὸ μακρυνῶν
 καὶ εἶχαμε τὰ
 ἴδια δικαιώ-
 ματα στήν ἁ-
 γίαν

διηγήματος Ἀντρέ
οντ.

ἐξοπέυει νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο καὶ
 ὅτι τὸ μόνο ἐμπόδιο ποὺ ὑπῆρχε σ' αὐ-
 τὸν ἦταν ἡ ἀρρώστεια τοῦ Λουδοβίκου,
 τὸν ὁποῖον δὲν μποροῦσα νὰ ἐγκατα-
 λείνω...

» Τέλος, ύστερα κι' από τις πύσεις τῆς Μπρινί, ἀποφασίζα να τὸν κλείσω στὴν κλινική. Ὁ Μπρινί, ἐφόκειν τὴν ἡμέρην ἐκεῖνην νὰ φύγει γιὰ ἓνα μακρὸν ταξεῖδι στὴν Ἀφρική γιὰ ἐπιστημονικὰ μελέτες. Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν πρὶν φύγει, νὰ παρακάλεσεν τὸν δόκτορα Κάβ νὰ στείλῃ τοὺς νοσηγόμενους του γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν δυστυχισμένον ἀδελφόν μου. Ὁ Μπρινί

χαϊρέτησε κι' ἔφυγε.

Δὲν εἶνε βέβαιον
εὐχάριστο ἅν σὺ
ἐνάντι αὐτοῦ ἔαρῃς
σὸ δρόμο ἐν
ἀνθρώπο, ὁ ἀποστο-
λὴς τοῦ Θεοῦ σημαίνει
τῆς σου καὶ ὁ
ποῖος κατέστη, ἐ-
πὶ πολλὰ χρόνια,
μεινε κλεισμένον
σὺ ἔνα φρενοκ-
μεῖο... Ὁ Λουκι-

νός Σαντιάλ, ωστόσο, φαινόταν πὺ
εἶχε γίνει ἐντελῶς καλὰ, ὅταν τὸν σ
νάγησα. ἔν' ἀπόγευμα, στὸ μπουλβάρ

Ἄν ἐξαίρεσουμε τὸ ὕψος του, τὸ
θλιμμένο καὶ πρόωρα γερασμένο, καὶ
ὅλα τὰλλα φαινόταν λογικώτατος ἄν-
θρωπος καὶ γι' αὐτὸ προσπάθησα νὰ
τοῦ συμπεριφερθῶ ἀναλόγως.

Καθήσαμε σ' ἕνα καφενεῖο κι' ἀρχί-
σα νὰ τοῦ θυμίζω διάφορα ἐπεισόδια
τοῦ σχολείου, στὸ ὁποῖο φοιτούσαμε
μαζύ, ὁ μεγάλος μου ἀδελφός, αὐτὸ
κι' ἐγώ.

Ὁ Λουκιανὸς με ἀκούγει με ὕψος
φηρημένο, ὅταν ἔξαφνα με διέκοι
καὶ μοῦ εἶπε:

—Είσαι πολύ ευγενικός. Μου μιλάς όπως σ'όλο τον κόσμο... Έγώ θα καταλαβαίνω τι σου συμβαίνει άπαι-
τη στιγμή... Για σένα, καθώς και γι-
όλους, είμαι ο άνθρωπος που ύπηρε-
τρελλός... Ο άνθρωπος με τον οποίο
πρέπει να φέρεις ευγενικά, να μι-
του άντλήσης, να μην τον νευριάζεις.

ἰαήθεα τρελλός! Ποτέ μου δὲν
 ἤρξα τρελλός. Δὲν μποροῦν τὴν
 Πρέπει να πῶ σε κάποιον πὶν ἄλ-
 λει, τὸν πόνο μου... Μάθε λοιπὸν
 πὼς δὲν τρελλάθηκα ἐγώ... Τρελλό-
 θηκε ὁ Λουδοβίκος, ὁ μεγάλους μου ὁ
 δαυλός... "Ὁχι, μὴ με διακόπτετε, ἐν-
 παρισω... "Αἰσθάνε με νὰ σοὶ τὰ πᾶ-
 ρα... "Ακουσε με... "Ὁ Λουδοβίκος

Ἦσαν εἰκοσιπῶ χρονὸν τότε πῶς ἔγινε
εἰκοσιῆξ... Δὲν ἦσαν πάντα τρελὰ
λόγ... Μονάχα κάθε τόσο τὸν ἔπινα-
μερσίσει... Γίνονταν, θαρροῦσε πῶς
τὸν περιστοιχίζαν φανταστικοὶ ἑχθροί
συζητοῦσε μὲ τὰ ἔπαιλα καὶ βλο πα-
νοῖαν μαζὺ τους... Ἐβλεν κληρονόμοι
σὲ μᾶς, βλάπτες, ἡ τρέλλα πῶς ὁ Λου-
δοβίχος εἶχε πολλὴ κομπωτεῖ ἀπ' τὸ

δεσποτικό ως τα είκοσιπέντε του χρόνου, κάνοντας διάφορες μελέτες. "Όταν τον έξεδηλώθη για πρώτη φορά άρρυσία τον, βρισχόμαστε στην Ελλάδα, στον οίκογενειά μας πήγαμε. "Όι γονείς μας, καθώς Ξέρεις, έχουν πεθάνει από καιρό... "Ήμωνα μόνοι, λοιπόν, με τον Αυτοδίδακτο, στο Μόβαν. "Ή κατάσταση τον έντοματελέ χειροτέρευσ διαρκώς... "Ή κρίσεις έπαυλα, ληβαινόντουσαν όλοένα και συχνότερα. "Όταν δέν τον έβριαν ή κρίσεις του, ήταν ένας νέος λογικώτατος, φαισιολογικώτατος σέ όλα τον... Κοιτώντας δέν ήά μπορούσες να φανταστείς είνε τρολλός... Τόν έπεισα λοιπόν να έρθουμε στο Παρίσι και τότε έφρεσε τον Μπουίνα με τον έξεπαστή

[Faint handwritten text at the top of the page]

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος Ἀντρέ
ντὲ Λόοντ.

δεσποτικό ως τα είκοσιπέντε του χρόνου, κάνοντας διάφορες μελέτες. "Όταν τον έξεδηλώθη για πρώτη φορά άρρυσία τον, βρισχόμαστε στην Ελλάδα, στον οιογενειακό μας πόρο. "Όι γονείς μας, καθώς Ξέρεις, έχουν πεθάνει από καιρό... "Ήμωνα μόνοι, λοιπόν, με τον Αυτοδίδα, στο Μόβαν. "Ή κατάσταση τον έντοματεσε χειροτέρως διαρκώς... "Ή κρίσεις έπαυλα, ληβαινόντουσαν όλοένα και συχνότερα. "Όταν δέν τον έβριαν ή κρίσεις του, ήταν ένας νέος λογικώτατος, φαισιολογικώτατος σέ όλα τον... Κοιτώντας δέν ήά μπορούσες να φανταστείς πέν τραλλός... Τόν έπεισα λοιπόν να έρθουμε στο Παρίσι και τότε έφρεσε τον Μπουίνα με τον έξεπαστο

[Faint handwritten text at the top of the page]

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο δεύτερος γάμος του Ναπολέοντος. Τα δάκρυα της Μαρίας-Λουίζας. Τ' άγαπημένα της κομφοτεχνήματα και βίβα. Η θλίψη του άποχωρισμού των. Μία έμπνευση του στρατάρχη Μπερτιέ. Η θριαμβευτική ύπωση στο Παρίσι. Μέσ' απ' τον μυστηριώδη διάδρομο των ανακτόρων. Η έκπληξις που έτοιμάσε ο Ναπολέων στο σύζυγό του. Όπου η Μαρία-Λουίζα ξαναβρίσκεται στο δωμάτιό της της Βιέννης. Το φιλημά του στρατάρχη, κτλ. κτλ.

Ο Στρατάρχης Μπερτιέ.

γνη με τη σειρά στον ύπαισιστή του παντοδύναμου Κορσικανού μερικά ζωγραφικά σχέδια της αδελφής της, ένα φιλιτισμένο κουτί που της είχε χαρίσει ο αδελφός της, μία εικόνα που της είχε ζωγραφίσει ο θείος της, ένα προσκέφαλο που είχε κεντήσει η ίδια ή μητέρα της και ένα σωρό άλλα οικονομικά κειμήλια.

Κατόπιν έπληξε κοντά σε μερικά τετραγώνια κουλούρια που βρισκόντουσαν μέσα σε πολυτελή κινέζικα κομφοτεχνήματα και στο τέλος σταμάτησε στα πουλιά που ήταν κλεισμένα σε κλουβιά, κλωσμένα από ασπρένιο σύμα και ιδιαιτέρως από στον άγαπημένο της παπαγάλο.

Περαιτέρω όμως απ' όλα αγαπούσε και περιποιόταν ένα κομμάτι ακατέ-

και τη στενοχώρια της νεαρής νύφης δεν μπόρεσε να μη συγκινηθεί και της έπεσε με συμπάθεια:

—Μεγαλειότητα, σάς είδομαι ότι έχουμε ακόμα δυό ώρες μέχρι της άφιγής μας και σάς ζητώ την άδεια να σάς αφήσω μόνη ως τότε.

Ο στρατάρχης, θυμίνοντας από το διαπαισισμό της με την καρδιά του συγκινημένη, πήρε και συνάντησε τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, στον οποίο μίλησε ιδιαιτέρως. Ο Φραγκίσκος Β' τον άκουσε με προσοχή και έμεινε κρυφώς με την πρότασι που του έκανε και που θα δόθηκε στο τέλος ποιά ήταν.

Για να μην τα πολυλογούμε, η νέα αυτοκράτειρα της Γαλλίας εγκατέλειψε την πρωτεύουσα της πατρίδας της,

Η Αυτοκράτειρα Μαρία-Λουίζα.

κι με μακρές τρίχες από καθαρή αγγλική ούσα, το οποίο έφερε πάντα κοντά της και έπαιζε με τη νεαρή του κορφή.

Η αρχιδούκισσα είχε πληροφορηθεί από πριν ότι ο Ναπολέων έφερε εξαίρετική αντιπρόθεσι πως τα σκελάρια της αυτοκράτειρας 'Ιωσηφίνας, της πρώτης του σύζυγου, των οποίων και μόνο η παρουσία του έδινε στα νεύρα.

Γι' αυτό ο Φραγκίσκος Β' σαν γνωστός πατέρας που ήταν, αν και αγαπούσε εξαιρετικά την κόρη του, της είχε πει ο' άσχημα στην Βιέννη όλα τα καλά της πατρικής και βίβας της και να μην πάρει μαζί της στο Παρίσι ούτε τον άριστο παπαγάλο και το σκελάρια της.

Ο Μπερτιέ βλέποντας τα δάκρυα

της άγαπημένης της Βιέννης και αναχώρησε με τη συνδεία των άποσταμένων του συζύγου της για το Παρίσι, όπου της έγινε λαμπρότατη και πρωτοφανής υποδοχή.

Την επόμενη της άφιξής της στη Γαλλία μετά τη στέψη, ο Ναπολέων βγήκε σ' έναν εξώστη του Κερμαϊνού και παρουσίασε αυτοπροσώπως τη νέα αυτοκράτειρα στους ύπαιθρους του, οι οποίοι έσπευσαν σ' ατέλειωτες έπαισιες:

—Λίτω ο Αυτοκράτορ! Λίτω η Μαρία-Λουίζα!...

Κατόπιν, όταν το πλήθος αγά-αγά δειλύνθηκε, ο Ναπολέων γύρισε συγκινημένος, σπιδόν δακρυμένος απ' τη γοησία του, προς τη σύζυγό του και της είπε:

—Έλα τώρα μαζί μου, καλή μου

Λουίζα, έλα να σε φιλήσω κι' εγώ για τη μεγάλη ευτυχία που μου χάρισες με τον έργο σου έδω.

Και, παίρνοντάς την από το χέρι, την οδήγησε μέσ' από ένα σκοτεινό διάδρομο των ανακτόρων, απ' αυτούς που και το μεσημέρι ακόμα τους εφώτιζαν πολυφωτισμένες λαμπρές κρεμασμένες από ψηλά, ανακρίνοντάς την να περπατήσει γρήγορα.

—Μεγαλειότητα, που με πάτε; ορώ-της η νέα γυναίκα.

Και, σφίγγοντας το μπράτσο του συζύγου της, πρόσθεσε:

—Φοβάμαι...

—Έλα μαζί μου, της επανέλαθε ο Ναπολέων. Τι έχεις να φοβήθης; Αφού βρίσκαι στο πλάι μου;

Έξαρτα, καθώς προχωρούσαν, έσπασαν σ' ένα κλεισμένο δωμάτιο και στάθηκαν έξω από την πόρτα.

—Λουίζα, άκουσε! της είπε ο Ναπολέων και της έδειξε το κλειστό δωμάτιο.

Αμέσως άκουσθηκε από μέσα μία περίεργη φωνή που δεν ήταν ανθρώπινη και γαργαλάδα σκύλου.

Ο Ναπολέων άνοιξε τότε την πόρτα και έσπευσε σιγά-σιγά προς τα μέσα τη Μαρία-Λουίζα. Η νεαρή αυτοκράτειρα βρέθηκε έτσι σ' ένα κατά-φωτο δωμάτιο, που η εχθροβωτική του λάμψι την ευπρόσθε στην αρχή να δει τα γόνα της αντικείμενα.

Αυτά όμως έσπευστηκε και κατόρθωσε να διακρίνει καλύτερα, κατέληξε από μία εύχρηστη έκπληξις που της έφερε σχεδόν οίγος ήδονης σε όλο της το σώμα. Θέλησε να μιλήσει, αλλά τα λόγια σβύστηκαν στα χείλη της. Έγχεσε μονάχα το κεφάλι της άπλωσε στο στήθος του Ναπολέοντος κι' άρχισε να κλαίει σιγανά.

Μέσα στο δωμάτιο εκείνο η Μαρία-Λουίζα, κουρασμένη ύστερ' από τόσες τελετές και γοσταμένη, ξαναβρέθηκε όλα τα παλιά και νεανικά της ένθυμα, όλα τα μικροπράγματα που της είχαν γίνει από τα μικρά της χρόνια γνώριμα και οικιακά και που είχε στενοχωρηθεί τόσο πολύ γιατί θα τ' άφανε στη Βιέννη.

Ήσαν εκεί μέσα όλα τα πράγματα που είχε αφήσει στο δωμάτιό της, στο πατρικό της παλάτι, από το φιλιτισμένο κουτί του αδελφού της ως το προσκέφαλο της μητέρας της, τοποθετημένα με την ίδια τάξη όπως και στη Βιέννη.

—Είμαι εύχρηστημένη τώρα, καλή μου Λουίζα; τη ρώτησε άστράφτοντας από χαρά ο προμερής αυτοκράτορ. Ομολόγω κι' εγώ ότι αυτή τη στιγμή χάρηκαν σαν να κέρδιζα μία μεγάλη νίκη.

Εντωμεταξύ η αυτοκράτειρα κούτταζε κατακρυβόμενη το δωμάτιο. Ένω τα πουλιά κελαιόσαν στα κλουβιά τους, ο παπαγάλος τινάζε τα φτερά του κι' ο σκύλος στεκόταν άκίνητος: την τολμώσαν να πλησιάσει την

παλάτι του κυρία. Στο τέλος όμως τον χάρωσε ο Ναπολέων και αυτός τότε πήγε πρόθυμα κοντά της.

Η αυτοκράτειρα χάρηκε τόσο πολύ για το ανέλπιστο και πρωτότυπο αυτό δώρο του συζύγου της, ώστε, μὴν έχοντας πως αλλιώς να το εκδηλώσει την ευγνωμοσύνη της, έπεσε στην άγκαλιά του και αναλόθηκε πάλι σε θερμά δάκρυα.

Την ίδια στιγμή ένας ελαφρός κρότος άκουσθηκε στην πόρτα, η οποία είχε μείνει μισάνοιχτη, και πρόβαλε το κεφάλι του στρατάρχη Μπερτιέ.

—Έλα μέσα, Μπερτιέ! του είπε ο αυτοκράτορ.

Και παίρνοντάς τον από το χέρι

τον έπαρουσίασε στην αυτοκράτειρα λέγοντας:

—Αυτός είναι, Λουίζα μου, ο άνθρωπος που βλέποντας τα δάκρυά σου στη Βιέννη, είχε την έμπνευσι να μεταφέρει εδώ όλα τα πράγματά σου για να καταπαρήνη όσο μπορούσε τη θλίψη σου. Η ύπηρεσία του αυτή είναι πολύτιμη και πρέπει να ανταμειφθεί.

Φιλάει τον...

Άκουγοντας την άπρουδάρχη αυτή πρότασι του συζύγου της, η Μαρία-Λουίζα, η οποία ήταν έφ'ωτος δειλκή, χαμήλωσε το κεφάλι της, χωρίς να πη λέει. Αλλά και ο Μπερτιέ έμεινε κρυφώς στη θέση του.

—Εμπρός, αγαπητέ μου, του είπε με φαιδρότητα ο αυτοκράτορ παίρνοντάς τον απ' το χέρι. Μηπως σου κατέθηκε η ιδέα να μὴ με διακοπύσας, τώρα, για πρώτη φορά στη ζωή σου;

—Μεγαλειότητα...ταχύλισε ο στρατάρχης.

—Έλα, άφρησε τα αυτά και φίλησε την, σου είπα...

Τότε ο γρηναίος ύπαισιστής του Ναπολέοντος, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να άποφύγη τη δοκιμασία, πλησίασε την αυτοκράτειρα και άπείσε ένα φευγαλέο φιλί στο λευκό μετωπό της.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΚΑΙ Η ΘΥΟΠΙΟΣ

Κατά το έτος 1788 σ' ένα θέατρο του Νορβόλκ της Αγγλίας παιζόταν από κάποιον περσικό θίασο ένα δράμα με τον τίτλο «Η θύαία άμνηστολής».

Στην τελευταία πράξι του έργου, η πρωταγωνίστρια ήταν ύπαισισμένη από το πόνο της να πάρει στα χέρια της ένα κρανίο. Αλλά το δράμα, μόλις η θύοπιος έβλεπε το χέρι της άπάνω στο μακάθριο αυτό λείψανο και το κούταζε προσεκτικά, κατέληξε από νευρική κρίσι κι' έπεσε λιπόθυμη, διακρίνοντας έτσι την παράστασι.

Την άλλη μέρα, έστειλε και κάλεσε το θιασώδη για να τον ρωτήσει από που είχε προμηθευθεί το άπαισιο εχθινό κρανίο που της είχε φέρει μία τόσο ανεξήγητη και προδόξη ταρτάχ. Ο θιασώδης της άπάντησε ότι το έ είχε δώσει, άντι έμοιάζε, κάποιος νεκροθάφτης.

Η θύοπιος προσέλασε τότε και το νεκροθάφτη, ο οποίος της ωρολόγησε ότι το εν λόγω κρανίο άνηκε σ' ένα θύοπιο, ονομαζόμενο Νόρρο που είχε πεθάνει πριν από δώδεκα χρόνια.

Ο θύοπιος όμως αυτός ήταν ο πρώτος σύζυγος της δυστυχισμένης πρωταγωνίστριας, η οποία ύστερ' από το προμερ έ πάθαινε της, πέθανε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος και ο φέβος των Έθραίων. Η χαρά του για την πτώσι του Μπιζανιού. Τι έλεγε για τον Κωνσταντίνο. Πως δεν πραγματοποιήθηκε μια έπιθυμία του. Η βασιλίσσα στο "Άγιο Όρος". Ο γενναίος δίοςος κι' η έδιδες των Τούρκων. Ο ηρωικός Καλαίντζάκης. Πως έθαψε με το αίμα του τις έδιδες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο άειμνητος βασιλεύς Γεώργιος, όταν έμεινε στη Θεσσαλονίκη, παρατήρησε ότι οι Έθραίοι κάτοικοι της πόλεως διάταζαν να βγαίνουν στους δρόμους ή αν έβγαζαν το έκαναν με φόβο, πράγμα που άπέσπασε απ' την αρχή την προσοχή του οξυερκούς βασιλέως.

Συνέλαβε λοιπόν ύπόνοιες μήπως οι Έθραίοι φοβόντουσαν τους Έλληνας και άποφάσισε να κανονίσει έρεσι-κώς το ζήτημα αυτό.

Δεν μού άρέσει καθόλου αυτό που κάνουν οι Ισραηλίται, έλεγε. Φαίνεται πως μάς περνάει γι' άγριανθρώπους.

Κι' όταν κατόπιν ο βασιλεύς κατόρθωσε με διάφορες ενέργειες να τους πείσει ότι δεν έπρεπε να φοβούνται τίποτα, οι Έθραίοι άρχισαν να βγαίνουν ταχτικά έξω και να κυκλοφορούν στους δρόμους.

Μία μέρα λοιπόν που ο Γεώργιος είχε δεχτεί σ' άκρόασι τον πρόεδρο της εκεί ισραηλιτικής κοινότητας, του είπε μεταξύ άλλων:

—Τώρα είμαι εύχρηστημένος που βλέπω τους θυεθόρακας σας στο δρόμο. Έγώ, έσπεσε, θέλω την έλευσιν της για όλους...

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Θεσσαλονίκη, ο Γεώργιος πληροφορήθηκε την πτώσι του περσικού Μπιζανιού, το οποίο έθεωρείτο άπρόβλετο. Η χαρά που δοκίμασε για το χαρωπό αυτό άγγελμα ήταν ανεκφράστη.

Μιλώντας λοιπόν σχετικώς με το μητροπολίτη Θεσσαλονίκης για το γιο του και τότε διάδοχο Κωνσταντίνο, έλεγε με πατρική ύπαισισμένη:

—Τώρα είναι άξιος πια για το στέμμα. Όταν εκουρίσει τη Θεσσαλονίκη, η πατρίδα που έδωσε το άξιωμα του άριστοτατήρου. Τώρα που έσπεύρησε το Μπιζάνι, πρέπει να γίνει βασιλεύς. Τον Οκτώβριο που θα μορτάσω την πεντηκονταετηρίδα μου, είμαι άποφασισμένος να του παραχωρώ το θρόνο...

Δεν πρόφτασε όμως ο άτυχης πατέρας να πραγματοποιήσει την έπιθυμία του, γιατί τον πρόλαβε η σφάρα του δολοφόνου.

Όταν το "Άγιο Όρος κατέληξε από το σοκάτο μας, παρουσιάστηκε στο Γεώργιο μια αντιπροσωπεία από μοναχούς, οι οποίοι του ύπείδαν τη θερμή παράκλησι να έπισκεφτεί τον ιερό τόπο.

—Έχω φλογερό πόθο, άποκρίθηκε ο βασιλεύς, να πάω στο "Άγιο Όρος, αλλά θέλω να πάω μαζί μου και η

βασιλίσσα. Οι αντιπρόσωποι των μονών δεν έδίστασαν να δεχτούν την πρότασι του, αν και οι κανόνες του "Άγιου Όρους άπαγορεύουν κύστηρά την εκεί μετά-βασι γυναικών.

Ο βασιλεύς Γεώργιος έκτιμούσε πολύ τους Έθραίους για το έπαισηματικό πνεύμα τους. Όταν κάποτε παρουσιάστηκαν μπροστά του μερικοί αντιπρόσωποι τους στη Θεσσαλονίκη, τους έειπε:

—Έγώ αγαπώ πολύ τους "Ισραηλίταις. Έγώ πολλούς καλούς φίλους

έχω...

Είπε και έγραψε. Ο Καλαίντζάκης πώς τη θέσι του συνάδελφου του κι' άρχισε να γεμίζει το ταχυδρόμο με μεγάλα βίβα. Απ' τη γρηγορία του ό-μους, ύστερ' από καμιά δεκαριά γεμισίες, άντρωσε το δαχτυλίδι του στο κλειστό του ταχυδρόμου και λίγο έλειψε να κοπεί.

Το αίμα έτρεχε δούσι, αλλά ο γενναίος νάνος δεν έσταμάτησε τη δουλειά του. Κι' όταν έτρεξε ένας νοσοκόμος για να τον πάρει στο ύπαισισμα και να τον δέσει την πληγή, ο Καλαίντζάκης του φώναζε με θυμό:

—Πήγαινε από δω! Έγώ έχω αίμα Κορηικό και το Κορηικό αίμα πρέπει να γύνεται!...

Κι' έξακολουθούσε να γεμίζει το ταχυδρόμο με έδιδες, η όποιες είχαν γίνει κατακρίκινες απ' το αίμα του...

Ο βασιλεύς Γεώργιος.

Απ' αυτούς και στη Δανία και στην Ελλάδα.

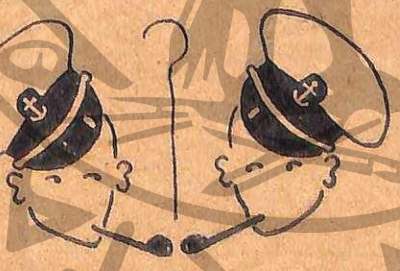
Και πραγματικά ο βασιλεύς έλεγε την άλήθεια, γιατί συνδέσαν φίλικά με πολλούς Έθραίους της Κερκύρας, των Αθηνών και της Θεσσαλίας.

Κατά τη διάρκεια της ναυμαχίας της "Έλλης", ένας δίοςος οίκαιστής, Φ. Μαροβίτης ονομαζόμενος, κίλε φορά που έβλεπε μία τούρκικη όβιδα να πέφτει στη θάλασσα μακριά από τα πλοία μας, γρηγόρως τις παλάμες του και φώναζε προς το μέρος της άρμάδας:

—Α, μπράβο! Έτσι κι' η άλλη σου!

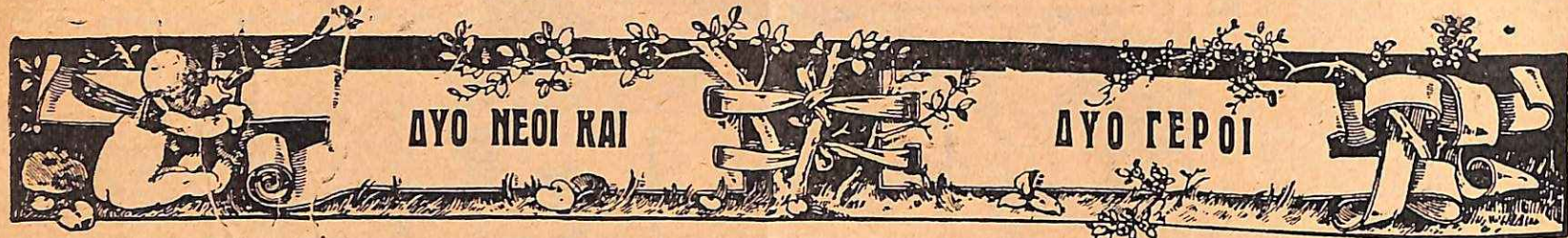
Μία μέρα ούχως από το σπίτι του τη πρωί και τοβήρας για την έκκλησι-σιν μαζί μ' έναν φίλο του. Στο δρόμο που πήγαιναν, ο Σουλτά παραινοήθη-κε στο συνοδό του ότι έκανε κρύο.

Και μόνον τότε παρατήρησε ο τελευταίος ότι ο άπορημένος οικονομολόγος φερόσε μὴν το μανδύα του, αλλά είχε έβγαλει να δώλη το σκακάκι του!...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ HENRY DE FRORGE

ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΚΑΙ

ΔΥΟ ΓΕΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΑΚΩΒΟΣ, 30 ετών. ΜΑΡΘΑ, 25 ετών.
ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ. ΜΙΑ ΓΡΗΛΗ.

(Στὸν ἀντιθάλαμο ἐνὸς σπιτιοῦ, ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μάρθα συνομιλοῦν ζωηρά).

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ναι, αὐτὸ εἶνε βέβαια τὸ καλύτερο καὶ τὸ λογικότερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε... Εἰμαι σύμφωνος... Νὰ χωρίσουμε!

ΜΑΡΘΑ. — Ναι... Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ἀπὸ τὸν καιρὸ πού παντρευτήκαμε, δὲν σκεφτήκαμε ποτὲ τόσο λογικὰ ὅσο σήμερα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Καὶ ποτὲ δὲν συμφωνήσαμε σ' ἓνα ζήτημα, ὅπως σ' αὐτό.

ΜΑΡΘΑ. — Λοιπὸν, θὰ κάνουμε ὅπως εἴπαμε... Θὰ ζητήσουμε διαζύγιο, λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτῆρων.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅπως ἄλλως τε εἶνε καὶ ἡ ἀλήθεια.

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ, εἶνε τρομερὸ, νὰ γκρινιάζουμε αἰώνως, νὰ τραγώμαστε μὲ τὸ παραμυθό!...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Εἶνε ἀνυπόφορο.

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ νὰ σοῦ πῶ... Βαρέθηκα πειὰ νὰ ὑποκρίνομαι μπροστὰ στὸν κόσμο... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κρύβω πὼς εἶμαι δυστυχὴς μαζί σου...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κι' ἐγὼ πειὰ δὲν μπορῶ νὰ φράξω τὴν προσπάθεια τοῦ εὐτυχοῦς σύζυγου, ἐνῶ εἶμαι τόσο δυστυχὴς μαζί σου.

ΜΑΡΘΑ. — Εἶσαι πολὺ ἀγενὴς νὰ μιλάς ἔτσι!...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Τί παράδοξη κι' αὐτὴ ἡ ἀξίωση τῶν γυναικῶν!... Ν' ἀπαγορεύεται νὰ εἶσαι εὐγενὴς μαζί τους, ἐνῶ αὐτοὶ σοῦ δίνουν πρῶτες τὸ καλὸ παράδειγμα!...

ΜΑΡΘΑ. — Ἐσὺ ἔκανες τὴν ἀρχή!

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅχι, ἐσὺ.

ΜΑΡΘΑ. — Τέλος πάντων!... Ἀς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ, τὴ στιγμή πού ἀπεδέχθη ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσουμε πειὰ μαζί. Λοιπὸν... Εἴμαστε σύμφωνοι... Θ' ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ καθένας μας θὰ πᾶν νὰ κατοικήσῃ ἄλλοῦ.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Βέβαια. Εἰδοποιήσου ἄλλωστε τὸν ιδιοκτήτη ὅτι θὰ φύγουμε.

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ αὐτοὺς ἔβαλε κώλας ἐνοικιαστήριο στὴν πόρτα...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Συχωρῆστε μας, κυρία καὶ κύριε... Ἐρχόμαστε γιὰ νὰ νοικιάσουμε τὸ σπίτι. Ἐπ' τέλους, θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ όνειρό μας, τώρα στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας!... Ἦταν κατὰ ἀνέλεστο γιὰ μᾶς διὰ νὰ μάθουμε ἔξω ἀπὸ ὅτι ἐνοικιάζεται αὐτὸ τὸ σπίτι...

ΜΑΡΘΑ. — Μὰ γιατί, κύριε;

Ο ΓΕΡΟΣ. — Γιατὶ αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε γεμάτο ὁραῖες ἀναμνήσεις γιὰ μᾶς. Ἐδῶ ἤρθαμε καὶ κατοικήσαμε μὲ μὴς παντρευτήκαμε. Ἐδῶ περάσαμε τὰ ὁμορφότερα χρόνια τῆς ζωῆς μας...

Καὶ τὸ ἐγκαταλείψαμε μόνο διὰ νὰ διδάσκω σὲ μὴ ἐπαρχία. Γιατὶ ἤμουν ὑπάλληλος. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔξασαμε ποτὲ τὸ σπίτι αὐτό, στὸ ὁποῖο ἀρχίσουμε τὴ ζωὴ μας...

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅταν μάλιστα ἐπιστρέψαμε ἀπὸ Παρίσι, περνούσαμε συχνὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν δρόμο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸ βλέπουμε ἀπ' ἔξω...

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ γιατί δὲν ἤρθατε πάλιν νὰ κατοικήσετε σ' αὐτό;

Ο ΓΕΡΟΣ. — Γιατὶ αὐτοὶ πού κατοικοῦσαν πρὶν ἀπὸ σὲς, εἰμὴν εἰκοσι ὀκτώ χρονία. Καὶ διὰ νὰ ἐργάζομαι, εἰμὴς δὲν ἤμασταν πάλιν στὸ Παρίσι...

Εἶπα, ἤρθατε ἐσείς, Τέλος, αὐτὴ τὴ φορὰ εἰδοποιήθηκε ἐγκρίτως. Δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν πιστεύω νὰ φτάσαμε ἀργά...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅχι, ἐσὺ.

ΜΑΡΘΑ. — Τέλος πάντων!... Ἀς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ, τὴ στιγμή πού ἀπεδέχθη ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσουμε πειὰ μαζί. Λοιπὸν... Εἴμαστε σύμφωνοι... Θ' ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ καθένας μας θὰ πᾶν νὰ κατοικήσῃ ἄλλοῦ.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Βέβαια. Εἰδοποιήσου ἄλλωστε τὸν ιδιοκτήτη ὅτι θὰ φύγουμε.

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ αὐτοὺς ἔβαλε κώλας ἐνοικιαστήριο στὴν πόρτα...

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

(Ἐνῇ τῇ στιγμή μπαινοῦν μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ γρηλή.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὁραῖα!

ΜΑΡΘΑ. — Ἀ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις γιὰ μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω περάσει πολὺ δυσάρεστες στιγμὲς ἐδῶ μέσα!...

εἴχαμε δύο μεγάλα γαϊάκια βάζα, πάντα γεμάτα μὲ λουλούδια.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Κι' ἔκει ἦταν ἡ μεγάλη πολυθρόνα πού συνήθιζες νὰ κάθου...

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ στὰ πόδια τῆς πολυθρόνας ἦταν τὸ σκαμνί πού καθόσουν ἐσὺ...

Ο ΓΕΡΟΣ. — Θυμᾶσαι;... Ἐσκυβα ἀπὸ πάνω σου καὶ σοῦ ψιθύριζα λόγια ἀγάπης καὶ λατρείας.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ μᾶς φώτιζε τὸ γλυκὸ φῶς τῆς λάμπας μὲ τὸ ρῶς ἀμπεζοῦ ἀπὸ δαυτέλα...

Ο ΓΕΡΟΣ. — (στὸν Ἰάκωβο καὶ στὴ Μάρθα). — Μᾶς συχωρεῖτε. Μᾶς ἔχουν παρασύρει ἡ ἀναμνήσεις ἐκείνου τοῦ καιροῦ...

Η ΓΡΗΛΗ. — Πῶς δὲν τὴ θυμᾶσαι; Ἦταν πρᾶσινη μὲ τριανταφυλλένες γιολάντες. Τὸ ταβάνι ὅμως εἶνε τὸ ἴδιο. Δὲν περᾶσαν τίς ζωγραφιές του. Κίτταξε τ' ἀγγελάκια... Πῶς μᾶς χαμογελοῦν, ὅπως τότε...

Ο ΓΕΡΟΣ. — Μᾶς ἀναγνωρίζουν.

Η ΓΡΗΛΗ. — Κι' ἂς ἔχουμε γεράσει.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ἡ ἀγάπη μας εἶνε πάντα ἴδια.

Η ΓΡΗΛΗ. (στὸν Ἰάκωβο καὶ στὴ Μάρθα). — Μᾶς συχωρεῖτε. Φαίνεται ὅμως πολὺ ἀγαπημένοι καὶ θὰ μᾶς καταλαβαίνετε.

(Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μάρθα χαμηλώνουν τὰ μάτια).

Ο ΓΕΡΟΣ. — Πόσο εἴμαστε εὐτυχισμένοι, γιατί θὰ μπορούσαμε νὰ κατοικήσουμε πάλιν ἐδῶ!

Η ΓΡΗΛΗ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Ο ΓΕΡΟΣ. (στὸν Ἰάκωβο καὶ στὴ Μάρθα). — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

χεμῶνα κι' ἄλλη γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Η ΓΡΗΛΗ. — Ἀ! Ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε νὰ ἔχουμε διαφορετικὴ κρεββατοκάμαρα γιὰ κάθε ἐποχὴ, γιατί τὸ ἄλλο δωμάτιο, αὐτὸ πού τὸ ἔχετε ἐσεῖς γιὰ σαλόνι, εἴμεις τὸ ἔχουμε παραχωρήσει σὲ μὴ ἀνάτηρη συγγενὴ μας.

Ἡ καὶ μὴ δὲν ὑπάρχει πειὰ στὴ ζωὴ... Μὰ ἦταν σὰν ἓνας φύλακας ἀγγελὸς μας. Ἐτσι δὲν μᾶς περᾶσανε ὁμορφίαι γιὰ σαλόνι καὶ δεχόμαστε στὴν τραπέζα.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Εἶδες, Αἰμιλία, ἔχουν ἀλλάξει τὴν ταπετσαρία τῆς κρεββατοκάμαράς μας... Θυμᾶσαι ἐκεῖνη πού ἦταν τότε;

Η ΓΡΗΛΗ. — Πῶς δὲν τὴ θυμᾶσαι; Ἦταν πρᾶσινη μὲ τριανταφυλλένες γιολάντες. Τὸ ταβάνι ὅμως εἶνε τὸ ἴδιο. Δὲν περᾶσαν τίς ζωγραφιές του. Κίτταξε τ' ἀγγελάκια... Πῶς μᾶς χαμογελοῦν, ὅπως τότε...

Ο ΓΕΡΟΣ. — Μᾶς ἀναγνωρίζουν.

Η ΓΡΗΛΗ. — Κι' ἂς ἔχουμε γεράσει.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ἡ ἀγάπη μας εἶνε πάντα ἴδια.

Η ΓΡΗΛΗ. (στὸν Ἰάκωβο καὶ στὴ Μάρθα). — Μᾶς συχωρεῖτε. Φαίνεται ὅμως πολὺ ἀγαπημένοι καὶ θὰ μᾶς καταλαβαίνετε.

(Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μάρθα χαμηλώνουν τὰ μάτια).

Ο ΓΕΡΟΣ. — Πόσο εἴμαστε εὐτυχισμένοι, γιατί θὰ μπορούσαμε νὰ κατοικήσουμε πάλιν ἐδῶ!

Η ΓΡΗΛΗ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Ο ΓΕΡΟΣ. (στὸν Ἰάκωβο καὶ στὴ Μάρθα). — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

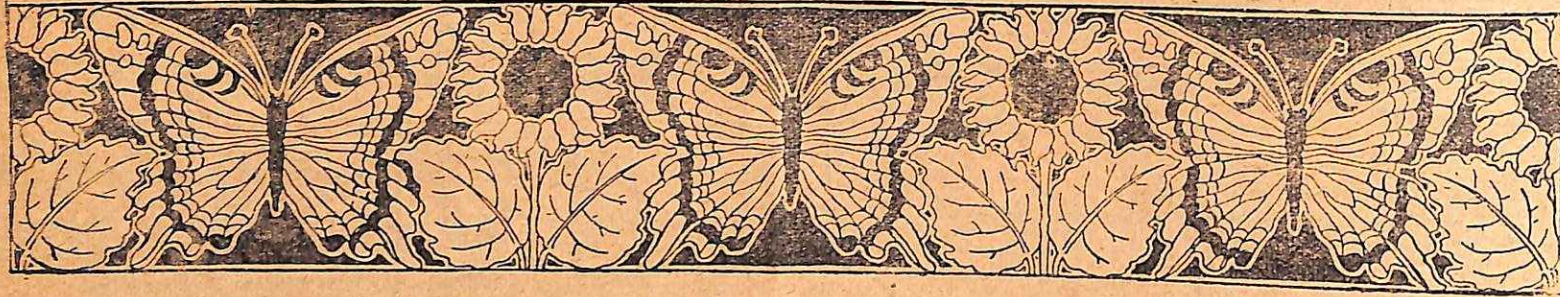
Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η ΓΡΗΛΗ. — Καὶ τώρα ἂς σᾶς ἀφήσουμε πειὰ, κυρία καὶ κύριε. Ἀρκεῖ σὰς ἐνθαρρύνω μὲ τίς ἀναμνήσεις καὶ τίς συγχωρήσεις μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ὅ, σὰς παρακαλῶ!... Σὲ μερικὲς μέρες θὰ φύγουμε. Κι' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ πάλιν.

Ο ΓΕΡΟΣ. — Ὅ, σὰς ἐνθαρρύνω νὰ περάσουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅπως περάσαμε καὶ τὰ πρῶτα.

Η

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο προηγούμενο φύλλο διηγήθηκα με υπό ποιες συνθήκες ο Βιντόκ φυλακίστηκε στον πύργο του Αγίου Πέτρου και πώς αποφάσισε να δραπέτευσε. Τό στέδιο που επρόκειτο να εφευρεθεί για να πετύχει η απόδρασή του, ήταν πράγματι μεγαλοφυές.

Αυτοί φορές τη δρομάδα ένας αξιομακάριος πήγαινε κι' επιθεωρούσε τη φυλακή του Αγίου Πέτρου, μέσα στην οποία υπήρχαν πολλοί στρατιωτικοί κρατούμενοι...

Ο Βιντόκ λοιπόν σκέφτηκε πως δεν ήταν αδύνατον να πάει τη θέση του αξιωματικού αυτού και παρακάλεσε τη Φρανσίνη, η οποία τον επισκεφτόταν συχνά, να του προμηθεύσει μια σπολή θύμια με τη δική του.

Πράγματι, η Φρανσίνη του δούσε τη σπολή που της ζητούσε και του την έπαιξε, έροντάς την κομμένη κάτω από τα ρούχα της... Την ημέρα δε της επισκέψεως του αξιωματικού τη φόρεσε και, ενώ διάφοροι κρατούμενοι, οι οποίοι ήταν ενήμεροι του σχεδίου του, απασχολούσαν τον επιθεωρητή με διάφορες κουβέντες, αυτός διεσπάρθηκε προς την έξοδο και βγήκε έξω, χωρίς να τον αναγνωρίσει κανείς, επειδή είχε αγοράσει πελά να δραπέτευσε... Οι διάφοροι σκοποί μάλιστα τον χαιρετούσαν και του παρουσιάζαν όπλα!...

Όταν απέκαλυψε η απόδρασή του, ο Βιντόκ θροισόταν πελά εν ασφάλεια στο σπίτι μιας φίλης της Φρανσίνης, όπου και περίμενε να του δοθεί ευκαιρία να φύγει από τη Λίλ, χωρίς να του συμβεί τίποτε απευκατόλο...

Έζησε εκεί τέσσερους περίπου μήνες. Μά, στο τέλος, δεν υπόσχεσε πελά να κρατηθεί... Η διαρκής αυτή κλεισούρα κίνησε να τον απορροφήσει... Τού χάκου η δυο γυναίκες τον έκτευσαν να μην κάνει κανένα τρελλά και βγαί έξω... Ο Βιντόκ ήταν τρομαχτικά επίμονος κι' έκαμντο μάλιστα για την επιμονή του αυτή την οποία θεωρούσε ως δύναμη βελήρωσης... Βγήκε λοιπόν έξω κι' έκανε ένα περίπατο στους δρόμους της Λίλης. Βότυζω, έδειχνε την ημέρα, δεν του συνέβη τίποτε δυσάρεστο...

Μά δεν σπάθηκε τόσο τυχερός και την άλλη μέρα... Μόλις βγήκε έξω, ένας αξιομακάριος τον είδε, τον αναγνώρισε και, πλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε από πότε ήταν ελεύθερος!

—Όχι! Δεν είμαι ελεύθερος! Αυτή τη στιγμή μάλιστα ξαναχωρίζω στη φυλακή μου, από την οποία δραπέ-

τευσα... Σκέφτηκε όμως ότι με την απόδρασή μου επιδείνωσα τη θέση μου και γι' αυτό αποφάσισα να παραδοθώ μόνος μου. Αν θέλατε αλλίστε, μπορείτε να με οδηγήσετε σεις ο ίδιος ως το φρούριο του Αγίου Πέτρου... Προηγούμενος, δηλαδή, παρακαλούσα να με συνδεύσετε ως το σπίτι της φίλης μου Φρανσίνης, την οποία θέλω να πηδήσω για τελευταία φορά, πριν ξαναφυλάκιστώ...

Ο αστυνομικός, χωρίς κανένα δισταγμό, ακολουθώντας το δραπέτη, ο οποίος τον ωδήγησε πράγματι στο σπίτι της Φρανσίνης. Εκείνη με δυσκολία κατόρθωσε να κούνη την κατὰ πλῆξ της και την αντηχήσε της...

Κάθισαν λίγη ώρα εκεί, κουβεντιάζοντας και πίνοντας και σε λίγο, άρρε ο Βιντόκ αποκατέστησε μελοδραματικά τη φίλη του, έφυγε, συνοδευόμενος πάντοτε απ' τον αστυνομικό. Προηγούμενος όμως είχε πεύ κρυφά

Ο ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Πίναξ του Σουλτζ)

στη Φρανσίνη να γεμίσει τις τσέπες του με στάχτη.

Έτσι, μόλις απομακρύνθηκαν κανονικά πανηγυρικά θέματα απ' το σπίτι, ο Βιντόκ έπαψε μια γρήγορα στήλη και την πέταξε έξω από τα μάτια του αστυνομικού, τυφλώνοντάς τον για λίγη ώρα...

Όταν ο αστυνομικός άνοιξε πάλι τα μάτια του, ο ήρωας μας είχε γίνει άφαντος.

Ο Βιντόκ είχε παίξει πολύ καλά το παιχνίδι του, αλλά στην ανοχή να μην κρυφτεί, τη στιγμή μάλιστα που η 'Αστυνομία νύχ'ε πως το είχε σκάσει για την 'Ολλανδία, αλλά ν' άφησε να διειδθεί ότι θροισόταν ακόμα στη Λίλ.

Η 'Αστυνομία κι' η Χωροφυλακή άναστατώθηκαν άμείως κι' ο επιθεωρητής Ζαχάρ, άνθρωπος έυπνος, επιτήδειος και Ουρσολέρος, δοκίμασε να μην ητανόσει, αν δεν έθανόσει το Βιν-

τόκ και τον συλλάβει...

Ο Ζαχάρ ήταν ένας επικίνδυνος αντιπάλος και δεν έπρεπε να τον περιφρονή. Αυτό επανειλημμένα στο Βιντόκ έλοι όσοι ενδιαφερόντουσαν γι' αυτόν, αλλά εκείνος, έχοντας εμπιστοσύνη στο καλό του άστρο, δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε, δεν έλδωκε κανένα μέτρο κι' έκανε τις χειρότερες άπονοησίες...

Έτσι άρχισε μεταξύ του Ζαχάρ και του Βιντόκ ένας άγριος και κομμάς και πολλοί στοχασμάζαν υπέρ του ενός ή του άλλου. Κατά κανόνα όμως, οι περισσότεροι ήταν εκείνοι οι οποίοι στοχασμάζαν υπέρ του φηδός, γιατί πάντα οι αστυνομικοί δεν ένε καθόλου συμπαιθείς στο κοινό.

Έτσι, κάθε φορά, που ο Βιντόκ έφευγε μέσ' απ' τα δάγτυλα του δώκτου του, οι κάτοικοι της Λίλης ένθουσιάζονταν, ενώ ο Ζαχάρ κόντευε να σκάσει απ' τη λύσσα του. Μία μέρα ωστόσο ο αστυνομικός επιβεώρησε τις νόμιμες πως δεν θα έφευγε κι' έπρεβε εκ των ποσέων μ' ευχαρίστησε τη γένια του για το θάρρος του. Είχε πληροφωρίσει ότι ο Βιντόκ, ο οποίος, δόξα κι' το παρουσιάζονταν εύκαρτα, έκανε άπιστες στη Φρανσίνη, είχε ένα εύθυμο γλεντάκι μαζί με κάποιον αξιομακάριο και δυο γυναίκες σ' ένα σπίτι με ιδιαιτέρα δωμάτια.

Πήρε λοιπόν πολλούς αστυνομικούς μαζί του, τους τοποθέτησε στη σκάλα του σπιτιού αυτού να την περιπαιποι και ο Βιντόκ σ' άπεπεράτο να φύγει και παρουσιάζονταν ολομέλως ύπνο στο Βιντόκ, ο οποίος ήταν καθυμένος στο τραπέζι, μαζί με τις δυο γυναίκες, γιατί ο υπαξιωματικός δεν είχε φτάσει ακόμα. Ο αστυνομικός δεν ήξερε εξ' όψεως το Βιντόκ, ενώ ο τελευταίος, μόλις τον είδε, άναγνώρισε άμείως ποιος ήταν ο όληρος αυτός επισκέπτης, ο οποίος έχόταν να τον συλλάβει σε τόσο άκατάλληλη ώρα.

Χωρίς λοιπόν να ταράξη καθόλου, τον ρώτησε τί ζητούσε.

Ζητώ την δραπέτη των φυλακών Βιντόκ, αποκρίθηκε ο Ζαχάρ.

—Α! πολύ όρακι! Απάντησε ο ήρωας μας. Καταλαβαίνω! Είπατε ο πολίτης Ζαχάρ κι' έγραψετε να συλλάβετε το σύντροφό μας...

Δεν τρελάει σ' έναν υπαξιωματικό αν κι' εσάς να κυριάζει πως είναι σύντροφος ενός παλαιανθρώπου, ο οποίος κατηγορείται ως πλαστογράφος κι' ο οποίος θα τελειώσει τις ή μέρες του στο κάτεργο... Έλπιζω ώς τόσο ότι δεν σκοπεύετε να δοκιμάσετε να μ' επιδοθείτε στην εκτέλεση των

τόκ και των συλλάβει...
Ο Ζαχάρ ήταν ένας επικίνδυνος αντιπάλος και δεν έπρεπε να τον περιφρονή. Αυτό επανειλημμένα στο Βιντόκ έλοι όσοι ενδιαφερόντουσαν γι' αυτόν, αλλά εκείνος, έχοντας εμπιστοσύνη στο καλό του άστρο, δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε, δεν έλδωκε κανένα μέτρο κι' έκανε τις χειρότερες άπονοησίες...
Έτσι άρχισε μεταξύ του Ζαχάρ και του Βιντόκ ένας άγριος και κομμάς και πολλοί στοχασμάζαν υπέρ του ενός ή του άλλου. Κατά κανόνα όμως, οι περισσότεροι ήταν εκείνοι οι οποίοι στοχασμάζαν υπέρ του φηδός, γιατί πάντα οι αστυνομικοί δεν ένε καθόλου συμπαιθείς στο κοινό.
Έτσι, κάθε φορά, που ο Βιντόκ έφευγε μέσ' απ' τα δάγτυλα του δώκτου του, οι κάτοικοι της Λίλης ένθουσιάζονταν, ενώ ο Ζαχάρ κόντευε να σκάσει απ' τη λύσσα του. Μία μέρα ωστόσο ο αστυνομικός επιβεώρησε τις νόμιμες πως δεν θα έφευγε κι' έπρεβε εκ των ποσέων μ' ευχαρίστησε τη γένια του για το θάρρος του. Είχε πληροφωρίσει ότι ο Βιντόκ, ο οποίος, δόξα κι' το παρουσιάζονταν εύκαρτα, έκανε άπιστες στη Φρανσίνη, είχε ένα εύθυμο γλεντάκι μαζί με κάποιον αξιομακάριο και δυο γυναίκες σ' ένα σπίτι με ιδιαιτέρα δωμάτια.
Πήρε λοιπόν πολλούς αστυνομικούς μαζί του, τους τοποθέτησε στη σκάλα του σπιτιού αυτού να την περιπαιποι και ο Βιντόκ σ' άπεπεράτο να φύγει και παρουσιάζονταν ολομέλως ύπνο στο Βιντόκ, ο οποίος ήταν καθυμένος στο τραπέζι, μαζί με τις δυο γυναίκες, γιατί ο υπαξιωματικός δεν είχε φτάσει ακόμα. Ο αστυνομικός δεν ήξερε εξ' όψεως το Βιντόκ, ενώ ο τελευταίος, μόλις τον είδε, άναγνώρισε άμείως ποιος ήταν ο όληρος αυτός επισκέπτης, ο οποίος έχόταν να τον συλλάβει σε τόσο άκατάλληλη ώρα.
Χωρίς λοιπόν να ταράξη καθόλου, τον ρώτησε τί ζητούσε.
Ζητώ την δραπέτη των φυλακών Βιντόκ, αποκρίθηκε ο Ζαχάρ.
—Α! πολύ όρακι! Απάντησε ο ήρωας μας. Καταλαβαίνω! Είπατε ο πολίτης Ζαχάρ κι' έγραψετε να συλλάβετε το σύντροφό μας...
Δεν τρελάει σ' έναν υπαξιωματικό αν κι' εσάς να κυριάζει πως είναι σύντροφος ενός παλαιανθρώπου, ο οποίος κατηγορείται ως πλαστογράφος κι' ο οποίος θα τελειώσει τις ή μέρες του στο κάτεργο... Έλπιζω ώς τόσο ότι δεν σκοπεύετε να δοκιμάσετε να μ' επιδοθείτε στην εκτέλεση των

καθηρόντων μου...

—Τι λέτε... Καθόλου!... διαμαρτυρήθηκε ο Βιντόκ. Επίσης όμως δεν πρέπει να περιμένετε κανένα βοήθημα εκ μέρους μου, γιατί ο Βιντόκ είναι φίλος και είναι βέβαιος για την αθωότητά του...

—Όταν είναι άθως κανείς, του άπακούθηκε ο Ζαχάρ, δεν δραπέτευει... Όπωςδήποτε, δεν μ' ενδιαφέρει η βοήθειά σας... Έχω κάτω τέσσερους γερούς άτυφώλακες... Άν μπορέσει ο Βιντόκ, άς τ' αγοράσει πέρα μαζί τους... Άρκετόν κυριό παίζει εις βάρος μου... Σε μια στιγμή θα γελάσω κι' εγώ με τη σειρά μου!...

Ο Βιντόκ άναστήθηκε και είπα:

—(Ο! αυτό είναι πολύ δυσάρεστο! Φοβάμαι πολύ μήπως γίνει κανένα συμπλοκή, η οποία θα επιδεινώσει τη θέση του στωχού μου φίλου... Ο Βιντόκ είναι ρωμαλέος και δυνατός και προκειμένου να συλληφθή, μπορεί να φτάσει στα άκρα... Για τού συμφορών του, και ίσως για τού δικού σου, πολιτικά έπιθεωρητά, θα ήταν προτιμότερο να καταφύγετε στην πανουργία και να τον συλλάβετε έξωφρα, χωρίς να προστάσει να κάνει τή παραμικρό... Έτσι θ' αποφύγετε τού θόρυβο, τού σκάνδαλου και τή συμπλοκή, κατά την οποία είν' ενδεχόμενο να σκοτωθή κανένα από τού όργακι σας... Εκείνο για τού όποιο κυρίως ενδιαφέρεστε σεις, είναι να συλλάβετε τού Βιντόκ και να τον ωδήγησετε στο φρούριο του Αγίου Πέτρου... Δεν είναι έτσι!...

—Βέβαια! άπάντησε ο Ζαχάρ. Μά δεν έλπω να πανουργία μπορώ να χρησιμοποιήσω.

—Ω! έκανε ο Βιντόκ. Τό πράγμα είναι πολύ άπλο... Κουτάχτε...

Και λέγοντας τή λόγια αυτά, τού έδειξε την πόρτα ενός σκοτεινού δωματίου.

—Αν κρυφτείτε, εξακολουθήστε, έδω με τή όργακι σας, τίποτε δεν θα σας είνε πιο εύκολο, πέρα να δοκιμάσετε άναγνόν τον Βιντόκ, την ώρα που αυτός θα τούη και να τον συλλάβετε. Δεν θα θροισάσατε βέβαια πολύ άνατα κι' οι πέντε μας μέσα στο μικρό αυτό δωμάτιο, μά τού πρόγραμμα δεν θα θροισήτε πολύ... Έξ' άλλου, ο Βιντόκ, έχομενος έδω, μόλις θα δη τή όργακι σας στη σκάλα, θα καταλάβει περί τίνος πρόκειται, θα τού σκάσει κι' έτσι ίσως δεν θα τον συλλάβετε ποτέ...

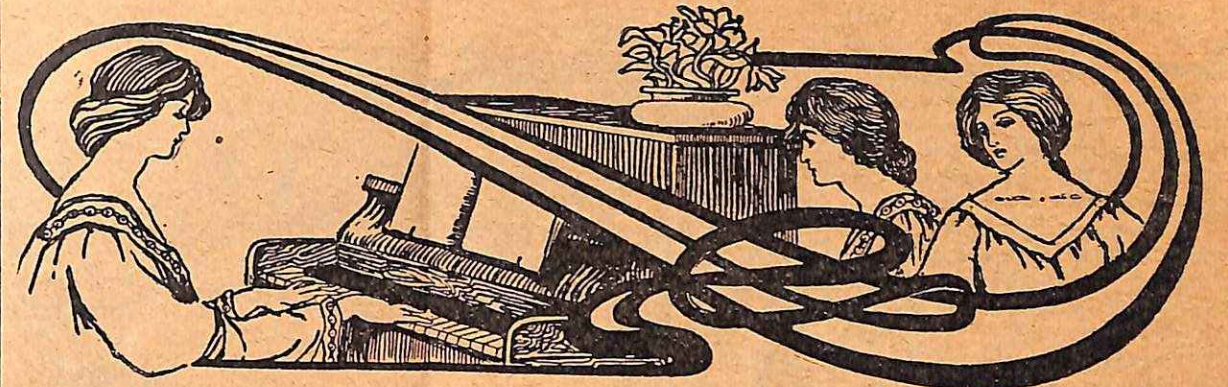
Η παρατήρηση αυτή, η οποία ήταν πολύ δρθή, διέλυσε τούς τελευταίους δισταγμούς τού αστυνομικού. Φώναξε λοιπόν τούς ανθρώπους του και υπήκε μαζί τους, μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο...

Άμέσως όμως ο Βιντόκ έλειπε την πόρτα, τη διπλοκλείδωσε και φώναξε απ' έξω στον Ζαχάρ:

—Λοιπόν, πολίτη Ζαχάρ, τι λέτε τώρα; Θέλατε να συλλάβετε τού Βιντόκ... Έ, ο ίδιος ο Βιντόκ σας έκλεισε εκεί μέσα!... Τι λέτε γι' αυτό τού παιχνιδιού του... Χαίρετε, πολίτη Ζαχάρ...

(Ακολουθεί)

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, 'Αθήνας.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Λαμαρτίνος και οι ρουφετολόγοι βου λευταί. Τό σημειωματάριο με τή ένέματα. Πώς ο προφητάναξ Δαβίδ διορίστηκε... πρόξενος της Γαλλίας στη Δρέσδη. Ο εκατομμυριούχος κι' ο εφημεριδοπώλης. Μία άποστομωτική άπάντησις. Ο ηρώϊος ναύαρχος και ή... Δέξ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ηρώϊος και άρμονικώτατος ποιητής, Άλφόνσος Λαμαρτίνος είνε γνωστόν ότι καλλιεργούσε με την ίδια φροντίδα τόσο την ποίηση, όσο και την πολιτική.

Όταν ήταν ύπουργός των Έξωτερικών της Γαλλίας, έπρεπε να διαβάσει μία μέρα ένα γράμι από τούς Ψαλμούς τού Δαβίδ, τού όποιο τού έγρασε πολύ και αποφάσισε να τού μεταφράσει.

Επειδή όμως δεν εύκαρτούσε τότε, για να μην τού ξεγιάσει άσχετοτα, έγραψε στο σημειωματάριο τού τή λέξι «Δαβίδ», η οποία θα τού θυμίζει περί τίνος έπρόκειτο.

Στο μεταξύ όμως έμεσολάβησε μία πολιτική άναστάσις, η οποία λίγο έλειψε να είνε τού ύπουργείου του και τόν έφερε σε δύσκολη θέση. Τότε ο ποιητής, περιωκλώθηκε από πλῆθος βουλευτών και πολιτικών, οι όποιοι τού υπέσταντο την υποστήριξή τους, αλλά συγχρόνως και τόν κατέκλυαν με αιτήσεις για τοποθετήσεις και διορισμούς διάφορων γνωστών του.

Ο Λαμαρτίνος, επειδή τούς είχε ανάγκη, έγραψε τή δύναμη των προταπεινωμένων τούς στο σημειωματάριό του, για να ενεργήση τή δέοντα.

Όταν άργότερα άποκαταστάθηκε ή τάξι κι' επανήλθε ή βασιλεία, ο Λαμαρτίνος παρέδωσε στο γραμματέα τήν κατάλογό του με τήν έντολή να προβή στις άνήλικες τοποθετήσεις και διορισμούς.

Ο γραμματέας λοιπόν έπ' τη θέσει αυτού, κατήργησε τή σχετική διατάγματα, τή όποια και άπεστέλλησαν προς τούς νεοδιορισθέντας.

Επειδή όμως και ο ύπουργός δεν θυμάται άπείω κανένα πολιτικό σ' παρό του με τέτοιο δύναμη, ζήτησε να κυριάζει τού σημειωματάριό του.

Μόλις είδε τή λακωνική σημείωσή του, θυμήθηκε τούς Ψαλμούς τού Δαβίδ που τούς είχε ξεγιάσει πάλιν καιρό.

Επειδή όμως και ο ύπουργός δεν θυμάται άπείω κανένα πολιτικό σ' παρό του με τέτοιο δύναμη, ζήτησε να κυριάζει τού σημειωματάριό του.

Μόλις είδε τή λακωνική σημείωσή του, θυμήθηκε τούς Ψαλμούς τού Δαβίδ που τούς είχε ξεγιάσει πάλιν καιρό.

και φώναζε γελώντας στον γραμματέα του:

—Μά τι κάνετε αυτό;

—Ότι μάς ενδιαφέρει ή έξοχότης σας...

—Βρε άδελφός, διάφορες πρόξενος της Γαλλίας, τήν βασιλεία Δαβίδ...

—Ποιόν βασιλεία; τραβίσε κατά πλῆκτος ο γραμματέας.

—Νά, κυριό, αυτόν που έπαίξε τή λύρα κι' έγρασε ύμνους στο Θεό!...

Τήν άλλη μέρα ο «Μηνότομος», τού έπίστου κυβερνητικό φύλλο, στη θέση των διοικητικών μεταβολών άνέγραψε τήν εξής είδησι:

«Διορίζεται πρόξενος της Γαλλίας εν Δρέσδη ο πολίτης Ν... αντί

του προέξου από άποστελομένη τόν έθνομόλογο ήσαν και μία φρεσάδα άνακαμένη «Δέξ».

—Στο σημείο αυτό, που λέτε, διηγόταν ο ναύαρχος, έκαμα σήμα στη «Δέξ» και τή διατάξι να με ακολουθήσει...

—Και αυτή σά- ύπνους, δεν είνε έτσι; τόν διέκοψε γελώντας για τού καλησπιδιού του ο βασιλεύς.

Όταν πάλιν ο πατέρας τού περιφήμου πολιτικού της Γαλλίας καρδινάλιου Αλμάρινος, δυο εύγενης νέοι που δεν τιν έθνευαν για τις άπάσεις και τις καταχρήσεις του, άρχισαν να σχολιάζουν τού γονός.

—Θάνα πολύ λυπημένος τώρα ο φίλος μας! είπα ο ένας ερώτικα.

—Βέβαια, συμπλήρωσε ο άλλος.

Πήλανε ο πατέρας τού και είνε ίσως ο μόνος άνθρωπος που δεν θα τού άρπάξεν τήν κληρονομία!...

Πρώτην μία μέρα τόν παρίστα νομοθέτη άτακτοτα γιατί για όλα τή άδικήματα έπέβαλε τήν παινή τού θανάτου.

Γιατί, άπάντησε ο νομοθέτης, θεωρώ τή μικρά έγκλήματα άξια θανάτου και δεν βρίσκω για τή μεγαλειότητα, μεγαλυτέρα ποινή...

ΑΛΓΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ
—Μάθς τέχνη κι' άσπες κι' όταν περνάσεις πλάτες.
—(Οποίος δεν έμειλες δεν έμειλες νόμος.
—Ένας καλός λόγος κρατίζει λίγα και κερδίζει πολλά.

(Συνέχεια εκ του προηγ. και τέλος)
ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε πως η Μαριόν Ντελέρμ, μετά τη δολοφονία του φίλου της δουκός του Βούκιγκχαμ, γνωρίστηκε με τον περίφημο Γάλλο ερμηνευτή της εποχής εκείνης Σαιν Μάρς και του έδωσε το πρώτο ραντεβού στο σπίτι της.

Την άλλη μέρα, ο Σαιν Μάρς έφτασε στην ώρα του στο σπίτι της κι' από την ημέρα αυτή ένας μεγάλος έρωτας άρχισε να φλογίζει τις καρδιές των δυο νέων.

Ο μαρκήσιος ελάτρευε τη Μαριόν, μ' α' αυτή του ανταπέδιδε με το παρπάνω τον έρωτά του.

Τον αγαπούσε τόσο, όσο ποτέ δεν είχε αγαπήσει κανέναν άλλο...

Πρός χάριν του, δέχθηκε όλες τις σχέσεις της κι' αρραβώθηκε αποκλειστικά στον έρωτά του. Μά, όπως είδαμε ακόμα, ο έρωτας αυτός της Μαριόν και του Σαιν Μάρς απέτυχε δριμύτως σ' αυτόν τον κόσμο. Ο Σαιν Μάρς ήταν μέγας σταυλάρχης κι' ο οποίος όταν κήλεσε και του απήχθη δριμύτως παρατηρήσεις.

Ο Σαιν Μάρς όμως αρνήθηκε τα πάντα και, για να μην υποπέσει στη δυσμένεια του μονάρχου του, αναγκάστηκε να διακόψει τις επισκέψεις του προς τη Μαριόν Ντελέρμ, φαινομενικώς τουλάχιστον—γιατί ελπίζονταν κρυφά κάθε νύχτα...

Αλλά σε λίγες ημέρες αναγκάστηκε να χωριστούν εντελώς, γιατί, ο μαρκήσιος έφυγε για τη Ναρόννη, συνοδεύοντας εκεί τον βασιλέα και τον καρδινάλιο Ρισελιέ...

Ο χωρισμός τους αυτός ήταν οριστικός... Η Μαριόν Ντελέρμ δεν επέκρινε ποιά να ξαναβεί τον αγαπημένο της, γιατί τα πολιτικά γεγονότα που επεκλούθησαν τον ώδηγησαν, έπειτα από λίγο καιρό, στο κρύψισμα...

Ακούστε λοιπόν τι συνέβη... Στη Ναρόννη, ο βασιλέας Λουδοβίκος 13ος, σε μια ιδιαίτερα του συνουσία με τον Σαιν Μάρς του έκανε επίτηδες έναν υπαινιγμό για τη θλίψη που του προκαλούσε το γεγονός ότι δεν ήταν πραγματικός βασιλέας, αλλά τον κυβερνούσε ο καρδινάλιος Ρισελιέ.

Η κορούνα του αυτή ήταν το ίδιο σαν να του έλεγε ότι επιθυμούσε να τον απαλλάξει από τον προμενέ καρδινάλιο.

Ο Σαιν Μάρς την κατάλαβε και νόμιζε ότι ο βασιλέας του άφινε πλήρη ελευθερία δράσεως...

Συνήμισε λοιπόν έναντιον του Ρισελιέ, μαζί με τον αδελφό του βασιλέως Γάμπωνα, δούκα της Ορλεάνης και με το δούκα ντε Μπουγιόν.

Μά ο Ρισελιέ είχε τα μέσα του πέσσερα... Ολόκληρη η Γαλλία ήταν γεμάτη από τους κατασκόπους του, οι οποίοι τον πληροφορούσαν ύμεισες για τα πάντα... Έτσι έμαθε και τη συνουσία που είχε οργανώσει έναντιον του ο Σαιν Μάρς.

Αμέσως ο μαρκήσιος συνελήφθη μαζί με τον νεαρό του φίλο ντε Θεό, ο οποίος συμμετείχε επίσης στη συνουσία...

Ωδηγήθηκαν κι' οι δυο στη Λυόν, όπου έγινε κι' η δίκη τους.

Κατά τη διάρκεια της, ο δούξ της Ορλεάνης και ο δούξ ντε Μπουγιόν, οι οποίοι παρευρίσκοντο σ' αυτήν ως

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΜΑΡΙΟΝ ΝΤΕΛΕΡΜ

μάστερες κι' όχι ως κατηγορούμενοι, για να γλυτώσουν τον εαυτό τους, επέριψαν όλες τις εθύνες στο δυστυχισμένο Σαιν Μάρς, ο οποίος μαζί με τον αδελφικό του φίλο ντε Θεό, κατεδικάστη είν τον δι' αποκλεισμού θανάτου...

Όταν ανέβηκαν επάνω στο κρύμα, ο Θεό είπε στο σύντροφό του: — Πέρασε πρώτος, φίλε μου, και δείξε στον κόσμο πού μάς κυττάζει ότι ξέρουμε να πεθαίνουμε...

Πρώτα, ο Σαιν Μάρς διευθύνθηκε προς το δέμο χαμογελώντας...

Και το χαμόγελό του αυτό έμεινε αποτυπωμένο σ' α γείλη του και όταν ακόμα το τεκνούι χώρισε το κεφάλι του από το σώμα του.

Πρίν πεθάνει, παρέδωσε στον ιερέα που τον εξομολόγησε ένα μενταγιόν, το οποίο είχε μέσα την εικόνα της Μαριόν και το οποίο ποτέ του δεν αποχωριζόταν...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν έμαθε το θάνατο του αγαπημένου της, έκλαψε με πραγματικό σπαραγμό...

Στά 1650, όταν έγινε η περιφτη επανάστασις της Σφενδόνης, η Μα

ριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Επί ένα ολόκληρο χρόνο έμεινε κλεισμένη μέσα στο σπίτι της, θρηνώντας το θάνατό του.

Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έδωκε ούτε μια φορά εξω...

Και θά έμεινε ίσως επί πολύ ακόμα καιρό κλεισμένη μέσα, αν δεν έβλεπε ότι το θάνατό της είχε αρχίσει ν' αδειάζει...

Και η Μαριόν δεν συγχινόταν τίποτε άλλο περισσότερο από τη φτώχεια.

Έτσι ξανάρχισε την πρώτη της ζωή... Έπιασε κανονικές σχέσεις με διάφορους αριστοκράτες—πλουσιώτατους κατά κανόνα—μ' α κανένα απ' αυτούς δεν χάρισε την καρδιά της.

Έτσι έγινε φίλη μεταξύ των άλλων και του παμπλουτού Έβραίου τραπεζίτου Νάθαν Ρισελιάν, ο οποίος όσα εκατομμύρια κέρδιζε από τις επιχειρήσεις του τα κατέθετε μπρός σ' α πόδια της.

Έπειτα, άρχισε ν' ανακατεύεται και στην πολιτική.

Στά 1650, όταν έγινε η περιφτη επανάστασις της Σφενδόνης, η Μα

ριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Η Μαριόν Ντελέρμ, όταν πθανε, ήταν πθανος, ή οποία κατηγορείτο ότι είχε ενισχύσει τους επαναστάτες, δίνοντας τους μεγάλα χρηματικά ποσά...

Και σε λίγες ημέρες πθανε...

Ο Λουδοβίκος 13ος.

ται και πρώτο...

Μετά το θάνατο δηλαδή του αρχι-λυστού, παντρεύτηκε με κάποιον Φρειδερίκο Λεμπέρν, τον οποίο έβγαζε κι' αυτόν... Λέει μάλιστα σχετικώς ο θρύλλος, πως όταν η Μαριόν παντρεύτηκε το Λεμπέρν ήταν... ανέννητα εννέα ετών!...

Τι περίεργοι, αλήθεια, είναι οι θρύλλοι!...

Έπίσης, σύμφωνα με τους θρύλλους, η Μαριόν Ντελέρμ πέθανε—γιατί έπρεπε να πεθάνει κάποτε—σε ηλικία 185 ετών!...

Όλ' αυτά όμως μονάχα ως άστεια μπορεί να τα πάει κανείς...

Η αλήθεια είναι αυτή που αναφέραμε, ότι δηλαδή η Μαριόν Ντελέρμ πθανε στα 1650, όπως άλλωστε έσβωνται κι' ο αξιοπιστος χρονικογράφος της εποχής της Τζαμπί ντε Ρεώ.

Πέθανε τριανταεννέα ετών, νέα δηλαδή ακόμα, και την έζητησε όλο το Παρίσι, στο οποίο ήταν δημοτικωτάτη για την καλωσύνη της καρδιάς της...

Είσις δεν μπορούμε ούτε να τη συγχωρέσουμε, ούτε και να την καταδικάσουμε για τη ζωή της...

Έγινε όμως το ελαφρονικό ότι, όπως κι' η Μαργαρίτη, αγάπησε πολύ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Έκείνος. — Θα πέθαινα εύχαρίστως γιά σάς!...

Εκείνη. — Ω!...

Έκείνος. — Έ, τότε είμαι δική σας μέχρι... θανάτου!...

Δυό άναγνώσται μιάς «έιτηνης» έφημερίδος σχολιάζουν τα γεγονότα της ημέρας:

Έξαρνα, ο ένας απ' αυτούς λέει: — Η έφημερίδα που διαβάζουμε έχει διευθυντή τον μεγαλύτερο ψεύτη του κόσμου...

Μιά!... Άδύνατον, άπαντάει ο άλλος...

Έξω τί σου λέω... Τις άλλες είχα πάει στο γραφείο του και τον είδα να χτυπά με το μολύβι τον επάνω στο χέρι της Γής, στο μέρος όπου βρίσκοντα η Ίνδιε, μια μινίγα... Έ, λοιπόν, από την άλλη μέρα κούλας άρχισε να δημοσιεύη στην έφημερίδα του μια σειρά άρθρων με τον τίτλο: «Περαιτέρω κνηνητή τήρεαν στίς Ίνδιες»!...

Σύμφωνα με τον ίδιο θρύλλο, παντρεύτηκε δέκα χρόνια μετά τόν... θάνατό της με κάποιον βαθύπλουτο Άγγλο μαζί με τον οποίο πήγε κατόπιν στην Άγγλία...

Ο σύζυγός της όμως πέθανε έπειτα από ένα χρόνο και εκείνη ξαναγύρισε στη Γαλλία.

Αλλά στο ταξίδι της συνελήφθη από μια συμμορία ληστών, της οποίας ο άρχηγός γογγυόθηκε τόσο από την ωμορφιά της, ώστε την έκανε σύζυγό του...

Μά, σαν να μην της έφταναν οι δυό αυτοί σύζυγοι, ο θρύλλος της προσθέτει και τρίτο...

Μετά το θάνατο δηλαδή του αρχι-λυστού, παντρεύτηκε με κάποιον Φρειδερίκο Λεμπέρν, τον οποίο έβγαζε κι' αυτόν... Λέει μάλιστα σχετικώς ο θρύλλος, πως όταν η Μαριόν παντρεύτηκε το Λεμπέρν ήταν... ανέννητα εννέα ετών!...

Τι περίεργοι, αλήθεια, είναι οι θρύλλοι!...

Έπίσης, σύμφωνα με τους θρύλλους, η Μαριόν Ντελέρμ πέθανε—γιατί έπρεπε να πεθάνει κάποτε—σε ηλικία 185 ετών!...

Κ. Παλαμάς

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η μανία του Μπουφόν προς τόν καλλωπισμό. Πώς στολιζόταν σαν γυναίκα! Ο ποιητής Πάπ, που έμοιαζε με «καλλωπισμένο πίθηκο». Πώς ο Ντιντερέ έκανε τόν περιπάτο του με τόν κοιτανίτη του. Ο Ρίχτερ πού ντυνόταν σαν άλητης. Η μακάβριες ασχολίες του Γιούγκ. Πώς εργαζόταν ο Λεσάζ. Τι έκανε ένας Γάλλος καλλιτέχνης γιά να έμπνεεται. Ο Ραμπέλαι και το κρασί, κτλ.

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε γιά τις ιδιοτροπίες και τις εκκεντρικότητες των μεγάλων συγγραφέων. Σήμερα θά τόν καλλωπισμό του με τέτοια επιμέλεια, την οποία, καθώς παρατήρησε κάποιος έπικριτής του, μόνο μια γυναίκα θά μπορούσε να έξη. Επί πλέον χειρόταν υπερβολικά όταν φορούσε διαμαντικά και γυναικεία στολίδια! Κατόπιν τέλος ταχυικά τα μαλλιά του και τα στολίξε, όταν έμελετοίσε ή έγραφε, με χρυσόχαρτα και μικρά χτένια!...

Επίσης ο περίφημος ποιητής της Άγγλιας Πάπ, ο οποίος ήταν πολύ κοντός, άφινε μακρύα μαλλιά, τα όποια κατσάρωνε, κομμώσε στη μέση του έξω, είχε μεγάλα δαντελλένια μανίκια σ' α ρούχα του, κι' έτσι έμοιαζε, κατά τη φράση κάποιου σατιρικού ποιητή της εποχής του, με «καλλωπισμένο πίθηκο»!...

Ο σοφώτατος Γάλλος εγκυκλοπαιδικός και φιλόσοφος Ντιντερέ διακρινόταν πάντα γιά την άτημειλητή περιβολή του. Σε κάποιο ταξίδι του από την Πετρούπολι στο Παρίσι, καθ' όλη τη διαδρομή, φορούσε... κοιτανίτη και νυχτερινό φόρεμα και μ' αυτή τη... γραφική στολή περπατούσε στους δρόμους των πόλεων, απ' τις οποίες περνούσε. Οι διαβάτες στεκόντουσαν και τόν κύτταζαν με περιέργεια, νομίζοντας πως επρόκειτο περί παρόμοιου.

Γιά τόν Ντιντερέ ώσάτως διαγινώσκται ότι μιά μέρα κάποιος φίλος του, πού τόν έπεσκέφθη σπίτι του, τόν βρήκε πλημμυρισμένον σ' α δάκρυα.

Γιά όνομα του Θεού! τόν έρωτήσε ταραγμένος. Τι έπαθες; Τι σου συμβαίνει;

— Άχ, φίλε μου, τού αποκρίθηκε ο Ντιντερέ. Κλαίω γιά μιά σπαραχτική ιστορία πού έγραφα πού όλίγου!...

Ο όνομαστός Γερμανός ποιητής τόν παλαιότερον χρόνον Ζάν-Πόλ Ρίχτερ, περιφερόταν πάντοτε σ' α δρόμους χωρίς λαμυδότη και καπέλλο, κουρελάρης και φορώντας πάντα παλιοπάπινα, άκεία κι' όταν τόν άκουστικά του μέσα τού έπέτρειαν να πάει κανονικά. Πολλές φορές μάλιστα οι ά-

ναμμένες λαμυδές. Είχε πάντα κλειστά όλα τα παράθυρα τού σπιτιού του και, δούκας αποχωρητούσε κανέναν έπισκέπτη του, τόν συνόδευε ως την πόρτα με μιά λάμπα στο χέρι, άκεία κι' όταν ήταν μεσημέρι!...

Επίσης ο Γάλλος ποιητής και ζωγράφος Λουδοβίκος Ζιροντέτ, μονάχα όταν ενόχτωνε κι' άπαινόταν τόν σκοτάδι, καταλαμβάνόταν από τόν καλλιτεχνικό του όιστρο. Πετιόταν τότε όρθος από τόν κρεβάτι του, γιατί όλη την ημέρα κοιμόταν, άναβε την πολύφωτη λαμπάδα τού έργαστηρίου του και έπεδιδε με πρωτοφανή θέρη στη ζωγραφική.

Ο δραματικός συγγραφέας Κάρολος Στέφανος, δούκας ήθελε να γράφη, έδιωχνε από τόν σπίτι του την γυναίκα, τα παιδιά και τούς ίππότες του, έφευγε επάνω σ' α κρεβάτι του κι' εκεί, έσπυλόμενος, άρχιζε να στιχουργή άκατάστατα!...

Επίσης ο θεατρικός συγγραφέας Λουδοβίκος Πικάρ έγραφε τις κομωδίες του πλαγιάσμενος πάντα σ' α κρεβάτι.

Ο Ραβέλαι, πρτού άρχισε να γράφη τις τραυατικές και περιπετειώδεις έπιφυλλίδες του, θεωρούσε άτακτικό να φάη μισοψημένο κρέας και άφθονα κρεμμύδια!

Επίσης ο μουσουργός Γκιζόν, κάθε φορά πού άισθανόταν την έμπνευση να συνθέση καμιά συμφωνία του, έπινε άρκετά ποτήρια σαμπάνιας γιά κούνη εντελώς σ' α κέφι!

Πρός τόν κρασί είχε μεγάλη άδυναμία και ο έσοχος Γάλλος σατιρικός Ραμπέλαι, ο οποίος έγραψε κάπου σχετικώς τα ακόλουθα: «Γιά μένα ή μόνη και άληθινή πηγή της έμπνεύσεως είναι τόν φαι και τόν ποτό. Η έπιτολία είναι ο Έλικώνας μου, γιατί περιέχει τόν άθανασο νέκταρ πού με έμπνέει και με καθοδηγεί. Γράφω όταν πίνω και πίνω όταν γράφω...»

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος Γολτσμύθ είχε μεγάλη άδυναμία κι' αυτός πρς τόν οίονπνευματώδη ποτό. «Όταν μάλιστα περιήλθε κάποτε σ' α μεγάλη οικονομική άνάγκη, πούλησε σ' έναν έκδοτή τ' α χειρόγραφο τού τελευταίου του έργου, μόνο και μόνο γιά αγοράση ρακί!...

HRC

Ο Λεσάζ, ο συγγραφέας τού γνωστού μυθιστορήματος «Ζιλ-Μπλάς», δεν μπορούσε να έργασθι παρά μόνο ύπό τόν άπτετο φώς της ημέρας. Καθώς δε έλεγε ο ίδιος, όσο ψηλότερα ανέβαινε ο ήλιος σ' α στερέωμα, τόσο άφθονότερες τού κατέβαιναν ή ιδέες.

Αντίθετως, από τη δύση τού ήλιου και πέρα, έννοιωνε να τού φεύγη ή έμπνευση και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να γράφη.

Αντίθετα με τόν παραπάνω, ο Γάλλος ιστορικός Μεζέριές άποστρεφόμενος τόν φώς της ημέρας και εργαζόταν μόνο τή νύχτα, έχοντας μπροστά του ά-

ναμμένες λαμυδές. Είχε πάντα κλειστά όλα τα παράθυρα τού σπιτιού του και, δούκας αποχωρητούσε κανέναν έπισκέπτη του, τόν συνόδευε ως την πόρτα με μιά λάμπα στο χέρι, άκεία κι' όταν ήταν μεσημέρι!...

Επίσης ο Γάλλος ποιητής και ζωγράφος Λουδοβίκος Ζιροντέτ, μονάχα όταν ενόχτωνε κι' άπαινόταν τόν σκοτάδι, καταλαμβάνόταν από τόν καλλιτεχνικό του όιστρο. Πετιόταν τότε όρθος από τόν κρεβάτι του, γιατί όλη την ημέρα κοιμόταν, άναβε την πολύφωτη λαμπάδα τού έργαστηρίου του και έπεδιδε με πρωτοφανή θέρη στη ζωγραφική.

Ο δραματικός συγγραφέας Κάρολος Στέφανος, δούκας ήθελε να γράφη, έδιωχνε από τόν σπίτι του την γυναίκα, τα παιδιά και τούς ίππότες του, έφευγε επάνω σ' α κρεβάτι του κι' εκεί, έσπυλόμενος, άρχιζε να στιχουργή άκατάστατα!...

Επίσης ο θεατρικός συγγραφέας Λουδοβίκος Πικάρ έγραφε τις κομωδίες του πλαγιάσμενος πάντα σ' α κρεβάτι.

Ο Ραβέλαι, πρτού άρχισε να γράφη τις τραυατικές και περιπετειώδεις έπιφυλλίδες του, θεωρούσε άτακτικό να φάη μισοψημένο κρέας και άφθονα κρεμμύδια!

Επίσης ο μουσουργός Γκιζόν, κάθε φορά πού άισθανόταν την έμπνευση να συνθέση καμιά συμφωνία του, έπινε άρκετά ποτήρια σαμπάνιας γιά κούνη εντελώς σ' α κέφι!

Πρός τόν κρασί είχε μεγάλη άδυναμία και ο έσοχος Γάλλος σατιρικός Ραμπέλαι, ο οποίος έγραψε κάπου σχετικώς τα ακόλουθα: «Γιά μένα ή μόνη και άληθινή πηγή της έμπνεύσεως είναι τόν φαι και τόν ποτό. Η έπιτολία είναι ο Έλικώνας μου, γιατί περιέχει τόν άθανασο νέκταρ πού με έμπνέει και με καθοδηγεί. Γράφω όταν πίνω και πίνω όταν γράφω...»

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος Γολτσμύθ είχε μεγάλη άδυναμία κι' αυτός πρς τόν οίονπνευματώδη ποτό. «Όταν μάλιστα περιήλθε κάποτε σ' α μεγάλη οικονομική άνάγκη, πούλησε σ' έναν έκδοτή τ' α χειρόγραφο τού τελευταίου του έργου, μόνο και μόνο γιά αγοράση ρακί!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὰ ἔργα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ῥωμαίου ζωγράφου. Γιατί τὰ πρῶτα ἦσαν ὠραία καὶ τὰ δεύτερα ἀσχημά. Ἡ Σάρα Μπερνάρ καὶ τὸ χάρι τοῦ γιαιτροῦ. Ὅπου ἀποδεικνύεται πῶς ἡ μουσικὴ δὲν βοηθεῖ μόνον τὰ θηρία, ἀλλὰ καὶ τοὺς... τοκογλύφους. Ἡ περιπέτεια ἑνὸς Ναπολιτάνου μουσικοῦ. Ἡ σοῦπα τοῦ Τριστάν Μπερνάρ. Στὸ ἀριστοκρατικὸ ρεστοράν τῆς Νίκαιας. Ὁ ἔξυπνος ζωγράφος κι' ὁ ἡλίθιος αὐλικός, κ.τ.λ.

ψάβρισε μερικὲς δικαιολογίες καὶ ὕστερα τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ τοῦ φέ-
ρη καμμιὰ ἄλλη σοῦπα.

—Ὅπως θέλετε, ἔκανε ἀδιάφορα ὁ Τριστάν Μπερνάρ...

Τὸ γκαρσόνι ἀπερίθωτος ὄλεσε τὴν σοῦπα τοῦ καλλιτέχνη καὶ στὸ τέλος τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ τοῦ φέρῃ σοῦπα Προβανσιέρ ποὺ ἦσαν ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες.

—Ὅπως θέλετε, ἔκανε πάλι ὁ Τριστάν Μπερνάρ μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ σοῦπα Προβανσιέρ, ἀλλὰ ὁ Μπερνάρ, χωρὶς νὰ

□ □ □ Η ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ □ □ □

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

ΕΙΝΕ γνωστὸν ὅτι ἡ μουσικὴ πολ-
λὲς φορές ἐξημερώνει καὶ γρη-
τεῖαι καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἄγρια θη-
ρία. Κανένας ὅμως δὲν θὰ ζήσει ἐν-
δεκάκις παρὰ τοὺς ἐπιδόσεις καὶ στοὺς...
δανειστές. Ἐν τούτοις, γίνεται κι'
αὐτὸ κάποτε...

Μία φορὰ ὁ περίφημος Ναπολιτά-
νος μουσικὸς Πάλλμα εἶχε δανειστεί
ἀπὸ κάποιον πλοῦσιο συμπολίτη του
χίλιες λιρέτες, τὴς ὁποῖες ὅμως δὲν
μπόρεσε νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸν πό-
νο τους ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθε-
σμίας.

Τότε λοιπὸν ὁ σκληρὸς δανειστής
πῆγε στὸ σπίτι τοῦ φτωχοῦ μουσικοῦ
καὶ τὸν ἀπειλῶσε ὅτι θὰ τὸν φυλακί-
σῃ. Τὸ χάρι τοῦ ἱκέτους ὁ δυστυ-
χημένος ἀφειλέτης νὰ τὸν λυπηθῇ,
τοῦ κακοῦ ἐπέπεσε στὰ πόδια γονατιστὴ
ἡ γυναίκα του, τοῦ κακοῦ ἄρχισαν τὰ
πεινασμένα παιδιὰ του νὰ χλαῖνε. Ὁ
σκληρὸς τοκογλύφος παρέμεινε ἱκαμ-
πτος.

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἤρθε
μια φωτεινὴ ἐμπνευσι στὴ νοῦ τοῦ
μουσικοῦ. Ἀπᾶς γρήγορα τὸ βιολί
του καὶ ρεζινοτάς ἀπ' τὴ συγγενική
ἀρχὴ νὰ παίξῃ τόσο γλυκά, τόσο ἀ-
παλά, τόσο αἰθέρια, ὥστε μυστοῦσα τὴν
γλυκύτητα τῆς μελωδίας ὁ ἀνένδοτος
δανειστής ἐκάρφθη καὶ χάρισε στὸ
φτωχὸ καλλιτέχνη τὸ χρέος του...

Ὁ Ῥωμαῖος εὐγενὴς Σέρβιος Γέ-
νιος, εἶχε πάει κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ
στὸ σπίτι τοῦ τὸν περίφημο ζωγράφου
Λούις Μαυλίου. Ἐκεῖ ὅμως ξαφνικά-
στασε πολὺ, γιατί βρῆκε τὴν εἰκόνα
τοῦ ὠραϊότερου καὶ τὰ παιδιὰ του ἀ-
σχημάτα.

Ὅταν δὲ φανέρωσε τὴν ἐκπληξί-
του στὸν οἰκοδεσπότη, ὁ ζωγράφος τοῦ
ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα:

—Γιατί παραξενεύεσαι, φίλε μου;
Τίς εἰκόνας μου τίς κάνω τὴν ἡμέρα,
ἐνῶ τὰ παιδιὰ μου τὰ κάνω τὴ νύχτα!

Ἡ μεγάλη καλλιτέχνης τῆς σκη-
νῆς Σάρα Μπερνάρ στὴν παιδική της
ἡλικία ἦταν πολὺ ἀσθενική καὶ προ-
σμερὰ ἀδύνατη. Ὁ γιαιτρός ποὺ τὴν ἐ-
κοῦσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, θέλοντας
νὰ δείξῃ τὴν ἀδυναμία της, ἔλεγε ἄρ-
γότερα:

—Μία φορὰ ποὺ τῆς ἔδωσα νὰ πᾶ-
ρῃ ἕνα χάπι, ἦταν τόσο ἀδύνατη, ὥ-
στε φαινόταν ὕστερα ἀν... ἔγκυος!

Κάποτε ποὺ ὁ γνωστὸς Γάλλος εὐ-
θυμογράφος Τριστάν Μπερνάρ παραβρί-
σκε στὴν Ριβιέρα, ἕνα βράδυ εἶχε
πάει νὰ γευματίσῃ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀ-
ριστοκρατικώτερα ἐστιατόρια τῆς Νι-
κάας.

Ἐκεῖ, ἀπὸ ἐμελέτησε κυριολεκτι-
κῶς ἐπὶ πολλὴν ὥρα τὸν κατόπλοιο
τῶν φαγητῶν καὶ ὕστερα ἀπὸ μεγάλη
σκέψι, παράγγειλε στὸ τέλος μὴ σοῦ-
πα μὲ ψωμάκια. Τὸ γκαρσόνι τοῦ τὴν
ἔφερε ἀμέσως, γιατί ὁ Τριστάν Μπερ-
νάρ ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Νίκαια
καὶ γι' αὐτὸ τὴν περιποιήσαντο ἱ-
διαίτερως.

Ὁ εὐθυμογράφος ὅμως, ἀπὸ αὐ-
ταῖς προσεχτικὰ τῆς σοῦπας, φώναξε
πίσω τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν
ἔρρινη φωνή του:

—Τὴ σοῦπα αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ
τὴν φάω!

Τὸ γκαρσόνι, νιμίζοντας ὅτι ὁ συγ-
γραφεὺς δὲν εὐρίσκει καλὴ τὴ σοῦπα,

πες μας... Ἐχομε πρῶτης τάξεως
μάγειρο καὶ μοῦ εἶνε τελείως ἀκατα-
νόητο πῶς δὲν σὰς ἀρέσει ἡ σοῦπα
μας... Ὅλοι οἱ πελάται μας ἐξήλω-
σαν πῶς εἶνε περίφημη...

—Μὰ ἐγὼ δὲν σὰς εἶπα πῶς ἡ σοῦ-
πα εἶνε καλὴ, εἶπε τότε ὁ Μπερνάρ
χαμογελώντας. Σὰς εἶπα μόνο ὅτι δὲν
μπορῶ νὰ τὴ φάω, γιατί δὲν μοῦ ἔ-
φεραν... κουτάλι!...

Ὁ ζωγράφος Ντογκέν, ὅταν θρι-
σκόταν στὴν Πετρούπολη, ἔλαβε πα-
ραγγελία ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Παύ-
λο Α' νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ τὴς δώδεκα
ὥρες νὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὸ ἄρμα
τοῦ ἡλίου.

Κάποιος φιλοπερίεργος αὐλικός, ὁ
ὁποῖος παρακολούθησε καθήμενός
τὸ ζωγράφου στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἔργου
του, βλέποντας μὴ ὅλα ποὺ θριτκό-
ταν ἀπὸ τὸ ἀπὸ τὴς ἄλλες καὶ φαι-
νόταν μικρότερη τους, τοῦ εἶπε:

—Ὅλα εἶνε καλὰ καὶ ὠραία στὸν
πινάκά σας, κύριε Ντογκέν, ἀλλὰ θὰ
μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς κάνω μὴ μί-
κρη παρατήρησι. Αὐτὴ ἔδω ἡ Ὄρα
φαίνεται μικρότερη ἀπ' τὴς ἄλλες, ἐ-
νῶ, ὡς γνωστὸν, ὄλες ἡ ὥρες εἶνε ἴ-
σες.

—Ἐχετε δίκιο, κύριε, τοῦ ἀπεκρί-
θηκε ἀπόρητος ὁ καλλιτέχνης. Ἀλλ'
αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλάτε δὲν
εἶνε ὀλόκληρη ὥρα εἶνε μισή.

Ὁ φιλοπερίεργος, ἀλλὰ καὶ ἡλίθιος
αὐλικός, ἔκαμε ὅτι κατὰλαβε καὶ ἀ-
πομακρύνθηκε ἱκανοποιημένος ἀπὸ
τὴν ἐξήγησι τοῦ ζωγράφου.

Ἦνας Γασκῶνος παχύνθηκε κάπο-
τε στὸ δόξιο μ' ἕνα διαβάτη καὶ τοῦ
εἶπε μὲ ὀργή:

—Πρόσπε, ἄχρειε, γιατί θὰ σοῦ
δῶτω ἕνα υπάκουο τόσο τρομερό, ὥστε
νὰ χωρὶς τὸ κορμί σου μέσα στὸν τοί-
χο καὶ νὰ μείνῃ ἔξω μόνο τὸ χέρι σου
γιὰ νὰ μὲ χαριετᾷ!

Πρὸ ἐτῶν, ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς
Παιδείας Ντουρουὶ ἐπισκέφθη ἕνα
σχολεῖο γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ κοντὰ
τὴς προόδους τῶν μαθητῶν.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, τὸν ὑποδέχθη
καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου, ὁ ὁποῖ-
ος ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκφωνῇ ἕνα μακρο-
τελὲς καὶ ἀνοσιγνώστο λόγιο, διὰ τοῦ
ὁποῖου ἀνέβαζε τὸν ἐπίσημο ἐπαικέ-
τη μέχρι τοῦ ἐβδόμου οὐρανοῦ.

Ὁ Ντουρουὶ ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν
μποροῦσε νὰ ὑποφέρει τὴς κολακείας,
τὸν διέκοψε καὶ δειγνόντάς του μὴ
πινελίδα κραυγαλέη στὸν τοίχο τοῦ
εἶπε:

—Διαβάστε, παρακαλῶ, τὴ φράσι
ποὺ εἶνε γραμμένη στὴν πινελίδα αὐ-
τῇ!

Ὁ δάσκαλος γύρισε πρὸς τὴ μέρος
ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ ὑπουργὸς κι' εἶπε
καταπληκτικῶς ἀπὸ ντροπῇ. Ἡ πινελί-
δα εἶχε γράψῃ:

«Ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὴς κα-
κίες εἶνε ἡ κολακεία!».

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐνα περίεργο Ἰνδικὸ ἔθιμο. Πῶς τὰ κορίτσια πνίγουν στὸ
τέλος καθεστὸν τὴς κοῦκλες τους. Τί πρέπει νὰ ἔχη μιά
μῦθη γιὰ νὰ εἶνε ὠραία. Τὸ ἀρχαιότερο μεταλλεῖο τοῦ κόσ-
μου. Πῶς παραμορφώνεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν μαθη-
τῶν. Πῶς πληρώνονται οἱ γιαιτροὶ στὴν Κίνα. Τὸ τέχνασμα
ἐνὸς ἱμπερσαρίου. Τὰ ψεύτικα διαμάντια τῆς πρωταγωνι-
στρίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

προλαβὴν τὴς ἀθηνεῖς τῶν παλα-
τῶν του!

Κάποτε ὁ ἱμπερσαὶος Σαρτζεντ
εἶχε ἀγκαλίσσει τὴν κατόπιν διάσημη
Ἀμερικανίδα κοῦδ Νεβάντα. Ἡ ὁ-
ποία τότε βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τοῦ
σταθίου της, γιὰ μὴ περιδεῖα στίς
διάφορες μεγαλοπλείες τῆς Ἀμερικῆς.

Μόλις ὅμως ἄρχισε ἡ περιδεῖα, εἶ-
δε ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς πρωταγωνι-
στρίας του δὲν ἀντεπεκρίνοντο καθό-
λου στίς προβλέψεις καὶ στὴν καλλι-

τεχνική ἀξία τῆς Νεβάντα.

—Ἐξέω τί σὰς λείπει, εἶπε τότε
στὴν ἀπογοητευμένη πρωταγωνίστρια.
Δὲν σὰς λείπει οὔτε ἡ φωνή, οὔτε τὸ
ταλέντο... Σὰς λείπουν μόνο τὰ δια-
μάντια.

—Καὶ ποῦ νὰ τὰ βρῶ τὰ διαμάν-
τια; τὸν ρώτησε ἡ Νεβάντα.

—Ἀφήστε με ἐμένα νὰ τὰ κανονί-
σω αὐτὸ τὸ ζήτημα, τῆς ἀπάντησε ὁ
ἱμπερσαὶος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας
βγήκε ἔξω μαζί μὲ τὴν πρωταγ-
ωνίστρια.

□ □ □ Η ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ □ □ □

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ μεγαλύτερο ἀ-
θριαντοπώλειο τοῦ Μοντρέαλ, ὅπου
τῆς ἀγόρασε ἀπὸ ἐκατὸν εἰκοσιπέντε
δολλαρίων ἕνα ἐκθαυμάσιο περιέ-
ριο ἀπὸ ψεύτικα διαμάντια. Ὑστερα
ἀγόρασε καὶ μὴ σιδερένια κασσετίνα
καὶ μέσα σ' αὐτὴν ἔβαλε τὰ διαμάν-
τια.

Μετὰ τὸ Μοντρέαλ, ὁ Σαρτζεντ
καὶ ἡ Νεβάντα ἐπῆγαν στὸ Σικάγο,
ὅπου ὁ ἔξυπνος ἱμπερσαὶος ἐκάλισε
ἀμέσως τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχεί-
ου, στὸ ὁποῖο κατοῦσαν, καὶ τοῦ πα-
ρέδωσε πρὸς σύλαξιν τὴν κασσετίνα,
λέγοντάς του ὅτι τὸ περιέριον ἦταν
δώρο τοῦ Τσάρου πρὸς τὴν πρωταγ-
ωνίστρια καὶ ὅτι εἶχε ἀξία 90.000 δολλα-
ρίων.

Ὁ ξενοδόχος ὅμως, ἀκούοντας τὴν
ἀξία τοῦ κοσμήματος, ἀντήθηκε ἀπο-
λότως ν' ἀναλάβῃ τὴ μεγάλη εὐθύνη
τῆς διαφυλάξεώς του. Τότε ὁ Σαρ-
τζεντ τοῦ εἶπε νὰ προσλάβῃ μὲ ἑξῆς
δικὰ του δύο ἀτυνομικούς, οἱ ὁποῖοι
νὰ φυλάξιν νύχτα καὶ μέρα τὸ πολύτιμο
περιέριο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φήμη γιὰ
τὰ διαμάντια τῆς πρωταγωνίστριας
διαδόθηκε ἀστραπιαίως σὲ ὅλη τὴν
πόλιν καὶ τὸ βράδυ τὸ θέατρο ἦ-
ταν καίτοι ἀπὸ περιέργους ποὺ εἶ-
χαν πάει, ὅχι τόσο γιὰ ν' ἀκούσουν
τὸ τραγῶδι τῆς Νεβάντας, ὅσο γιὰ
νὰ θαυμάσουν τὰ μυθώδη κοσμήματά
της.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐστὶ πρόσεξαν ἀναγ-
καστικῶς ὅτι ἡ καλλιτέχνης εἶχε θαυ-
μασία φωνὴν ἡ φήμη τῆς Νεβάντας ὡς
ἀοιδοῦ στερεοποιήθηκε καὶ στὸ μέ-
λλον δὲν ἐργώρισε παρὰ μόνον θητα-
βους.

Ἡ λέξις «σουλτάνος» εἶνε ἀραβική
προελεύσεως καὶ σημαίνει τὸν ἰσχυρὸ
ἀρχοντα. Πρώτος ἔλαβε τὸν τίτλο αὐ-
τὸ ὁ Μαχμούτ Ἐμίρ, ὁ ὁποῖος ὤνθηκε
σὲ μὴ παρταρική δυναστεία καὶ ἤκ-
μασε κατὰ τὸ 1000 π. Χ. Κατόπιν ὅ-
μως, ἀπὸ τὸν 10ο ὡς τὸν 13ο αἰῶνα,
ὁ τίτλος αὐτὸς μεταβιβάσθη καὶ στοὺς
χάλιφας καὶ στοὺς ἀντιπροσώ-
πους των.

Ἡ γυναίκα, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ θυ-
γατέρας τῶν Μουσουλμάνων ἡγεμό-
νων ἐλέγοντο σουλτάνες. Ἡ μητέρα
τοῦ σουλτάνου, ἡ βασιλομήτωρ, ὀνο-
μαζόταν βασιλοῦ σουλτάν.

Ἡ λέξις Πατισσάχ εἶνε σύνθετη
ἀπὸ τὴς περσικῆς λέξεως Πίσα ποὺ ση-
μαίνει προστάτης καὶ Σαχ ποὺ σημαί-
νει ἡγεμῶν. Ὁ τίτλος αὐτός ἐδίδετο
ἀνεκᾶθεν τοῖς βασιλεύοντα μονάρχη
τῆς Τουρκίας. Ἀργότερα ὅμως ἐπε-
κράτησε συνήθεια νὰ ἀνομάζον ἐπὶ
οἱ Τούρκοι καὶ τὸ βασιλεῖα τῆς Γαλ-
λίας, καθὼς καὶ τοὺς αὐτοκράτορας
τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

Καθὼς ἀναφέρονται οἱ κληροῖ τῶν
λαυρακτῶν, τὸ φερόμεν αὐτὸ θηριο πο-
τὲ δὲν τρώει τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου,
ὁ ὁποῖος ἔχει παραβόληται ἐναντίον
τοῦ ἀνεπιτυχῆ καὶ τὸν ὁποῖο ἔχει
καταβόληται ν' ἀπατᾷ κατόπιν στὰ
νύχτα του, ἀλλὰ τὸ ἀντιπρὶ καὶ φάγει.

Συνήθεια ὁ βασιλεὺς τῶν θηρίων
δὲν ἀκατῶν: ἀμέσως τὸ θῶμα του
ἀλλά σιγάσιγα καὶ μὴ διατυπώσεται.
Τὴς περισεύσεως φορές, ἀντὶ νὰ τὸ
πνίξῃ, ὅπως κάνει σὰς διάφορα ζῷα,
ἀρὰ καταπνίγει τοῦ καὶ τοῦ συντε-
λεῖ τὸ κρᾶντο μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέχομαι να σας δώσω μία μικρή προδοσία, είπε ο 'Αμβρόσιος, οδώς ώστε να προστομάσουμε και τους άλλους μοναχούς στην ανχωρήσι σας. Μείνατε ακόμα δυο μέρες, μα την τρίτη... (Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, αναστέναζε χωρίς να θέλη)... μα την τρίτη πρέπει να αποχωριστούμε για πάντα...

Η Ματθίλδη, ακούγοντας τα λόγια του, έπηρε το χέρι του και το έσφιξε επάνω στα χείλη της, φωνάζοντας:

—Ναί, έχετε δίκιο, πάτερ!... Την τριτη πρέπει να χωριστούμε!...

Επρόφερε τα λόγια αυτά με μια έκφραση πραγματικής τούλας. Έπειτα φίλησε πάλι το χέρι του μοναχού κι' έφυγε από το κελί...

Το ίδιο βράδυ, ο 'Αμβρόσιος ήταν σχεδόν εντελώς καλά και τη νύχτα κοιμήθηκε, βλέποντας έναρκα ακόμα πιο γοητευτικά και πιο γλυκά από την προηγούμενη. Έβλεπε πως πλημμύριζε τη Ματθίλδη με σατανικές θωπείες, τις οποίες κι' αυτή του ανταπέδιδε.

Το πρωί ξύπνησε με το πνεύμα του ολοκληρωμένο και με τη γλώσσα του ξεστή. Έκταντλημένος καθώς ήταν, άρχισε πολύ να σηκώνει. Τέλος, το μεσημέρι, αφού προγευματίσει, διευθύνθηκε προς το σπήλαιο... Οι άλλοι μοναχοί ήταν σκορπισμένοι μέσ' στον κήπο, ξεπλωμένοι κάτω απ' τη δροσιά των δέντρων. Βλέποντας μεταξύ αυτών τη Ματθίλδη, της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Έκείνη υπάκουσε άμεσως και τον ακολούθησε σιωπηλά. Μπήκαν μαζί στο σπήλαιο και κάθισαν στον ίδιο παγκό, στον οποίο είχαν καθίσει και τις προηγούμενες ημέρες, μιλώντας για πράγματα αδιάφορα... Φανιόντουσαν κι' οι δυο πως δεν ήθελαν να κάνουν τον παραμικρό υπαινιγμό για το ζήτημα που τους απασχολούσε αποκλειστικώς. Η Ματθίλδη όμως κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να φανεί ευθυμική. Μιλώντας με φωνή βαθεία και συντριμμένη και, φανίζονταν ν' ανυπομονή, πότε να τελειώσει η συζήτηση... Σε λίγο, λέγοντας πως ήταν αδιάθετη, ζήτησε από τον 'Αμβρόσιο την άδεια να γυρίσει στο μοναστήρι... Ο μοναχός τη συνόδευσε ως την πόρτα του κελιού της κι' όταν έφτασε εκεί, στάθηκε για να της αναγγείλει ότι δούλευαν να παραμείνουν κοντά του στο μοναστήρι, στον καιρό ήθελε...

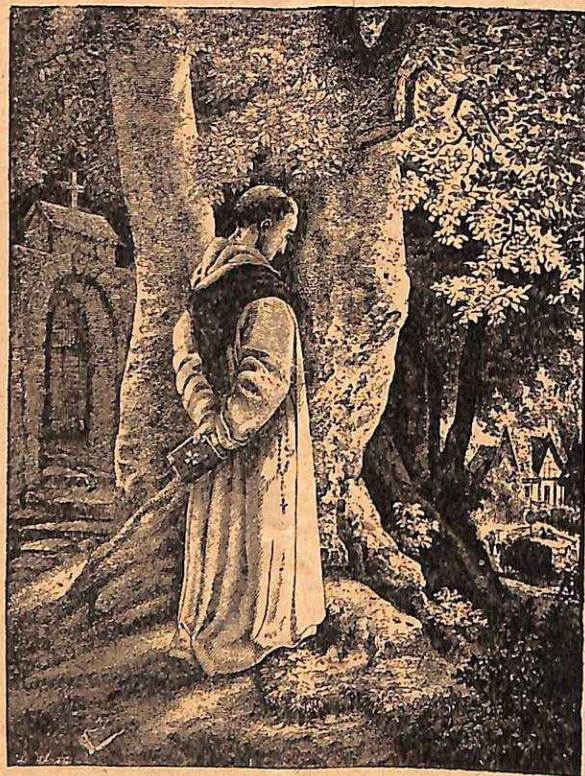
Μα η εδής αυτή δεν φάνηκε να προκαλεί χαμιά ευχρηστική στη νέα. —'Αλλοίμονο, πάτερ μου! είπε, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι της. Η καλωσύνη σας έρχεται πολύ άργα!... Η ψύχη μου είν' αποφασισμένη και πρέπει να χωριστούμε για πάντα. Πι

στέφατε ωστόσο ότι σας ευγνωμονώ για τη γενναιοψυχία που δείξατε σε μια δυστυχισμένη γυναίκα...

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, έφερε το μαντίλι της στα μάτια της. Ο 'Αμβρόσιος πρόσεξε τότε ότι η φυσιογνωμία της ήταν τρομερά αλλοιωμένη κι' ότι τα μάτια της έλαμπαν από πυρετό...

—Θεέ μου!... φώναξε. Ματθίλδη, είστε άρρωστη!... Πηγαίνω να σας πείλω τον αδελφό Παύλο.

—Όχι!... Όχι! φώναξε η νέα. Εί'ν' αλήθεια πως είμαι άρρωστη, μα ο αδελφός Παύλος δεν μπορεί να με κάνει καλά... Χαίρετε, πάτερ μου... Νά με θυμάστε στις προσευχές σας, όπως θα σας θυμούμαι κι' εγώ στους ούρανούς!

Τον βρήκε να περιδιαβάζει στον κήπο της Μονής...

Και μήπως μέσα στο κελί της, του οποίου έκλεισε την πόρτα.

Ο 'Αμβρόσιος όμως χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, έσπευσε να αναζητήσει τον βοήκη να περιδιαβάζει στον κήπο της μονής και τον έβρισκε να την εξετάζει, ενώ ο ίδιος περίμενε ξω με αγωνία το αποτέλεσμα της εξέτασής του.

Μα ο αδελφός Παύλος ξαναχάρισε σχεδόν άμεσως και του είπε ότι το διάβημά του πήγε χαμένο, γιατί ο Ροζάριος ανήλθε να τον δείχτει.

Ο 'Αμβρόσιος αποφάσισε τότε ν' αφήσει αυτή τη νύχτα τη νέα ψυχή να αν εξακολουθήσει τη διάθεσή της και την άλλη μέρα, να επανέλθει όπως

την εξέτασε ο αδελφός Παύλος...

Γόρισε λοιπόν στο κελί του και πλάγιασε. Μα δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον ανησυχούσαν τρομερά τα μυστηριώδη λόγια της νέας...

Έβλεπε, καθώς ήταν θυσιζόμενος στις σκέψεις του, άκους δυνατόν γυνήματα στην πόρτα. Πεπάτηχε άμεσως απ' το κρεβάτι του, την άνοιξε άμεσως, κι' ένας μοναχός μπήκε μέσα με τη μεγαλειότητα ανησυχία ζωγραφισμένη στην έκφρασή του.

—Βιαστής, σεβάσιμε πάτερ! του είπε. Έλάτε στο κελί του νεαρού Ροζάριου... Θέλει να σας δείξει κάπως...

—Θεέ μου! φώναξε ο 'Αμβρόσιος. Ποι' είναι ο αδελφός Παύλος; Γιατί

Παύλος, κρατώντας ένα φάρμακο στο χέρι, προσπαθούσε να πείσει το νέο να το πάρει. Οι άλλοι στεκόγονταν όλο γυρα και θαύμαζαν τα υπέροχα χαρακτηριστικά του που για πρώτη φορά τα έδωσαν εκείνη τη στιγμή.

Η Ματθίλδη φανιόνταν τώρα περισσότερο γοητευτική από ποτέ. Δεν ήταν ούτε γλυκιά, ούτε σθεσμένη κι' ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα απλωνόταν στα μάγουλά της.

Μόλις είδε τον 'Αμβρόσιο, φώναξε, διώγοντας με το χέρι της τους μοναχούς που την περιστοιχίζαν.

—Αδός!... 'Ω! Αδός!... Τον βλέπω μία φορά ακόμα, πριν από τον ποταμό κι' όριστικό χωρισμό μας... Φευγάτε, οι αδελφοί μου, γιατί πρέπει να κουβεντιάσω ιδιαίτερος με τον άνθρωπο του Θεού...

Οι μοναχοί υπάκουσαν χωρίς να χρονοσβιούν κι' έτσι η Ματθίλδη κι' ο ήγούμενος έμειναν μόνοι.

—Τί ήταν αυτό που τολμήσατε να κάνετε; φώναξε ο 'Αμβρόσιος, όρμώντας προς αυτήν. 'Ωστε τα προαισθήματά μου δεν με γέλασαν; Θελήσατε να τερματίσετε τις ημέρες σας;

Η νέα χαμογέλασε και του έσφιξε το χέρι.

—Δεν έκανα κανένα κακό. Του άπντητες με τόσο γρήγορο. Ουσίασα ένα χαλί κι' έβουσα ένα διαμάντι... Χάρης στο θάνατό μου πώθηκα μία ζωή πολύ πιο πολύτιμη από τη δική μου... Δηλητηριάστηκα!... Ναί, πάτερ μου!... Μα το δηλητήριο που ήπια, το πήρα από τις φλέβες σας...

—Ματθίλδη! φώναξε ο μοναχός. Τι λέει;

—Αυτό που σας λέω, είρ' έποφάσις να σας το πω μόνο στην επιθανάτιο κλίνη μου... Καί να πω τώρα ή στιγμή αυτή έφτασε... Δεν θα λημονήσατε βέβαια ότι προχτές σας δάγκωσε ένα φαρμακερό φιδί!... Ο γιατρός σας εγκατέλειψε, λέγοντας ότι η πληγή σας είν' αθεράπευτη...

Μα την ώρα που εγώ έβουσα μόνη μου, έβγαλα το επίδεσμο του χεριού σας και, εφαρμόζοντας τα χείλη μου στην πληγή σας, ρούφηξα το δηλητήριο που έμεινε το αίμα σας...

Έτσι σεις γινίχατε καλά, μα συγ' χρόνος δηλητηριάστηκα εγώ και σε μία ώρα το πολύ θα έχω αφήσει αυτό τον κόσμο για έναν άλλο που τον θεωρώ καλύτερο...

Ο 'Αμβρόσιος, ακούγοντας αυτά τα λόγια, άρχισε να τρέχει με κραυγή κι' έπεσε κάτω ανίστατος... Η Ματθίλδη τον δέχτηκε μέσα στην αγκαλιά της. Μα ο μοναχός, συνερχόμενος έβλεπε, της φώναξε με όδυν:

—Καί θυσιαστήρας για μένα; Πληρώσατε με το θάνατό σας τη σωτηρία μου; Ματθίλδη!... Μίλησέ μου γρήγορα!... Δεν υπάρχει πια χαμιά

έλπις... Δεν βρίσκεται κανένα φάρμακο;

—'Ηουάστε, μοναδικέ μου φίλε... Ναί, υπάρχει ακόμα ένα μέσο σωτηρίας, μα είνε πολύ επικίνδυνο και φοβόμαι να το χρησιμοποιήσω... Είνε τρομερό και πλήρωνα πολύ ακριβά μ' αυτό το δικαίωμα της ζωής, εφόσον δεν θα μου ήταν επιτετραμμένο να ζω στο έξος για σας...

—'Ε λοιπόν, φώναξε ο μοναχός, ζήσε, Ματθίλδη!... Ζήσε για μένα, ζήσε για τη δυστυχία μου και για την ευγνωμοσύνη μου!...

Καί, παίρνοντας το χέρι της, το φίλησε με παραφορά.

—Πάει πατή, ψιθύρισε. Δεν μπορώ ν' άντισταθώ στη Ματθίλδη... Ζήσε κι' ες ενώθεν για πάντα σ' αυτόν τον κόσμο και στον άλλο ή ψυχές μας!... Δεν είμαι πια άντρας και δεν είσαι γυναίκα... Τί σημασία έχουν ή μάταιες διακρίσεις αυτού του κόσμου! Ζήσε, Ματθίλδη, με οποιαδήποτε θυσία...

—'Αμβρόσιε, άπάντησε η νέα, αυτό που μου είπες δεν γίνεται πια... Ο πόθος μου για σένα είνε τέτοιος, ώστε μονάχα ο θάνατος μπορεί τώρα να τον σβύσει... Δεν με συγκινεί πια ως άγιος, αλλά ως άνθρωπος!... Σ' αγαπώ με τη σάρκα μου και όχι με το πνεύμα μου!... Τί να την κάνω μία φίλη που σε περιβάλλει μόνο σε μάταια λόγια... Σε θέλω ολοκληρω, σε θέλω ως άντρα και, επειδή σε θέλω έτσι, γι' αυτό πρέπει να πεθάνω... Γιατί, αν ζήσω, θα καταστρέψω την αγνότητά σου και θα είμαι για σένα ένας πειρασμός σε κάθε ώρα και σε κάθε στιγμή...

—'Ω! τι κατάπληξες! έκανε ο μοναχός. Έσθ, Ματθίλδη, μου μιλάς έτσι...

Καί έκανε να φύγει... Μα η Ματθίλδη, βγάζοντας μία κραυγή τον συντάραξε ως τα τρίδαλα του είναι του, πετάχτηκε από το κρεβάτι της και τον έπληξε με τα χέρια της.

—'Ω! μη μ' αφήνεις!... Μη μ' αφήνεις!... Συγγνώμη!... Νοιώθω τόσο μεγάλη... Λίγα λεπτά ακόμα κι' ο θάνατος θα σε απλυτώω από την παρουσία μου...

—Δυστυχισμένη!... Δεν θα έπρεπε να σ' ακολουθώ... Μα μην πεθάνεις, Ματθίλδη, μην πεθάνεις, σε ικετεύω!

—Νά ζήσω;... Μα σκέφτηκες ότι αν ζήσω, θα θυσιάσω στην άμυνα;... Σκέφτηκες ότι θα είμαι για σένα ο άγγελος της κολάσεως;... Η καταστροφή ή δική σου και η δική μου...

Καί, αφού είπε τα λόγια αυτά, πήρε το χέρι του και το έβαλε

επάνω στην καρδιά της:

—'Ακούστε πως χτυπάει: κτύπη ή καρδιά... 'Απόψε είν' ακόμα παρθενική, άγνή και τίμια... Άδριο όμως, ποιός ξέρει... Θα είνε μολυσμένη, διαφθαρμένη, μαύρη... Γι' αυτό πρέπει να πεθάνω απόψε...

Καί έφερε το κεφάλι της επάνω στο στήθος του μοναχού, πλημμυρίζοντάς το με τα χροσά μαλλιά της...

—Κλεισμένη μέσα στην αγκαλιά σας, ψιθύρισε, θα θυσιάσω στο στενό μου ύπνο κι' έτσι τα χείλη σας θα δεχτούν την τελευταία μου αναπνοή...

Μονάχα ή σιωπή τους άκουσε πόρα... Κανένα μάτι περίεργο... Κανένα αυτί αδιάκριτο...

Ο 'Αμβρόσιος βρισκόταν επάνω στην άκρη της ηλικίας του. Μία γυναίκα νέα, γοητευτική, αξιολάτρευτη, προσφερόταν σ' αυτόν, μία γυναίκα, που για την αγάπη του, βρισκόταν τώρα στα πρόθυρα του τάφου... Κά

θισε στην άκρη του κρεβατιού της... Το χέρι του δεν είχε αφήσει: το δικό της, και το χροσάμαλλο κεφάλι της αναπαυόταν ακόμα επάνω στο στήθος του...

Ποιος άντρας στη θέση του θ' άντιστεκόταν σε μία τέτοια γοητεία...

Εγκαταλείφθη σ' αυτήν αγκαλιά της και κόλλησε τα χείλη του στα χείλη της που τ' αναζητούσαν. Τα φιλήματα του είχαν την ίδια φλόγα, το ίδιο πάθος που είχαν και τα φιλήματα της Ματθίλδης... Καθώς την έσφιγγε μέσα στα χέρια του με όλα του την ψυχή είχε ξεχάσει και την πειρασμός σε κάθε ώρα και σε κάθε στιγμή...

—'Ω! τι κατάπληξες! έκανε ο μοναχός. Έσθ, Ματθίλδη, μου μιλάς έτσι...

Καί έκανε να φύγει... Μα η Ματθίλδη, βγάζοντας μία κραυγή τον συντάραξε ως τα τρίδαλα του είναι του, πετάχτηκε από το κρεβάτι της και τον έπληξε με τα χέρια της.

—'Ω! τι κατάπληξες! έκανε ο μοναχός. Έσθ, Ματθίλδη, μου μιλάς έτσι...

Καί έκανε να φύγει... Μα η Ματθίλδη, βγάζοντας μία κραυγή τον συντάραξε ως τα τρίδαλα του είναι του, πετάχτηκε από το κρεβάτι της και τον έπληξε με τα χέρια της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΩΣΦΑΓΕΙΟ

Να οι ληστές, ο φόθος κι' ο τρόμος των παειδιών!... Υπάρχουν ακόμα σ' αυτούς πολλά παιδιά οικογενίαν, που ή προκτερές μιας άσπτης νεότητος τους έδωσαν για πάντα την κοινωνία των τιμίων ανθρώπων.

(ΣΑΙΚΣΠΗΡ: «Οι Δύο Βερόνικες»)

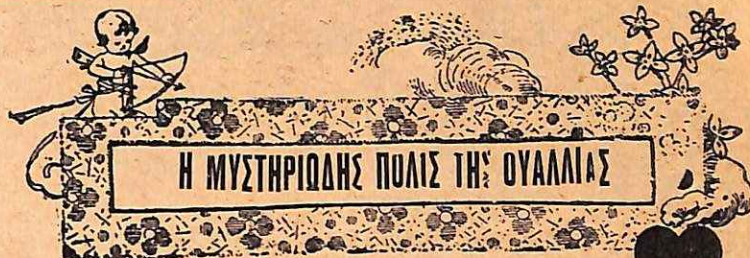
Ας αφήσουμε προσωρινώς τον 'Αμβρόσιο και τη Ματθίλδη και ας ξαναγυρίσουμε στο μαρτύριο στο ντε Λάε Σιντέρνα και στο δόν Λορέντζο της Μεδίνας, τους δύο που αφήσαμε την ώρα που διευθυνόντουσαν από τη μητρόπολη της Μαδρίτης στο μέγαρο

του πρώτου.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Μία μεγάλη πρωτεύουσα που εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της γης. Έμμε, ή πόλις των δράκων. Η μυστηριώδης φυλή των Δρυιδών. Τί λένε οι θρύλλοι κι' η παραδόσεις. Οι εξημερωμένοι δράκοντες που έσερναν το έρμα της θεάς. Τα θαυματούργα βέτανα των Δρυιδών, κτλ. κτλ.

Οι 'Αγγλοι αρχαιολόγοι, οι οποίοι κάνουν διαρκώς μακροχρόνιες και πολυδάπανες ανασκαφές στα πιο μακρονα μέρη της Ουαλλίας, στα βάθη της 'Ασίας, στην 'Αφρική, την 'Αμερική και την 'Οκεανία, φέρνουν κάθε τόσο στο φως ερείπια ή και ολοκληρωμένα κτίρια, παναρχαίον πάλαιον που είχαν εξαφανιστεί επί αιώνες και χιλιετίες ολόκληρες. 'Ωστόσο δεν μπορούν ν' ανακλύψουν ακόμα τα

ήγη μιας αρχαίας πόλεως που βρίσκεται κυριολεκτικά μέσα το ερούδιον τους, κατά την λαϊκή έκφραση, στην Ουαλλία.

Σε πολλά αρχαία χειρόγραφα γραμμένα σε παπύρους σε γλώσσα Κελτική, αναφέρεται μία παμπάλαια, μεγάλη και πλούσια πόλις της 'Αγγλίας, ή οποία άνωστον πως και πότε εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της γης. Το όνομα της πόλεως αυτής ήταν 'Εμμε και βρισκόταν σε κάποιο μέρος της σημερινής Ουαλλίας.

Όπως αναφέρεται στα παλαιά χειρόγραφα, ή 'Εμμε ήταν ή πρωτεύουσα της μεγάλης θειοφύτης των Δρυιδών.

Οι Δρυίδες, οι γνωστοί ή θρησκείας, ή Κελτικής θρησκείας, το όνομα δε αυτό τους έδωθε επειδή ελάτρευαν ως Θεό την δού. Η θρησκευτικές τους τελετές συνωδούν τον πόντο με ανθρωποθυσίες και γινόντουσαν στα πιο άπομερα μέρη των μεγάλων δασών. Ήσαν γοιφοί άνθρωποι και πολυεταγμένοι στην άστρονομία, στη γεωλογία και τη χημεία. Τα φάρμακα που κατασκευάζαν από διάφορα όρτα ήσαν πραγματικώς θαυματουργά και τους είχαν κάνει ξεχωριστούς σε όλους τους αρχαίους λαούς της Ευρώπης και της 'Αφρικής ακόμα.

Η πρωτεύουσα τους, όπως είπαμε, ήταν ή 'Εμμε, μία τεραστία πόλις με μεγαλοπρεπή κτίρια. Είχε, όπως αναφέρεται ή σχετική χειρόγραφο, τρεις σιπές τείχων γυμνασίων και

μεσα στα τείχη αυτής, ήταν γραμμένο εκατό περίπου πυγύ.

Η Κελτική παράδοσις αναφέρει ότι μέσα σ' αυτή την πόλι ζούσαν έκατον

τάδες δράκων, τους οποίους οι Δρυίδες είχαν εξημερώσει και τους χρησιμοποιούσαν ως κατοικίδια ζώα. Η ίδια επίσης παράδοσις προσθέτει ότι μέσα στην 'Εμμε κατοικούσε και ή Μπρόντ-ν-Ντί-

μας, ή Θεά των Δρυιδών. Η θεά αυτή, δακίς έδωσαν περίπατο ανέβαινε σ' ένα μεγαλοπρεπές άρμα, το οποίο διηύθυνε μόνη της και στο όποιο, αντί αλόγων, ήταν ζευγμένοι τεράστιοι δράκων.

Όλα αυτά και άλλα ακόμα καταπληκτικότερα πράγματα αναφέρει ή Κελτική παράδοσις για τους Δρυίδες και την πρωτεύουσά τους.

Όταν οι Ρωμαίοι άρχισαν να κατακτούν την 'Αγγλία και έβρισκαν και στην Ουαλλία, οι Δρυίδες αντίσταθηκαν λυσσάλα και τους πολέμοσαν με διάφορα χημικά μέσα. Ήσαν δηλαδή οι πρώτοι άνθρωποι που έφτιαξαν τον χημικό πόλεμο. Παρ' όλα αυτά, οι Ρωμαίοι τους νίκησαν σε πολλές μάχες κι' εκυρίευσαν την πρωτεύουσά τους, την 'Εμμε. Οι Δρυίδες με τους στρατιώτες των κατέφυγαν στην πόλι Μόνα, που βρισκόταν στην αντίθετη άκρη της Ουαλλίας. Καί εκεί όμως τους κατέλαβαν οι Ρωμαίοι και, όπως λέει ή ιστορία, έπειτα από πολλές μάχες τους έσφαξαν να τους εξοντώσουν. Τους έσφαξαν όλους ανεξαιρέτως κι' έτσι εξαλείφθηκε την φυλή τους από το πρόσωπο της γης.

Τα άπομνημύνα ή πρωτεύουσά τους; Οι 'Αγγλοι αρχαιολόγοι, αφού τόσον καιρό έελάτρευαν αρχαίες πόλεις έζωναν, άρχισαν τελευταία ανασκαφές μέσα στα τείχη αυτής, ήταν γραμμένο εκατό περίπου πυγύ.

Η Κελτική παράδοσις αναφέρει ότι μέσα σ' αυτή την πόλι ζούσαν έκατον

τάδες δράκων. Νά δούμε τώρα ποιά θα είνε το αποτέλεσμα...

Η Κελτική παράδοσις αναφέρει ότι μέσα σ' αυτή την πόλι ζούσαν έκατον

τάδες δράκων. Νά δούμε τώρα ποιά θα είνε το αποτέλεσμα...

Η Κελτική παράδοσις αναφέρει ότι μέσα σ' αυτή την πόλι ζούσαν έκατον

τάδες δράκων. Νά δούμε τώρα ποιά θα είνε το αποτέλεσμα...

Η Κελτική παράδοσις αναφέρει ότι μέσα σ' αυτή την πόλι ζούσαν έκατον

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Α πώς διαδραματίστηκε η καταπληκτική κι απίστευτη αυτή ιστορία:

Στις 12 Νοεμβρίου 19... δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες η ακόλουθη ελπίδα:

«ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ»

«Χθές περί τα ξημερώματα, οι άραιοι διαβάτες της πλατείας «Γαλλικού Θεάτρου» άκουσαν ξαφνικά μία τρομερή κραυγή απελπισίας και την ίδια στιγμή είδαν έναν άνθρωπο να πέφτει στο πεζοδρόμιο από ένα παράθυρο του ξενοδοχείου «Κοσμοπολίτ». Άμέσως οι διαβάτες έτρεξαν στον τόπο του δυστυχήματος κι έκει βρήκαν το δυστυχήμένο θύμα με το κεφάλι διασπασμένο. Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου, οι οποίοι έτρεξαν κι αυτοί, αναγνώρισαν άμέσως το πτώμα: άνηκε σ' έναν Άμερικανό, τον Γουόλφ Βίλσον, ο οποίος κατοικούσε στο πέμπτο πάτωμα του ξενοδοχείου, μαζί με τον ξάδελφό του, τον κ. Θωμά Βίλσον.

Οι αστυνομικοί ανέκριναν στο δωμάτιο του Άμερικανού, όπου βρέθηκαν τον κ. Θωμά Βίλσον σε κακή κατάσταση. Ήταν μισογδυτός και στο κεφάλι του έφερε πολλά τραύματα, τα οποία επέδενε άκριβώς τη στιγμή που μπήκαν οι αστυνομικοί στο δωμάτιό του.

Ο κ. Βίλσον άρνήθηκε να δώσει την παραμικρή εξήγηση για το δράμα που είχε εκτυλιχθεί πρό λίγο στο δωμάτιο. Εδήλωσε μόνο ότι δεν είχε αναμικχθεί καθόλου σ' αυτό. Η εξήγησή του, ωστόσο, δεν έκοιμήθησαν ικανοποιητικές και συνελήφθη.

Η ανάκριση απέκλυσε ότι οι δύο Άμερικανοί κατοικούσαν στο «Κοσμοπολίτ» πρό τριών μηνών περίπου. Ο κ. Θωμάς Βίλσον, ο οποίος μιλεί θανάσια τα γαλλικά, είχε ξηνητάρας και φαίνεται πλουσιώτατος. Ο ξάδελφός του, το άτυχές θύμα, ήταν νεότερος του κατά εφτά-όχτω χρόνια και δεν μιλούσε παρά μόνο αγγλικά, και κατά την μαρτυρία άσων τον γνώριζαν, ήταν λίγο βαρύνος, σιωπηλός και άκοιμώνητος.

Τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του, φορώντας τον καπνιστή του και διαβάζοντας παλιά χειρόγραφα...

«Ενα πρόσωπο μόνο είχε κατορθώσει ν' άποκτήσει κάποια οικειότητα μαζί του: μία νεαρά Άγγλιδα καμαριέρα, όνομαζόμενη Έθελ Κάμπελ. Φαίνεται μάλιστα πως κάποιο είδύλλιο είχε αναπτύξει μεταξύ τους, γιατί μόλις η νεαρά Άγγλιδα πληροφορήθηκε τον τραγικό θάνατο του φίλου της, προσεβλήθη από μια τρομερή νευρική κρίση. Αναγκάστηκαν να τη μεταφέρουν στο δωμάτιό

της και να καλέσουν γιατρό. Ο κ. Έγκλαντίν, ο αστυνός του Τμήματος, έκαμε έρευνα στο διαμέρισμα των δύο Άμερικανών, οι οποίοι, καθώς φαίνεται, έκαναν έμπιστομονικά πειράματα, γιατί μέσα σ' ένα κλειδωμένο ντουλάπι βρέθηκαν ένα σωρό ηλεκτρικοί συσσωρευτές, καθώς κι ένα μηχάνημα, που μοιάζει καταπληκτικά με άσύρματο.

Η μυστηριώδης αυτή υπόθεση παρέπέμφθη στον άνακριτή κ. ντεξ Άγκλ.

Ο κ. Θωμάς Βίλσον μετεφέρθη στας Κεντρικές Φυλάκας, άφου επεδέθησαν τα τραύματα, τα οποία, καθώς φαίνεται, δεν είνε σοβαρά. Συνήγορό του δώρισε τον περιφημο δικηγόρο κ. Καμπρόλ.

Το πτώμα του θύματος μετεφέρθη στο Νεκροσκοπείο, για να του γίνει η άυτοπσία.

Τελευνταία Ωρα.

Σύμφωνα με μία τελευταία διά-

Ένεκα της Κυριακής άργίας, ή άνάκριση δεν προχώρησε διόλου. Η νεαρά Έθελ Κάμπελ ήταν κάπως καλύτερα. Σηκώθηκε και μπόρεσε να ξαναλάβει την ύτηρεσία της στο ξενοδοχείο. Φαινόταν όμως πάντα πολύ ταραχμένη, και δεν έννουσε ν' αναφέρει τίποτα για τις σχέσεις της με τον νεκρό.

Τη Δευτέρα, ο ίατροδικαστής Γκασπάρ πήγε στο Νεκροσκοπείο για να προβή στην άυτοπσία του πτώματος. Το ίδιο πρωί, ο κατηγορούμενος Άμερικανός άνακριχθηκε άπ' τον άνακριτή, μπροστά στον διάσημο δικηγόρο Καμπρόλ, τον ύπερασπιστή του.

Ο κ. ντεξ Άγκλ έφερε μιά έξεταστική ματιά στον Άμερικανό, το άποιοι το πρόσωπο ήταν ακόμα τυλιγμένο με λευκούς επιδέσιμους, κι έτοιμάστηκε ν' άρχισή την άνάκριση.

Ο κατηγορούμενος όμως δεν τον άφρισε.

— Δεν είνε δυνατόν... δεν είνε δυνατόν... ψεύθηκε τέλος ο άνακριτής. Κάποιος θα το είχε αντίληφθεί αυτό πού λέτε...

— Κύριε άνακριτά, έξακολούθησε ο Άμερικανός γελόντας με την καρδιά του, μόν έμμένετε! Κανένας δεν άντελήφθη το παραμικρό — και άπορώ, όμολογώ, γι' αυτό, γιατί δεν φανταζόμουν πως το έργο μου θα ήταν τόσο τέλειο...

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε θόρυβος έξω άπ' την πόρτα και ο ίατροδικαστής Γκασπάρ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Είνε καταπληκτικό!... Προτάκοντο!... άρχισε να φωνάζει. Προτοφανές! Σέρετε τί μου φέρανε για να του κάνω άυτοπσία; Ένα μηχάνημα, ένα κατόματο!... Ένα είδος κοινής, πού λειτουργούσε με ηλεκτρισμό!... Ο βοηθός μου πήγαν να πεθάνουν άπό τον τρέφο τους! Γιατί δεν το άντελήφθηκαν αυτό, παρά μόνον ύταν το άσμα του άυτομάτου έπάρκωσε. Γιατί το καταπληκτικό αυτό μηχάνημα ήταν ακόμα έστω άπ' τον πού φέρανε! Ήταν σωστός άνθρωπος, σάς λέω!

Ήταν κάτι θαυμάσιο!... Όλα τάξε: καρδιά, μυαλό, πνεύμα, αίμα!... Είχε και δέκτες, για... να δέχεται τις έξωτερικές έντυπώσεις!... Καταπληκτικό! Άφάνταστο...

— Άγαπήτέ μου συνάδελφε, τα λόγια σας με συγκινούν πολύ... είνε ο Άμερικανός.

— Ο δόκτωρ Ζέφρις! Είστε ο δόκτωρ Ζέφρις! Ο διάσημος συνάδελφός μου!...

Ο ίατροδικαστής Γκασπάρ δεν μπόρεσε πιά να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό του.

— Με συγκινείτε πού σάς έβγαλα σε μιλιά, είνε ο Άμερικανός στον κ. ντεξ Άγκλ. Άλλά κανένας δεν με πίστευε όταν έλεγα πως είμαι άθώος... Έξέ άλλον — έξακολούθησε — δεν με άταν δυσάρεστο κι' αυτό... Μου χρεάζόταν μία μεγάλη, μία έξαιρετική ρεζιλιά για να λανάρω την έρευσή μου... Μία δολοφονία!... Η σάλημή μου!... Άδρα σάς έφημερέδες!... Τί καλύτερο μπορούσα να έπιθυμώ;... Σηκώθηκε όπ' έλαιο χρώνα τώρα έργάζεμαι για να το πετύχω αυτό... για να κατασκευάσω την άνθρωπομηχανή μου... Έγώ σάς αίμα όσόντων να την τελειώσω!... Όλα αυτά όμως θα τα έκδοσω τώρα λεπτομερώς... Το ύπομνημα πού δά ύποβάλλω σ' έλεις τούς σοφούς του κόσμου, είνε έτοιμο... Ός πεπστήριον, συγγνώμη, θα ύποβάλλω το άσμα, ή τή λείψανα μάλλον του σώματος του μηχανικού μου ανθρώπου!...

— Δέν σκοτώθηκε κανένας άνθρωπος! φώναξε τότε ο παράξενος Άμερικανός. Το πτώμα πού βρέθηκε στην

πλατεία του «Γαλλικού Θεάτρου», κάτω άπ' τα παράθυρα του «Κοσμοπολίτ» — και όμολογώ εύχαρίστως ότι το έφτιαξα εγώ — δεν ήταν άνθρωπος... Όχι, όχι, δεν είμαι τρελλός, ούτε και κάνω τόν τρελλό!... Δεν λέω παρά την άλήθεια, την όποιαν άλλως τε δεν σάς είνε και τόσο δύσκολο να πιστοποιήσετε...

— Όλοι έσώθηκαν τώρα καταπληκτικά. Δεν είνε δυνατόν... δεν είνε δυνατόν... ψεύθηκε τέλος ο άνακριτής. Κάποιος θα το είχε αντίληφθεί αυτό πού λέτε...

— Καλά, κι' ή μικρή ύπερέτεια; έρώτησε μ' ένδιαφέρον ο άνακριτής. — Η μικρή ύπερέτεια; Ά, ναι! Ήταν ένα πείραμα κι' αυτό!... Η θεία να ιδώ άν το αϊμάτιό μου μπορούσε να περάσει για πραγματικό άνθρωπο... Το έκανα να περπατά με ηλεκτρικά κίματα και να κάνει όπ' ήθελε εγώ, φυσικά. Το άσμα λοιπόν, νάχο μ' αυτήν τη νέα διε-τρεξί φορές κι' έγώ πήγα και κλείστηκα στο διπλανό δωμάτιο για να έργασθώ ήρεμα... Πώς κρατούσα τα γέλια. Θεέ μου, όταν έβλεπα από την κλειδαρότρυπα τη μικρή ύπερέτεια να ρίχνει ματιές γεμάτες τρυφερότητα στο μηχανήμα μου, με το όποιον είχε κιάλας άρραβωνάσει, ούτε εγώ δεν έζωω!...

— Ζήτη τον άμεση άποφύλαξη του πτώματός μου, είνε τότε ο δικηγόρος Καμπρόλ.

Ο ένδοξος δικηγόρος δεν έλεε παρά αυτή τη φράση μόνον, ή όποια έν τούτους έφτασε για να δινώση τη φήμη του.

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του, διαβάζοντας παλιά χειρόγραφα...

«Ενα πρόσωπο μόνο είχε κατορθώσει ν' άποκτήσει κάποια οικειότητα μαζί του: μία νεαρά Άγγλιδα καμαριέρα, όνομαζόμενη Έθελ Κάμπελ. Φαίνεται μάλιστα πως κάποιο είδύλλιο είχε αναπτύξει μεταξύ τους, γιατί μόλις η νεαρά Άγγλιδα πληροφορήθηκε τον τραγικό θάνατο του φίλου της, προσεβλήθη από μια τρομερή νευρική κρίση. Αναγκάστηκαν να τη μεταφέρουν στο δωμάτιό

της και να καλέσουν γιατρό. Ο κ. Έγκλαντίν, ο αστυνός του Τμήματος, έκαμε έρευνα στο διαμέρισμα των δύο Άμερικανών, οι οποίοι, καθώς φαίνεται, έκαναν έμπιστομονικά πειράματα, γιατί μέσα σ' ένα κλειδωμένο ντουλάπι βρέθηκαν ένα σωρό ηλεκτρικοί συσσωρευτές, καθώς κι ένα μηχάνημα, που μοιάζει καταπληκτικά με άσύρματο.

Η μυστηριώδης αυτή υπόθεση παρέπέμφθη στον άνακριτή κ. ντεξ Άγκλ.

Ο κ. Θωμάς Βίλσον μετεφέρθη στας Κεντρικές Φυλάκας, άφου επεδέθησαν τα τραύματα, τα οποία, καθώς φαίνεται, δεν είνε σοβαρά. Συνήγορό του δώρισε τον περιφημο δικηγόρο κ. Καμπρόλ.

Το πτώμα του θύματος μετεφέρθη στο Νεκροσκοπείο, για να του γίνει η άυτοπσία.

Τελευνταία Ωρα.

Σύμφωνα με μία τελευταία διά-

Ένεκα της Κυριακής άργίας, ή άνάκριση δεν προχώρησε διόλου. Η νεαρά Έθελ Κάμπελ ήταν κάπως καλύτερα. Σηκώθηκε και μπόρεσε να ξαναλάβει την ύτηρεσία της στο ξενοδοχείο. Φαινόταν όμως πάντα πολύ ταραχμένη, και δεν έννουσε ν' αναφέρει τίποτα για τις σχέσεις της με τον νεκρό.

Τη Δευτέρα, ο ίατροδικαστής Γκασπάρ πήγε στο Νεκροσκοπείο για να προβή στην άυτοπσία του πτώματος. Το ίδιο πρωί, ο κατηγορούμενος Άμερικανός άνακριχθηκε άπ' τον άνακριτή, μπροστά στον διάσημο δικηγόρο Καμπρόλ, τον ύπερασπιστή του.

Ο κ. ντεξ Άγκλ έφερε μιά έξεταστική ματιά στον Άμερικανό, το άποιοι το πρόσωπο ήταν ακόμα τυλιγμένο με λευκούς επιδέσιμους, κι έτοιμάστηκε ν' άρχισή την άνάκριση.

Ο κατηγορούμενος όμως δεν τον άφρισε.

— Δεν είνε δυνατόν... δεν είνε δυνατόν... ψεύθηκε τέλος ο άνακριτής. Κάποιος θα το είχε αντίληφθεί αυτό πού λέτε...

— Καλά, κι' ή μικρή ύπερέτεια; έρώτησε μ' ένδιαφέρον ο άνακριτής. — Η μικρή ύπερέτεια; Ά, ναι! Ήταν ένα πείραμα κι' αυτό!... Η θεία να ιδώ άν το αϊμάτιό μου μπορούσε να περάσει για πραγματικό άνθρωπο... Το έκανα να περπατά με ηλεκτρικά κίματα και να κάνει όπ' ήθελε εγώ, φυσικά. Το άσμα λοιπόν, νάχο μ' αυτήν τη νέα διε-τρεξί φορές κι' έγώ πήγα και κλείστηκα στο διπλανό δωμάτιο για να έργασθώ ήρεμα... Πώς κρατούσα τα γέλια. Θεέ μου, όταν έβλεπα από την κλειδαρότρυπα τη μικρή ύπερέτεια να ρίχνει ματιές γεμάτες τρυφερότητα στο μηχανήμα μου, με το όποιον είχε κιάλας άρραβωνάσει, ούτε εγώ δεν έζωω!...

— Ζήτη τον άμεση άποφύλαξη του πτώματός μου, είνε τότε ο δικηγόρος Καμπρόλ.

Ο ένδοξος δικηγόρος δεν έλεε παρά αυτή τη φράση μόνον, ή όποια έν τούτους έφτασε για να δινώση τη φήμη του.

Η δόξα του δόκτωρ Ζέφρις ήταν τότε τεραστία... Άπ' τη μία μέρα στην άλλη, αυτός και το κατόματο του έγιναν περιφημοί σ' όλον τον κόσμο. Οι σοφοί άρχισαν να γράφουν έμβροθη άρθρα για τη νέα έφεύρεση και οι βιβλιοθήκες προσέφεραν τεράστια ποσά για την κατασκευή έργοστασίων άυτομάτων ανθρώπων.

Ο δυστυχισμένος Γουόλφ είχε γίνει κομμάτι ύστερ' άπ' την πτώση του κι' άπ' την κατόπια πού του είχε κάνει ο δόκτωρ Γκασπάρ. Ο έφευρετής του έν τούτους δεν έξέθεσε σε μιά βιτρίνα, άπ' έξω άπ' την όποια μάζευαν άνθρωποι άνθρώπων.

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

φάλα, δόκτωρ Ζέφρις, πώς έγιναν;

— Τα τραύματά μου; είνε ο Άμερικανός. Έ, λοιπόν... πού τα έκανε αυτός!... Το μηχάνημα!... Είχα πάρει την απόφαση, καθώς σάς είπα, να κάνω να πιστευθεί ότι είχε γίνει ένας φόνος, να δημοπρατήσω θάνατο για να λανάρω την έφεύρεσή μου. Άλλά το άνέβαλα διαρκώς... Όταν τόν έβλεπα να με κυττάζει με τή ηρεμία μάτια του, πού φαίνονταν πως είχα μπουστά μου άνθρωπο ζωντανό... Τέλος, χτές τη νύχτα, το άποφάσισα... Η πια ούδων και πήγα στο δωμάτιό μου... Πριν τόν ρίξω όμως άπ' το παράθυρο, έξέχασα να ξεκουράσω το μηχανήμα... Κι' αυτός άμύνθηκε, καθώς βλέπετε...

— Καλά, κι' ή μικρή ύπερέτεια; έρώτησε μ' ένδιαφέρον ο άνακριτής. — Η μικρή ύπερέτεια; Ά, ναι! Ήταν ένα πείραμα κι' αυτό!... Η θεία να ιδώ άν το αϊμάτιό μου μπορούσε να περάσει για πραγματικό άνθρωπο... Το έκανα να περπατά με ηλεκτρικά κίματα και να κάνει όπ' ήθελε εγώ, φυσικά. Το άσμα λοιπόν, νάχο μ' αυτήν τη νέα διε-τρεξί φορές κι' έγώ πήγα και κλείστηκα στο διπλανό δωμάτιο για να έργασθώ ήρεμα... Πώς κρατούσα τα γέλια. Θεέ μου, όταν έβλεπα από την κλειδαρότρυπα τη μικρή ύπερέτεια να ρίχνει ματιές γεμάτες τρυφερότητα στο μηχανήμα μου, με το όποιον είχε κιάλας άρραβωνάσει, ούτε εγώ δεν έζωω!...

— Ζήτη τον άμεση άποφύλαξη του πτώματός μου, είνε τότε ο δικηγόρος Καμπρόλ.

Ο ένδοξος δικηγόρος δεν έλεε παρά αυτή τη φράση μόνον, ή όποια έν τούτους έφτασε για να δινώση τη φήμη του.

Η δόξα του δόκτωρ Ζέφρις ήταν τότε τεραστία... Άπ' τη μία μέρα στην άλλη, αυτός και το κατόματο του έγιναν περιφημοί σ' όλον τον κόσμο. Οι σοφοί άρχισαν να γράφουν έμβροθη άρθρα για τη νέα έφεύρεση και οι βιβλιοθήκες προσέφεραν τεράστια ποσά για την κατασκευή έργοστασίων άυτομάτων ανθρώπων.

Ο δυστυχισμένος Γουόλφ είχε γίνει κομμάτι ύστερ' άπ' την πτώση του κι' άπ' την κατόπια πού του είχε κάνει ο δόκτωρ Γκασπάρ. Ο έφευρετής του έν τούτους δεν έξέθεσε σε μιά βιτρίνα, άπ' έξω άπ' την όποια μάζευαν άνθρωποι άνθρώπων.

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

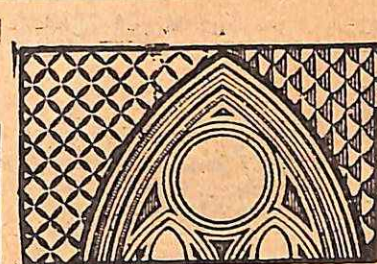
Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Σύμβολο πολέμου και αίματος. Πώς έγραφαν οι κάτοικοι του Περού την ιστορία τους. Η κόκκινη σημαία των Ρωμαίων. Πώς έθαβαν τους νεκρούς στη Σπάρτη. Η βασιλική πορφύρες κι' ή ιστορία τους. Η θρησκεία και το κόκκινο χρώμα. Η μικρές σημαίες των άγίων. Το ένδοξο χρώμα των Άγγλων. Το κόκκινο, χρώμα πένθους, κτλ.

Το κόκκινο χρώμα ήταν πάντοτε σύμβολο του πολέμου και του αίματος. Οι πολεμοχαρείς μάλιστα λαοί των άγίων, οι όποιοι βρίσκονταν διαρκώς σ' έμπόλεμη κατάσταση κι' έχουν ένστικτα άγρια και θηριώδη, προτιμούν το κόκκινο από κάθε άλλο χρώμα. Έτσι, στις χώρες τους, μία νέα, ή όποια έχει το λευκό μέρος του ματιού της με κόκκινες αποχρώσεις, θεωρείται ως ο έδωδής τύπος της άμορφας!

Επίσης οι φύλαρχοι των Ταρτάρων, των Ίνδων και άλλων πολεμοχαρών λαών της Άσίας, είχαν στο κεφάλι τους ως διακριτικό σημεία της έξουσίας των κόκκινα φερέα.

Όσοι όμως, οι παλαιοί κάτοικοι του Περού, κάθε φορά πού συνέβαινε έν άξιοσημείωτο ιστορικό γεγονός στον τόπο τους, για να το διαμνησκούν έδεναν σ' ένα άρισμένο μέρος μία κόκκινη κλωστή. Έτσι ή κλωστής αυτές αποτελούσαν, τρέπον τανά, το ιστορικό άρχείο της χώρας.

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Πολλοί πάλι άπό τούς άρχιους ίδρυμαίς της Άσίας και της Άφρικής, θέλοντας να δειξουν ότι ή μοναδική άσχολία και έργασια τους είνε ο πόλεμος, έβαφαν το πρόσωπό τους κόκκινο!

Το κόκκινο χρώμα ήταν πάντοτε σύμβολο του πολέμου και του αίματος. Οι πολεμοχαρείς μάλιστα λαοί των άγίων, οι όποιοι βρίσκονταν διαρκώς σ' έμπόλεμη κατάσταση κι' έχουν ένστικτα άγρια και θηριώδη, προτιμούν το κόκκινο από κάθε άλλο χρώμα. Έτσι, στις χώρες τους, μία νέα, ή όποια έχει το λευκό μέρος του ματιού της με κόκκινες αποχρώσεις, θεωρείται ως ο έδωδής τύπος της άμορφας!

Επίσης οι φύλαρχοι των Ταρτάρων, των Ίνδων και άλλων πολεμοχαρών λαών της Άσίας, είχαν στο κεφάλι τους ως διακριτικό σημεία της έξουσίας των κόκκινα φερέα.

Όσοι όμως, οι παλαιοί κάτοικοι του Περού, κάθε φορά πού συνέβαινε έν άξιοσημείωτο ιστορικό γεγονός στον τόπο τους, για να το διαμνησκούν έδεναν σ' ένα άρισμένο μέρος μία κόκκινη κλωστή. Έτσι ή κλωστής αυτές αποτελούσαν, τρέπον τανά, το ιστορικό άρχείο της χώρας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΑΝ έφτασε μπροστά στη μεγάλη πόλη των τριών, ο Λαζάρου φθόρισε:

—Μα τη διέσχισα και άλλοτε την πόλη αυτή... Ναί, τη διέσχισα... Μα γιατί...

Και σαν να τον έρωτα μια επιτακτική ανάγκη, διέσχισε την πόλη και μπήκε μέσα.

Όταν έφτασε στους κήπους που απλωνόντουσαν κλιμακωτοί πάνω απ' την υπέρση ακρογιαλιά, μια γλυκειά συγκίνηση τον πλημμύρισε.

—Αυτά τα περιβόλια, ψιθύρισε, ποιά δάσκαλο γίνουν μέσα στην ψυχή μου!... Μου φαίνεται πως έζησα άλλοτε ευτυχισμένος εδώ πέρα!... Ναί, κάτω απ' αυτούς τους ίσκιους, γνώρισα στιγμές απέραντης ευδαιμονίας!...

—Όλα τα έννοιισα εδώ... Τη χαρά, το όνειρο, την αγάπη!... Η Έλενα!... Στάθηκε μια στιγμή κι' άκουμπώντας το χέρι του στο ξίφος του, ψιθύρισε:

—Ναί!... Ναί!... Έδώ έζησα μαζί με την Έλενα!... Την Έλενα, τη φίλη μου... τη μητρή μου... τη γυναίκα μου... τη λατρεία μου... Την Έλενα, την γλυκειά και λατρεμένη μου συντροφισσα της μακρινής μου νεότητος...

Προχωρώντας, ο Λαζάρου είχε φτάσει σε μια από τις πτέρυγες του ανακτόρου, την οποία, κατά την προηγούμενη του επίσκεψη, είχε για μια στιγμή αναγνωρίσει.

—Α!—φώναξε, άκουμπώντας σ' ένα περιστέλιο—όλα τα σκατάδια της μνήμης μου φωτίζονται επιτέλους!... Έδώ, εδώ έζησα με την Έλενα και με το παιδί μου!... Ω!... Η Έλενα!... Η Σπεράτα!... Τα περασμένα!...

Κούνησε άσπρη το κεφάλι του και ψιθύρισε:

—Μα είναι τάχα όλ' αυτά αληθινά ή το μυαλό μου έπαθε κανένα καινούριο κακό;... Αν αυτό το παιδί ήταν το δικό μου, γιατί να βρίσκεται σ' αυτή την εγκατάλειψη; Γιατί να το πλημμυρίζουν τ' άγκυρα και τα χορτάκια;

Μα αναστήθηκε άμεσως απότομα κι' εξακολούθησε:

—Οχι!... Οχι!... Η μνήμη, το μυαλό μου δεν είναι αποπληνθύνει... Η καρδιά όμως δεν γελιέται ποτέ!... Ω! τα θυμάμαι τώρα όλα!...

Τ' αδυνατισμένα του δάχτυλα ενώθηκαν σ' ένα σύμπλεγμα απογνώσεως κι' ενώ ο σπαρταρμός ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του, φώναξε:

—Έλενα, σ' εγκατέλειψα για να ξαναβρω το παιδί μου, το οποίο μ'αφ'έκλειψαν!... Ήμουν έτοιμος να το ξαναπαράω απ' τα χέρια των απαγωγέων μου, όταν έβλεπα μια σφαίρα με πόρισε κάτω!... Ω! Η Σπεράτα, η γλυκειά μας Σπεράτα, τί άπαιρνε!...

Η παρφορά του τον έκανε να τρέμει...

—Ω! συνέχισε, αν ήλεις αυτές τις σκέψεις μου δεν είναι δημιουργία κάποιου καινούργιου τρέλλας μου, θά ξαναβρω χωρίς άλλο εδώ μέσα μερικές αναμνήσεις από τα περασμένα μου, δεν μ'απορώ ακόμα να τις θυμηθώ...

Προχώρησε, ανέθηκε τα πλατιά μαρμαρίνα σκαλοπάτια που βρισκόντουσαν μπροστά του και βρέθηκε μπροστά σε μια κλεισμένη πόρτα. Απαιξε με

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

δύναμι το πόρτο της και την έρωσε. Αμέσως η κλειδωνιά της, η φαγωμένη απ' τα χέρια και τη σκουριά, έσπασε, η πόρτα άνοιξε κι' ο Λαζάρου μπήκε μέσα.

Έβριζε μια ματιά γύρω του και είπε:

—Δεν υπάρχει παιδί καμιά άμβολία!... Δεν πρόκειται περί πλάνης! Έδώ ήταν η διδολογή μου!...

Εκπαινεμένος χρονοδαμένο τόμοι, αναμνήσεις από τους σπτες, βρισκόντουσαν άραδιασμένοι ακόμα στα ράφια της μεγάλης διδολογής.

Ο Λαζάρου πήρε έναν απ' αυτούς, τον κύτταξε προσεκτικά και είπε:

—Να ή α' Απελευθερωθείσα Γερουσαλία του Τάσου... Να

ακόμα μερικά αποσπάσματα της που τα έχω σημειώσει και σχολιάσει με το ίδιο μου το χέρι... Α! Όλη μου η ζωή ξαναγυρίζει!... Την ξαναθυμάμαι!...

Διέσχισε μια άλλη πόρτα και βρέθηκε σ' ένα μεγάλο σαλόνι, το κέντρο το οποίου στέλλει ένα οικόσημο. Το κύτταξε μια στιγμή και φώναξε:

—Ο θυρεός των Κυριών!... Τα οικόσημα των προγόνων μου!... Ω! δεν είναι ο Λαζάρου, δεν όνομά μου!... Έτσι!... Λαζάρου είναι το νόμα που πήρα άπ'όπου στην τρέλα μου!... Τό πραγματικό μου όνομα είναι Τζοβάνι, μαρκήσιος ντε Κυριών!...

Και σφίγγοντας το μέτωπό του με το δυο συσπασμένα χέρια του, εξακολούθησε:

—Μα τότε που ήμουν, τί έκανα, πως ζούσα από τότε που μ'αφ'έκλειψαν τη Σπεράτα... τη χαρά μας, την ευτυχία μας!

Φλογισμένοι δόλιχες άρχισε να διαβάζει και τάλια διαιρέσιμα του απέρριπτε άνακτόρου... Έτσι έφτασε τέλος και στη νυφική του παστάδα, τον ιερό θωρό της πρώτης και μοναδικής του αγάπης... Μια απέραντη διάγνωση πλημμύρισε τότε την καρδιά του και δάκρυα—άναγκαία ίσως στην υπερένταση αυτή των νεύρων του και της σκέψης του—πλημμύρισαν τα

μάτια του, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν το όνομα της εξαφανισμένης του συζύγου και του παιδιού που είχε γυνηθεί από τον έρωτά τους!... Αμέσως θέλησε να ξαναβρεί το δωμάτιο όπου κοιμόταν άλλοτε η χυλιολατρεμένη του Σπεράτα. Άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα, όπως έκανε τον καιρό που η κόρη του αναπαύονταν εκεί μέσα—κι' άμέσως, θάζοντας μια δυνατή κραυγή, έπεσε έμπρός, άπλώνοντας τα χέρια του...

Όπως θά θυμούνται οι αναγνώστες μας, ο Ουδύβερτος είχε ανακαλύψει εκεί μέσα μια μινιατούρα που περιέστανε τη Σπεράτα κι' είχε στείλει μ' αυτή το δωμάτιο της Έλενας, κατά το σύντομο διάστημα που έμεινε στο έρειπωμένο ανάκτορό της. Φεύγοντας από εκεί, η Έλενα πήρε τη μινιατούρα μαζί της στη Σιδίτα... Μα πριν φύγει, η υπηρέτης της κραδιά της υπαγόρευσε να ταχυποστήσει, κατά το δυνατόν, το παρθενικό δωμάτιο, τη γλυκειά και θερμή καρδιά όπου κοιμόταν το παιδί της, όταν δεν το έπαινε κοντά της στο δικό της δωμάτιο. Καθώς μάλιστα είχε ανακαλύψει στη διδολογή του συζύγου της, άπ'όπου στο τραπέζι, στο οποίο εκείνος καθόταν και διάβαζε τους μεγάλους Ιταλούς ποιητές, ένα πορτραίτο της Σπεράτας κι' ένα άλλο δικό της, κρέμασε το πρώτο πάνω απ' το κρεβάτι του παιδιού της.

Αυτό ακριβώς το πορτραίτο είχε Κυριών!...

Και σφίγγοντας το μέτωπό του με το δυο συσπασμένα χέρια του, εξακολούθησε:

—Μα τότε που ήμουν, τί έκανα, πως ζούσα από τότε που μ'αφ'έκλειψαν τη Σπεράτα... τη χαρά μας, την ευτυχία μας!

Φλογισμένοι δόλιχες άρχισε να διαβάζει και τάλια διαιρέσιμα του απέρριπτε άνακτόρου... Έτσι έφτασε τέλος και στη νυφική του παστάδα, τον ιερό θωρό της πρώτης και μοναδικής του αγάπης... Μια απέραντη διάγνωση πλημμύρισε τότε την καρδιά του και δάκρυα—άναγκαία ίσως στην υπερένταση αυτή των νεύρων του και της σκέψης του—πλημμύρισαν τα

μάτια του, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν το όνομα της εξαφανισμένης του συζύγου και του παιδιού που είχε γυνηθεί από τον έρωτά τους!... Αμέσως θέλησε να ξαναβρεί το δωμάτιο όπου κοιμόταν άλλοτε η χυλιολατρεμένη του Σπεράτα. Άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα, όπως έκανε τον καιρό που η κόρη του αναπαύονταν εκεί μέσα—κι' άμέσως, θάζοντας μια δυνατή κραυγή, έπεσε έμπρός, άπλώνοντας τα χέρια του...

Όπως θά θυμούνται οι αναγνώστες μας, ο Ουδύβερτος είχε ανακαλύψει εκεί μέσα μια μινιατούρα που περιέστανε τη Σπεράτα κι' είχε στείλει μ' αυτή το δωμάτιο της Έλενας, κατά το σύντομο διάστημα που έμεινε στο έρειπωμένο ανάκτορό της. Φεύγοντας από εκεί, η Έλενα πήρε τη μινιατούρα μαζί της στη Σιδίτα... Μα πριν φύγει, η υπηρέτης της κραδιά της υπαγόρευσε να ταχυποστήσει, κατά το δυνατόν, το παρθενικό δωμάτιο, τη γλυκειά και θερμή καρδιά όπου κοιμόταν το παιδί της, όταν δεν το έπαινε κοντά της στο δικό της δωμάτιο. Καθώς μάλιστα είχε ανακαλύψει στη διδολογή του συζύγου της, άπ'όπου στο τραπέζι, στο οποίο εκείνος καθόταν και διάβαζε τους μεγάλους Ιταλούς ποιητές, ένα πορτραίτο της Σπεράτας κι' ένα άλλο δικό της, κρέμασε το πρώτο πάνω απ' το κρεβάτι του παιδιού της.

Αυτό ακριβώς το πορτραίτο είχε Κυριών!...

Και σφίγγοντας το μέτωπό του με το δυο συσπασμένα χέρια του, εξακολούθησε:

—Μα τότε που ήμουν, τί έκανα, πως ζούσα από τότε που μ'αφ'έκλειψαν τη Σπεράτα... τη χαρά μας, την ευτυχία μας!

Φλογισμένοι δόλιχες άρχισε να διαβάζει και τάλια διαιρέσιμα του απέρριπτε άνακτόρου... Έτσι έφτασε τέλος και στη νυφική του παστάδα, τον ιερό θωρό της πρώτης και μοναδικής του αγάπης... Μια απέραντη διάγνωση πλημμύρισε τότε την καρδιά του και δάκρυα—άναγκαία ίσως στην υπερένταση αυτή των νεύρων του και της σκέψης του—πλημμύρισαν τα

μάτια του, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν το όνομα της εξαφανισμένης του συζύγου και του παιδιού που είχε γυνηθεί από τον έρωτά τους!... Αμέσως θέλησε να ξαναβρεί το δωμάτιο όπου κοιμόταν άλλοτε η χυλιολατρεμένη του Σπεράτα. Άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα, όπως έκανε τον καιρό που η κόρη του αναπαύονταν εκεί μέσα—κι' άμέσως, θάζοντας μια δυνατή κραυγή, έπεσε έμπρός, άπλώνοντας τα χέρια του...

στην ένατένισι του λατρευτού του πλάσματος που του είχαν κλέψει, πλησίασε κοντά σ' ένα παράθυρο για να βλέπει καλύτερα...

—Ω, το χαμόγελό της! ψιθύρισε. Το χαμόγελο των αγγέλων!... Μα το χαμόγελο αυτό το ξαναείδα πολλές φορές από τότε... Ναί, δεν πρόκειται περί παρρησιώσεως!...

Και σαν να ήθελε να ξεκαθαρίσει τις σκέψεις του, ο μαρκήσιος ντε Κυριών έφερε το χέρι του στο μέτωπό του...

—Αυτό το χαμόγελο... Αυτά τα χαρακτηριστικά... Αυτή τη λακκούβη, που τα έχω ξαναβρεί...

Άμέσως μια κραυγή, ένα όνομα, έφυγε από τα χείλη του σαν άπαιρησι στα γεμάτα άγωνία ερωτήματα του:

—Στη Μινιόν! φώναξε. Ω!... Η Μινιόν!... Η Σπεράτα!...

Τα δυο αυτά όνοματα αντήχησαν αλλόκοτα μέσα στο έρημομένο άνακτορο... Το πορτραίτο έτρεμε τώρα μέσα στα χέρια του Τζοβάνι, ο οποίος είχε καρφώσει επάνω του τα διατεταμένα μάτια του.

—Η Μινιόν!... Η Σπεράτα!... τραβήσε. Ω!... Είναι δυνατόν!... Έτσι όπως έζηται η απέραντη στοργή που έννοιωθα για τη Μινιόν, κατά τη διάρκεια της τρέλλας μου... Όποτε το παιδί μου ήταν το κοριτσάκι αυτό που δοχμα μέσα στα δάση της Γερμανίας, χωρίς—άλλοιμονο!—να το αναγνωρίσω!... Ω! το βασανισμένο μου παιδάκι!... Ω!... Η Μινιόν μου!... Η Σπεράτα μου!...

Η φωνή του έδωσε γλυκειά και θλιμμένη, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του...

—Αλλόμονο!... δοχμα το παιδί μου για να το χάσω πάλι!... Ο Θεός στάθηκε άδυσπότης και δεν θέλησε να έχω κοντά μου την κόρη μου, τώρα που ξαναβρήκα το λογικό μου... Μινιόν, Σπεράτα, παιδί μου, τώρα που ξαναβρήκα το λογικό μου... Μινιόν, Σπεράτα, παιδί μου, κόρη μου, έλπιδα και σκέπη της ζωής μου, τί έγινες;... Πού σ' έχουν κομμένη; Ω! Θεέ μου... Μου χάρισε πάλι το λογικό μου για ν' αντιχρύσω γύρω μου το πένθος και την καταστροφή!... Μα αυτή η εικόνα τουλάχιστον θά μ'αφήνει!... Δεν θά την αφήσω ποτέ.

Έχωσε την εικόνα κάτ' απ' τα ρούχα του και οίχοντας μια πτερνή ματιά στο δωμάτιο της κόρης του, ξαναγύρισε στη συζυγική του παστάδα. Τότε πρόσεξε μερικά ίχνη που φάνεωναν ότι κάποιος είχε κατοικήσει στο δωμάτιο αυτό πρό βλίου ακόμα καιρού.

—Ποιος ήρθε λοιπόν και κατοίκησε σ' αυτά τα έρειπια; αναρωτήθηκε ο Τζοβάνι.

Κι' ανατενάζοντας εφόσθησε:

—Τους κάποιους δυστυχισμένους σαν κι' εμένα ζήτησε εδώ ένα προσωρινό καταφύγιο... Και τώρα ως αφήσω αυτό το σπίτι ως βου να ξαναγυρίσω έδω σαν αφέντης... Ο Θεός να δώσει να φέρω τη σύζυγό μου και το παιδί μου!...

Πριν ακόμα απομακρυνθεί από το δωμάτιο μέσα στο οποίο του φαινόταν πως έβλεπε τη σκιά της Έλενας, γονάτισε και τα χείλη του σάλεψαν... Είπε τάχα καμιά προσευχή!... Όταν αυτός που είχε πάψει από την ή

μέρα εκείνη να είναι περὶ ο τρελλός Λαζάρου σπρώχθηκε, η αποφασιστική ζωγραφιζόταν στο καθαρό κι' εικραστικό βλέμμα του. Με το κεφάλι λίγο σκυμμένο, μ'α δόμα σταθερό, διέσχισε τα δωμάτια του μεγάρου... Καθώς πέρασε πάλι από τη διδολογήκη του, το βλέμμα του καρφώθηκε στη θέσι όπου βρισκόντουσαν άλλοτε τα πορτραίτα της κόρης του και της Έλενας. Το τελευταίο όμως το είχε πάρει ο Ουδύβερτος στη Σιδίτα.

—Περίεργο! ψιθύρισε ο Τζοβάνι. Ποιος ήρθε λοιπόν και κατοίκησε έδω... Η εικόνα της Σπεράτας που έχω άπ'όπου μου βρισκόταν άλλοτε έδω... Πως δοχθηκε τώρα πάνω από το κρεβάτι της;... Η εικόνα πάλι της μητέρας της εξαφανίστηκε... Τι σημαίνουν όλα αυτά!... Ω! πως φοβόμαι μήπως είναι ακόμα τρελλός...

Μα άπλώνοντας τα χέρια του μπροστά φώναξε:

—Ω! ο' αποσπάσω το μυστικό από τη φοιρήτ' μου, όπως θά ξαναπαράω το παιδί μου απ' αυτούς που μου το άρπαξαν, από τους δημώδεις του!... Σκίε των Κυριών, δοχθήτε τον όρκο μου και δοχθήστε τον τελευταίο σας άπόφαση στον άγωνα του να συντηρήτε τους έχθρους του και ν' αναστυλώσει τα οικόσημά σας!...

Και, σφίγγοντας την εικόνα της Σπεράτας στο στήθος του, ώρισε έξω, δοχώντα να παλέψει...

XIX

ΕΥΤΥΧΙΑ, ΤΙΜΗ ΣΤΟΙΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΕΡΑΣΤΑΣ!

Παρ' όλ'ες τις στοργικές παραγορίες των φίλων του και τις έλπίδες που του έδιναν, ο Γουλιέλμος Μάστερς ή πόρρες τρομερά μα την άπώλεια της Μινιόν... Και όπως έλοι εκείνοι που ύποφέρουν κι' έλπιζον, είχε ανάγκη μοναξιάς και συγκεντρώσεως... Πήγαινε κι' έκρυβε τον πόνο του στο πιο άπομορο μέρος του άπείραντου κήπου του ανακτόρου...

Ένα βράδυ που βρισκόταν σωριασμένος σ' ένα πάγκο, έννοιωσε ξαφνα ένα χέρι ν' άκουμπάει στον ώμο του. Ο νέος άναστήκωσε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

—Λαζάρου!...

Πράγματι, ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυριών βρισκόταν κοντά του, ο οποίος άνασκήρτης άκούγοντας να τον άνομάζουν μ' αυτό το όνομα... Μα άμέσως η ταραχή του του πέρασε και κύτταξε με θαυμάσια συμπόνια το νέο.

—Και η Μινιόν!... τον ρώτησε με φωνή πολύ χαμηλή.

Ο Γουλιέλμος άπλωσε με άγωνία τα χέρια του προς τον ούσανό και σήφης να ξαναπέσουν με κατάβληψη.

—Φίλε,—τραβήσε με προσπίνεση, φίλε, η ζωή είναι μάθη για μένα!...

Και, με φωνή συντριμμένη του διηγήθηκε τις άκαρπες έρευνές του για να ξαναβρεί τη Μινιόν. Όταν τελείωσε ο Λα

ζάρου, ψιθύρισε άκουμπώντας το χέρι του άπ'όπου στον ώμο του νέου:

—Γουλιέλμο, παιδί μου... Έκείνη τη στιγμή ένας υπηρέτης πλησίασε και άνήγγειλε ότι κάποιος ναυτικός ζητούσε να μιλήσει στον κ. Γουλιέλμο Μάστερς.

—Ας έρθει! είπε εκείνος μ' άδιαφορία.

Σε μια στιγμή, ο Μάριος, ο λαθεύπορος και πλοίαρχος της Α' Απελευθερώσεως βρισκόταν μπρός στους δυο άντρες.

—Ρωτήστε τον πεις τί θέλει, είπε ο Γουλιέλμος στη Λαζάρου. Δεν έχω έγω τη δύναμη να το κάνω, γιατί φοβόμαι καμιά καινούργια είδηση!...

Και άπομακρύνθηκε.

—Έκ μέρους τίνος έρχεστε και τί τον θέλετε τον κύριο; ρώτησε ο Λαζάρου τον ξένο.

—Έκ μέρους ενός προσώπου που μ'αφ'έκλειψε μια παραγγελία γι' αυτόν,—άπάντησε ο Μάριος, διατάζοντας να μιλήσει.

—Και πού είν' αυτό το πρόσωπο; ξαναρώτησε ο Λαζάρου.

—Ο ναυτικός σκέφτηκε λίγο κι' έπει' άπάντησε, καρφώνοντας το βλέμμα του στο συνωμλητή του:

—Μια νέα κόρη!...

Και άμέσως έπρόσθεσε:

—Μια νέα κόρη, την οποία έχω κάθε λόγο να θεωρώ δυστυχισμένη!...

—Αυτή, είπε! φώναξε ο Λαζάρου. Είπε ξανθή, δεν είν' έτσι;...

—Ναί, είναι ξανθή και γλυκή, άπάντησε ο Μάριος, γιατί είναι άρωστη, πολύ άρωστη... Μα πρέπει να μιλήσω στον κ. Γουλιέλμο Μάστερς... το ταχύτερο!...

—Ένας πνευμένος στεναγμός βγήκε άπό το στήθος του Λαζάρου.

Την ίδια στιγμή φάνηκε από πέρα ο Γουλιέλμος.

—Έλτε! του φώναξε ο Λαζάρου. Και, άπεσφύδμενος στον πλοίαρχο, έπρόσθεσε:

—Να, ο κ. Γουλιέλμος Μάστερς!... Για τ'όνομα του Θεού, μιλήστε!... Μιλήστε άμέσως!...

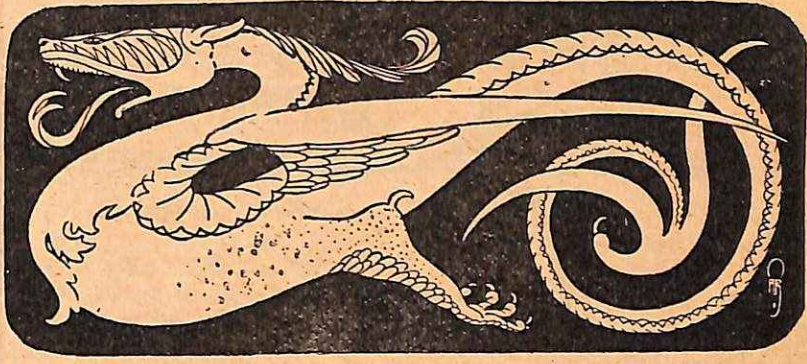
Τότε ο ναυτικός διηγήθηκε με συντομία στο νέο την αποβίβαση του στα νησιά του Θανάτου.

Έκείνη τη στιγμή, ο κύριος Σπαντα, ο πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν και ο ιππότης ντε Γκρεσάν, οι οποίοι βρισκόντουσαν στο άνακτορο, πλησίασαν κι' αυτοί κι' άκουσαν το Μάριο να μιλά για τη νέα κόρη που είχε συναντήσει στο έρημο.

—Ω! σκόπεροί μου!... Συντροφί τοι κινδύνου!... Φίλοι μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος, άκούτε!... Άκούτε!... Είπε αυτή, αυτή!... Η Μινιόν!... Αιχμηρότητα σ' αυτό το μακρινό κι' έρημο νησί!... Πεθαίνει εκεί, πεθαίνει λώντας ας!...

—Ω! το άτυχικό μου δεν γελάστηκε λοιπόν!—ψιθύρισε ο Λαζάρου.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άφηρημάδα μίς ευγενούς κυρίας. Πως δεν εγνώριζε την καλυτέρα της φίλη. Πως την έπαθε ο Λουδοβίκος ΙΕ'. Το Συμβούλιο των Δέκα με τά... 40 μέλη! Η ιστορία του Βολταίρου. Τα ματεργάγια του κέλακος πρωθυπουργού που μεγαλοποιούσαν τα πράγματα.

Η ευγενής Γαλλία κυρία Σαλβέν, η οποία φημιζόταν για την άβρότητα των τρόπων της, μα και για την άφηρημάδα της, πηγαίνοντας κάποτε σ' ένα φιλικό της σπίτι, συνάντησε τη δεσποινίδα Βερόν, η οποία την ίδια ακριβώς στιγμή έβγαине απ' αυτό. Μόλις την είδε, την άγκυλασε και της είπε:

—Α, αγαπητή μου, φεύγεις κιόλας; Μα έγω τρέμα να σ' άναπαύσω! Έλα μαζί μου.

Η δεσποινίδα Βερόν, αν και παραξενεύτηκε πολύ για το φέρεμά της, αυτό, άναγκάστηκε να την ακολουθήσει και να ξαναμπεί μέσα στο σπίτι, απ' το οποίο έφυγε.

—Εκεί όμως η κυρία Σαλβέν πήρε ιδιαιτέρως την είκοδέσποινα και την έρωτησε πού ήταν η... συνοδεία της.

—Σου κάνω αυτή την ερώτηση, της είπε, γιατί έχω έλευση μηνιακό!...

Και όταν η οικόδεσποινα της άνακίνωσε πόνημα της δεσποινίδας Βερόν, η ευγενής κυρία έφερε το χέρι στο μέτωπό της και φώναξε:

—Τι άφηρημάδα, Θεέ μου! Άκουσε εκεί να ξεγύσω την καλότερη φίλη μου!...

Και όμως για πρώτη φορά έβλεπε την ήμερα εκείνη τη δεσποινίδα Βερόν!...

Για να δώσει μήπως είχε καλύτερα από κείνα που φορού έγω!...

Για να τα δοκιμάσει λοιπόν, ζήτησε κάτι να διαβάσει και ο Ντυμπού πήρε και το έδωσε, δόθηκε ταχέως, ένα χαρτί, στο οποίο προηγουμένως είχε γράψει έναν κολακευτικότατο, μέχρις άφης, ύμνο για τον κύριο του.

Ο βασιλεύς όμως, μόλις τον διάβασε, πέταξε κάτω τα ματεργάγια και φώναξε:

—Καλύτερα είναι τα δικά μου. Αυτά έδω μεγαλοποιούσαν πάρα πολύ τα πράγματα!...

—Από σαραντά Μεγαλειότητες! του άπάντησε ειρωνικά ο προσδευτής.

Αλλά ο άφηρημένος βασιλεύς δεν έπορεύε την ειρώνια του και τό... έχαψε!

Μια φορά σε κάποια συναστροφή, στην οποία παρευρισκόταν και ο Βολταίρος, μαζί με τους συναδέλφους του

Αλεμπέρ και Ουδέρ, προσκλήθησαν οι τρεις συγγραφείς να διηγήθουν ο καθένας από μια ιστορία για να περάσει η ώρα.

Πρώτα άρχισε ο Αλεμπέρ, του οποίου δοχξαν δλο θανασία τη διήγησι και τη χειροκρότησαν. Κατόπιν ακολούθησε ο Ουδέρ, του οποίου η ιστορία ευχαρίστησε επίσσης όλους.

Όταν ήρθε και η σειρά του Βολταίρου να πη τη δική του, ο φιλόσοφος άρχισε έτσι:

—Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας άρχοντας... Μα, να πάρη ο διάβολος, έγραφα τη συνέγεια!...

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' απήκε κάποτε στο γκαρμπό του περιφρούρου για την πονηρία μυστοσυμβούλου του Ντυμπού και, παίρνοντας από το τραπέζι ένα έδωας μαποναλία που δοχκε εκεί, τα φώσε λέγοντας:

—Για να δομει μήπως είχε καλύτερα από κείνα που φορού έγω!...

Για να τα δοκιμάσει λοιπόν, ζήτησε κάτι να διαβάσει και ο Ντυμπού πήρε και το έδωσε, δόθηκε ταχέως, ένα χαρτί, στο οποίο προηγουμένως είχε γράψει έναν κολακευτικότατο, μέχρις άφης, ύμνο για τον κύριο του.

Ο βασιλεύς όμως, μόλις τον διάβασε, πέταξε κάτω τα ματεργάγια και φώναξε:

—Καλύτερα είναι τα δικά μου. Αυτά έδω μεγαλοποιούσαν πάρα πολύ τα πράγματα!...

—Από σαραντά Μεγαλειότητες! του άπάντησε ειρωνικά ο προσδευτής.

—Από σαραντά Μεγαλειότητες! του άπάντησε ειρωνικά ο προσδευτής.

—Από σαραντά Μεγαλειότητες! του άπάντησε ειρωνικά ο προσδευτής.

—Από σαραντά Μεγαλειότητες! του άπάντησε ειρωνικά ο προσδευτής.

ΠΑΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΙ' Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

("Ενα αληθινό επεισόδιο από

τη ζωή του Πάπα Πιου Θ')

"Υστερ' απ' τις πρώτες στιγμές της συγκινητικής αυτής σκηνής, ο δυστυχισμένος κατάδικος διηγήθηκε στον ξένο όλη την ιστορία των εικοσιδύο χρόνων που πέρασε μέσα στη σκοπή και στη θλίψη, χωρίς νύξη ούτ' ένα φίλο που να παραγορή την καρδιά του, ούτε μια άχτιδα του ήλιου που να θερμαίνει το παγωμένο μέτωπό του.

"Ερχετο να γράψει στον άγιο Ποντίφηκα, τον ευαγγελιστή ο ιερομόνος, και να του ζητήσει δικαιοσύνη, αν όχι έλεος...

—Τό βράδια, πάτερ μου, αλλά φαίνεται ότι δεν έλαβε την επιστολή μου, γιατί δεν έλαβα καμιά απάντηση... Κι' όμως δεν του ζητούσα να μου χαρίσει ούτε τη ζωή, ούτε την ελευθερία,

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

Η ΓΑΤΕΣ

(Του Ευγένιου Λαμπέρ)

αλλά μονάχα ένα φίλο από το στάβλο της μητέρας μου...

—Γράψε ακόμα μία φορά, παιδί μου.

"Η επιστολή μου δεν θα μπορούσε να φτάσει στα χέρια του Γρηγορίου ΙΣΤ'.

"Ο Γρηγόριος ΙΣΤ' δεν ζει πια. Γράψε στον διάδοχό του...

—Δεν θα φτάσει ούτε σ' αυτόν, γιατί το μήτος των άρσένων ελθόντων μου θα παρεντέθι μεσάζον της Παναγίας της και έμοι.

—Μα λέν ότι ο Πίος Θ' είναι δικαίος και υποσχέθηκε να παραχωρήσει δικαιοσύνη σε όλους τους ύποπτους του.

Γράψε του, σου λέω,

άχισε:

«Παναγιώτατε πάτερ, > Ένώ βλαστημούσα και καταριόμουν τη θεία δικαιοσύνη, απελπισμένος από την κατάντια μου, ήρθε ένας από τους ιερείς σου και μ' έμαθε να εύλογώ το όνομά σου. > Υποφέρω και βασανίζομαι κλεισμένος πριν από εικοσιδύο χρόνια σε μια ερμητική του φρουρίου του 'Αγ. 'Αγγέλου. > Έχω εικοσιδύο χρόνια που περιμένω την ώρα της δικαιοσύνης μου. > Αν είμαι ένοχος, ως θανατωθεί χωρίς αναβολή. > Αν είμαι άθωος, ως δοθώ πίσω στη μητέρα μου.

Γ α τ α ν ο >

—Καλή, παιδί μου, το έλεος ο Ιε-

ρωμένος διαπλάνοντας με προσχή το χαρτί. Σου υπόσχομαι ότι πριν βραδείσαι σήμερα, ο Πάπας θα έχει διαβασμένο το γράμμα σου. Χαίρε, παιδί μου, έχε εμπιστοσύνη στο Θεό και εύλογα το όνομα του Πάπα...

Ο ιερομόνος, βγαίνοντας από κει, τράβηξε για την κατωκία του φρουράρχου, ο οποίος δεν τον εγνώριζε και δεν ήταν στις καλές του εκείνη την ώρα.

—'Άλλος μετέλας έτοιμος! μουρμούρισε. Τί αγαπάτε, κύριε αδελφά;

—Έρχομαι να σας ζητήσω την άπελευθέρωσή ενός φιλαρμονικού σας, του δυστυχισμένου Γαστάνο.

—Τρελλώθηκετε, κύριε αδελφά; Ξέρετε καλά ότι μόνον ο Πάπας έχει το δικαίωμα ν' απονείμει χάρι.

—Γι' αυτό ακριβώς απευθύνομαι σε σας ξε νόηματος τού Πάπα.

—Έχετε καμιά απόδειξη σχετική; —'Ιδού!

Και ο άγνωστος ιερομόνος χάραξε κάτω από το χαρτί που του είχε δώσει ο κατάδικος τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με την παρούσα διαταγή, ο φρουράρχος του 'Αγ. 'Αγγέλου υποχρεούται ν' άνοίξει άμέσως τις πύλες του παραπάνω φρουρίου στον κρατούμενο Γαστάνο.

«Η παρούσα συνταγή στο φρούριο του 'Αγ. 'Αγγέλου.

Πί ο ς Θ'.

—Όπως θα κατάλαβαν οι άναγνώστες μας, ο ιερομόνος ήταν ο ίδιος ο Πάπας.

Κυρίως αυτού, ο Γαστάνο άποφάσισε και άποδόθηκε στους δικούς του ύστερ' από τώσον χρόνων άπαισσία. 'Η πρώτη του φροντίδα μόλις έλευθερώθηκε, ήταν να τρέξει ν' άγκαλιάσει τη μητέρα του, ή οποία λίγο έλειψε να πεθάνη από τη μεγάλη της χαρά. Έπειτα έτρεξε στο Βατικανό και ζήτησε να μάθι από τον Πάπα το όνομα του ευεργέτη του.

—Όχι του ευεργέτη σου, τον διόρθωσε ο Πάπας Πίος Θ', αλλά του πατέρα σου. Έμένα πρέπει ν' άναγνωρίσεις στο έξης για πατέρα!...

Για πρώτη φορά τώρα, ύστερ' από τόσα χρόνια άπελπισίας, ο Γαστάνο μπόρεσε να χύσει ένα δάκρυ, αλλά δάκρυ χαράς κι' ευγνωμοσύνης.

Αλλά το επεισόδιο αυτό είχε κάπου παλαιότερα την άρχή του, που θα τη διηγηθούμε άμέσως.

Πριν από εικοσιδύο χρόνια, ένας νέος μόλις δεκαεφτά χρόνων, είχε καταγορηθεί ως συνωμοτής και είχε καταδικαστεί σε θάνατο. Ένώ όμως βάδιζε προς τον τόπο της εκτέλεσής, έτυχε να τον ιδι κάποιος ιερέας περαστικός, ο οποίος έληψήθηκε τα νεύματα του και άποφάσισε να τον σώσει.

Έτρεξε λοιπόν στο Βατικανό, έπιασε στα πόδια του τότε Πάπα και τον έκτενισε με τόση θέρμη και τόση έπιμονή, ώστε ο έκαλιστασιακός άρχηγός συγκινήθηκε και μετέβαλε την ποινή του καταδίκης σε ισόβια δεσμία.

Ο νεαρός εκείνος βγήκε έξω και, ακολουθούμενος απ' τον εύπατρίδη, βάδισε επί θιόκληρες ώρες, ως διου έφθασε στο δάσος του Μοντιντιέ. Εκεί σταμάτησε σ' ένα μέρος, όπου το χώμα φαινόταν φρεσκοσκασμένο και άρχισε να σκαλίζει τη γη με τα πόδια του. Περιέργως και άνησυχος, ο Μονταρξός πήγε τότε ως το πιο κοντινό χωριό, ρώναξε μερικούς χωριάτες, ζαναγύρισε στο ίδιο μέρος και τους έβαλε να σκάψουν. Σε λίγο έβγαψαν ένα πτώμα ανθρώπου, το οποίο ο Μονταρξός άνεγνώρισε. Ήταν το πτώμα του

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ ΜΕ ΕΝΑΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟ

Ο 'Ωμπέρ ντε Μοντιντιέ, ο εύνοούμενος του Καρόλου Ε'. Η μυστηριώδης εξαφάνισή του. Ο πιστός σκύλος που θέλει να εκδικηθεί τον κύριό του. Πώς βρέθηκε το πτώμα του σκοτωμένου εύπατρίδου. Η περίεργη αντίπαλεια του σκύλου του σκοτωμένου έναντιον ενός αλύκευ. Το ένδια φέρει του Καρόλου Ε'. «Η Δικαιοσύνη του Θεού». Η τρεμή ρή μονομαχία του ίππότη Μακαίρου και του σκύλου, κτλ. κτλ.

ΟΝ καιρό που βασιλευσε στη Γαλλία ο Κάρολος Ε', υπηρετούσε στην Αθή του ένας νεαρός και γενναίος εύπατρίδης, ο 'Ωμπέρ ντε Μοντιντιέ, ο οποίος είχε κατορθώσει να άποκτήσει τη φίλια και την εύνοια του κυρίου του.

Τόση ευπιστοσύνη είχε σ' αυτόν ο Κάρολος Ες, ώστε συχνά του άνεθετε διάφορες έπισηματικές άποστολές, είτε για τις επαρχίες της Γαλλίας, είτε για το έξωτερικό. Ήτσι ο Μοντιντιέ άπουσίαζε συχνά απ' το Παρίσι.

Κάθε φορά όμως που έπρόκειτο να φύγει απ' την πρωτεύουσα, ο Μοντιντιέ περνούσε προηγουμένως κι' άποχαιρετούσε τον Κάρολο ντε Μονταρξός, έναν εύπατρίδη, με τον όποιον τον συνέδεε ή πιο στενή φίλια και με τον όποιον βλέπταν σχεδόν κάθε μέρα.

Γι' αυτό, ο Μονταρξός ξαφνίστηκε κάποτε πολύ, βλέποντας πως ο φίλος του είχε εξαφανιστεί απ' το Παρίσι. Στην άρχή υπέθετε ότι ο Βασιλεύς θα του είχε άναθέσει καμιά απ' τις συνθησμένες άποστολές, μα και πάλι άνησυχούσε, γιατί δεν είχε πάρει να τον άποχαιρετήσει όπως πάντα.

Έν' άπόγευμα λοιπόν, καθώς ο Μονταρξός βρισκόταν στον έσοχικό του πύργο, στά περίχωρα του Παρισιού, είδε ξαφνικά ένα σκύλο να δρομά μέσα και να τρέχει λαχανιασμένος κατ' εύθείαν προς αυτόν. Τον άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο πιστός σκύλος του Μοντιντιέ, ο όποιος δεν τον άποχωριζότανε ποτέ. Τό φτωχό ζώο ήταν καταλασπασμένο και ματωμένο και φαινόταν πως με δυσκολία κατόρθωνε να στέκεται στα πόδια του απ' την εξάντληση. Ο Μονταρξός διάταξε να του φέρουνε να φάη, αλλά ο σκύλος, χωρίς να άγγιξη το φαί, ηγαινοερχόταν φρεσμανώντας απ' την πόρτα στον άκοδεσπότη και κάθε φορά του δάγκωνε το παντελόνι και τον τραβούσε προς τα έξω. Ο εύπατρίδης κατάλαβε τότε ότι το ζώο ήθελε να τον όδηγήσει κάπου. Εφόρσε άμέσως τόν μανδύα του, πήρε το σπαθί του και διευδύνθηκε προς την έξοδο.

Αμέσως ο σκύλος βγήκε έξω και, ακολουθούμενος απ' τον εύπατρίδη, βάδισε επί θιόκληρες ώρες, ως διου έφθασε στο δάσος του Μοντιντιέ. Εκεί σταμάτησε σ' ένα μέρος, όπου το χώμα φαινόταν φρεσκοσκασμένο και άρχισε να σκαλίζει τη γη με τα πόδια του. Περιέργως και άνησυχος, ο Μονταρξός πήγε τότε ως το πιο κοντινό χωριό, ρώναξε μερικούς χωριάτες, ζαναγύρισε στο ίδιο μέρος και τους έβαλε να σκάψουν. Σε λίγο έβγαψαν ένα πτώμα ανθρώπου, το οποίο ο Μονταρξός άνεγνώρισε. Ήταν το πτώμα του

φίλου του Μοντιντιέ.

Τό παθέλαβε άμέσως, τό μετέφερε στο Παρίσι, κι' εκεί έκહેυσε τον φίλο του, άνάλογα με την κοινωνική του θέσι. Έπειτα εκράτησε κοντά του, στον πύργο του, τον πιστό σκύλο.

Πέρασαν μερικοί μήνες από τότε και στο διάστημα αυτό ο Κάρολος Μονταρξός έσπαζε τό μυαλό του, προσπαθώντας να μαντέψη ποιος είχε δολοφονήσει τον Μοντιντιέ.

Κάποια μέρα περνούσε από έναν κεντρικό δρόμο του Παρισιού, ακολουθούμενος, όπως πάντοτε, από τον σκύλο του σκοτωμένου φίλου του, που είχε πειά γίνει ο δικός του πιστός σύντροφος, όταν, ξαφνικά, σε κάποια στιγμή, είδε το ζώο να δρομά σαν λυσασμένο έναντιον ενός διαδότη που φορούσε στολή εύπατρίδου. Ο Μονταρξός άνεγνώρισε τον άνθρωπο αυτό.

Ήταν ο ίππότης Μακαίρος, εύνοούμενος του βασιλέως Καρόλου. Συγχρόνως θυμήθηκε ότι ο ίππότης Μακαίρος έδειχνε άνάκαθεν ζωηρή αντίπαλεια έναντιον του φίλου του Μοντιντιέ, τον όποιον δεν έχωνε γιατί ο Βασιλεύς δεν άγαπούσε περισσότερο απ' όλους τους άλλους εύνοούμενους του. Όστόσο, έτρεξε κι' έπιασε τον σκύλο, γλιτώνοντας έτσι τον ίππότη Μακαίρο από τα δόντια του.

Έπειτ' απ' αυτό, ο αλύκος άπομακρύνθηκε, ενώ το σκυλί εξακολουθούσε να γανγίζει μανιασμένα και να προσπαθι να ξεφύγει από τα χέρια του άφρεντικού του, για να ξαναχρημύσει έναντιον του.

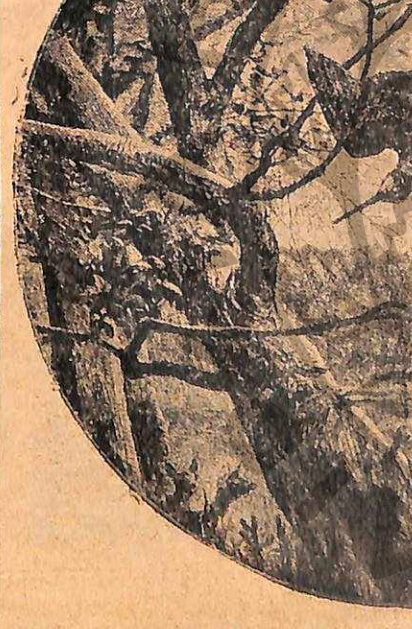
Η έπιμονή αυτή του πιστού ζώου και ή άνάμνησις της παλινς αντίπαλεις του Μακαίρου έναντιον του Μοντιντιέ, έδειχναν οί δικαστάι, οί όποιοι έ-

Μόλις άφάρθηκε ο σκύλος, άδραμε κατά του ίππότη, αλλά εκείνος, χειριζόμενος τό ραβδί του με την όδια έμπειρότητα που χεριζόταν και τό σπαθί, άντεπετέθη, προσπαθώντας να δώσει ένα δυνατό χτύπημα στον τετραπόδα αντίπαλό του και να τον σκοτώσει, γλιτώνοντας έτσι και τη ζωή του, αλλά και την υπόληψή του.

Τότε ο σκύλος άναγκάστηκε να άποχωρήσει, διευθύνόμενος προς τό καταφύγιό του. Ξαφνικά όμως, σε κάποια στιγμή, όταν πειά είχαν φτάσει σε άποστάσι λίγων μέτρων από τό καταφύγιο, ο σκύλος έκαψε ένα πύδημα τεράστιο, καταπληκτικό, άπίστευτο, όμορφο, σαν θηρίο κι' έχωσε με μακία, άγρια, άδυσπίαστα τα δόντια του στον λαιμό του αντίπαλου του. Ο Μακαίρος τώρα, παρ' όλες τις άγωνιώδεις προσπάθειες που κατέβαλε, δεν κατόρθωσε ν' απάλλαγι απ' τό ζώο. Τό αλυκαύονος ποτάμι απ' τό λαιμό του και στο τέλος, μη υποφέροντας να κρατηθι πειά, σοφίστηκε κάτω.

Τότε έτρεξαν οί άμύριτες και οί άλλοι αλύκοι που παρακολουθούσαν τη μονομαχία, κι' έτραβήξαν τό σκυλί.

Τό άπροδόσιμο αυτό άποτέλεσμα δεν άφισε πειά καμιά άμφιβολία για την ένοχή του ίππότη. Την έπομένη έβρινε ή δειμή του και καταδικάστηκε σε θάνατο, μολονότι ως τό τέλος άνήσχηκε να όμολογήσει τό έγκλήμα του.

τιντιέ, έκαναν τον Μονταρξός να ύποπτευθι ότι ο αλύκος ίππότης ήταν ο δολοφόνος του φίλου του. Θέλοντας λοιπόν να διαφωτίσει τό μυστήριο της δολοφονίας, άρχισε συστηματικές έρευνες, αλλά και πάλι δεν κατόρθωσε να εξακριβώσει τίποτε τό συγκεκριμένο. Όστόσο, όσες φορές έτυχε να συναντηθι, είτε στον δρόμο, είτε στο παλάτι, με τον Μακαίρο και νύχη μαζί του τον πιστό του σκύλο, έβλεπε τό ζώο να δρομά με άπερίγραπτη μακία έναντιον του ίππότη. Στο τέλος, τό πράγμα έφτασε και στ' αυτιά του Βασιλέως.

Ο Κάρολος Ε' άγαπούσε τόσο πολύ τον δυστυχισμένο Μοντιντιέ, ώστε ήθελε να τιμωρήσει τον άδικο σκοτωμένο, όποιοςδήποτε κι' αν ήταν ο δολοφόνος του. Θέλησε λοιπόν να βεβαιωθεί κι' ο ίδιος για την αντίπαλεια του σκύλου έναντιον του αλύκου Μακαίρου. Διάταξε λοιπόν και έφεραν μια μέρα άκρούσων τό ζώο στο παλάτι. Τό κράτησε δε κοντά του σ' όλο τό διάστημα που δέχταν τους αλύκους, τους εύπατρίδες και τους άστούς.

Μόλις όμως υπήκε ο Μακαίρος μέσα στην αίθουσα, ο σκύλος πετάχτηκε απ' την θέσι του, και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά του, έτοιμος να τον καταξοχήσει με τα δόντια του. Με μεγάλη δε δυσκολία οί άλλοι αλύκοι κατόρθωσαν να τον συγκρατήσουν.

Κατάπληκτος ο Βασιλεύς απ' αυτό που έβλεπε, διάταξε να συλληφθι ο ίππότης Μακαίρος και ν' άρχισι άμέσως άνάκρισις έναντιον του επί δολοφονία του κόμητος Μοντιντιέ.

Και πάλι όμως, παρ' όλο τον ζήλο που έδειχναν οί δικαστάι, οί όποιοι έ-

νεργούσαν την άνάκρισι, δεν κατορθώθηκε να βρεθι κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο έναντιον του κατηγορουμένου, εκτός της ζωηρής αντίπαλεις που έδειχνε πάντοτε έναντιον του Μοντιντιέ, και την όποια ούτε ο ίδιος προσπαθούσε ν' άποκρύψει.

Τότε ο Κάρολος Ε' διάταξε να καταφύγουν στην λεγομένη Δικαιοσύνη του Θεού, ή όποια συνιζόταν πολύ την εποχή εκείνη. Όσους δηλαδή κατηγορούσαν έναν άνθρωπο για κάποιο έγκλήμα και δεν είχαν άποδείξεις έναντιον του, τον ύποχθωναν να μονομαχήσει με τον κατηγορούμενο, με τη βεβαιότητα ότι ο Θεός δεν θα άφρινε να σκοτώθι εκείνος που είχε δίκιο. Έτσι, αν ή κατηγορία ήταν ψευτιά, θα σκοτωνόταν ο κατηγορούμενος, κι' αν πάλι ή κατηγορία ήταν αληινή, θα σκοτωνόταν ο κατηγορούμενος.

Στην περίπτωση αυτή κατηγορούς ήταν ο σκύλος του Μοντιντιέ. Με αυτόν λοιπόν έπρεπε να μονομαχήσει ο ίππότης Μακαίρος. Και μονομάχησε!

Κατά διαταγήν του Βασιλέως, όρίσθη ως πεδίο της παράξενης αυτής μονομαχίας τό μικρό νησάκι του Σηκουάνα 'Αγιος Λουδοβίκος, που την εποχή εκείνη όνομαζόταν «Νησί της Παναγίας». Στο νησάκι λοιπόν αυτό όδήγησαν τον ίππότη Μακαίρο, όπλισμένο μόνο μ' ένα ραβδί, και τον σκύλο, ο όποιος ως μόνο του όπλο είχε τα δόντια του. Τού είχαν φτιάξει όμως έπιτήδες ένα μικροσκοπικό ξύλινο σπατάκι, στο όποιον να μπορεί να καταφύγει όσάκις ή έπιθεσις του αντίπαλου του γινόταν επικίνδυνη.

Οί άμύριτες της μονομαχίας, τους όποιους είχε όρίσει ο ίδιος ο Βασιλεύς, καθώς και πολλοί άλλοι αλύκοι, μεταξύ των όποιων και ο Μονταρξός, τόποθετήθηκαν σε μια γέφυρα του νησιού, με την έντολή να υφιν επέμβουν στον άγώνα, παρά μόνο όταν νικηθι ο ένας απ' τους δύο αντίπαλους.

Μόλις άφάρθηκε ο σκύλος, άδραμε κατά του ίππότη, αλλά εκείνος, χειριζόμενος τό ραβδί του με την όδια έμπειρότητα που χεριζόταν και τό σπαθί, άντεπετέθη, προσπαθώντας να δώσει ένα δυνατό χτύπημα στον τετραπόδα αντίπαλό του και να τον σκοτώσει, γλιτώνοντας έτσι και τη ζωή του, αλλά και την υπόληψή του.

Τότε ο σκύλος άναγκάστηκε να άποχωρήσει, διευθύνόμενος προς τό καταφύγιό του. Ξαφνικά όμως, σε κάποια στιγμή, όταν πειά είχαν φτάσει σε άποστάσι λίγων μέτρων από τό καταφύγιο, ο σκύλος έκαψε ένα πύδημα τεράστιο, καταπληκτικό, άπίστευτο, όμορφο, σαν θηρίο κι' έχωσε με μακία, άγρια, άδυσπίαστα τα δόντια του στον λαιμό του αντίπαλου του. Ο Μακαίρος τώρα, παρ' όλες τις άγωνιώδεις προσπάθειες που κατέβαλε, δεν κατόρθωσε ν' απάλλαγι απ' τό ζώο. Τό αλυκαύονος ποτάμι απ' τό λαιμό του και στο τέλος, μη υποφέροντας να κρατηθι πειά, σοφίστηκε κάτω.

Τότε έτρεξαν οί άμύριτες και οί άλλοι αλύκοι που παρακολουθούσαν τη μονομαχία, κι' έτραβήξαν τό σκυλί.

Τό άπροδόσιμο αυτό άποτέλεσμα δεν άφισε πειά καμιά άμφιβολία για την ένοχή του ίππότη. Την έπομένη έβρινε ή δειμή του και καταδικάστηκε σε θάνατο, μολονότι ως τό τέλος άνήσχηκε να όμολογήσει τό έγκλήμα του.

γυναικες.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

Έχουν γραφεί πολλά βιβλία και αρκετά τ'ον κείνη, για τους περίφημους ληστές του Σικάγου, τους γκαγκστερς, όπως τους αποκαλούν οι Αμερικανοί, των οποίων τα χρηματικά όρια είναι κατακόκκινα από αίμα. Μά έχουν ειπωθεί τόσα θαύματα γι' αυτούς, στη σχετική έρευνα που δημοσιεύουμε παρακάτω, και από την οποία έχουμε βγάλει κάθε φιλολογική περιττολογία, εκθέτουμε αποκλειστικώς γεγονότα, άδωστα κι' ήμερομηνίες, προσπαθώντας να δώσουμε στους αναγνώστες μας μια σαφή ιδέα της άσπιδιτης, προνομιακής ληστείας που επικρατεί σήμερα στο Σικάγο και του αμερικανικού πολέμου που διεξάγει εναντίον των ληστών της αμερικανικής αυτής μεγαλουπόλεως, ο καινούργιος δήμαρχός της, ως υπέρτατος άρχων της...

I.

Το μπάρ του Χάρου Μάντιγκαν ήταν γεμάτο από κόσμο. Τα γέλια, ή κούβεντες, τ' άστειά έδιναν κι' έπαρ...

Το μπάρ αυτό βρισκόταν στο Τσίτσερσο, ένα προάστιο του Σικάγου, στον αριθμό 563 της όδου Ρούζβελτ και λειτουργούσε εν γνώσει της αστυνομίας.

Η αλήθεια όμως είναι ότι στα φανερά πουλούσε ποτά άθωα και άβλαβη. Μά τα ποτά αυτά δεν πουλούντουσαν καθόλου, ενώ αντίθετως ή κατανάλωσις του ούίσκι και των μπράντυ, σε τιμές πολύ μεγάλες ήταν κάτι παραπάνω από εξαιρετική.

Γι' αυτό όμως κανείς απ' τα ποτά αυτά, έπρεπε να περάσει σε μια αίθουσα που βρισκόταν στο πίσω μέρος του μπάρ.

Η νύχτα είχε αρχίσει πια ν' απλώνεται, μια γλυκιά ανοιξιάτικη νύχτα. Η ώρα θα ήταν περίπου έφταμισ, όταν πέντε νέοι βγήκαν από το μπάρ, και διεσπάρθηκαν, άπεισμένοι εν είδημα, προς το αυτοκίνητο του ενός απ' αυτούς που ήταν σταματημένο μπροστά στο πεζοδρόμιο...

Έξαφνα τότε μια άλλοκοτη σηνή διαδραματίστηκε...

Ο ένας απ' τους πέντε νέους, σταματώντας άπτομα τα γέλια του, στάθηκε μια στιγμή ακίνητος σαν απολιθωμένος. Έπειτα έβγαλε με φωνή τρώμου κι' άμείως τόσο αυτός, όσο κι' οι άλλοι τέσσερις σύντροφοί του έψωσαν με τα μούτρα καταγής κι' έφεραν γρήγορα τα χέρια τους μέσα στην τσέπη τους όπου είχαν τα περιττώματά τους, προσπαθώντας συγχρόνως να συμβούν κάτω απ' το αυτοκίνητό τους, σαν να ήθελαν να κρυφτούν εκεί...

Μά την ίδια στιγμή το δυνατό μουγκητό πολυλώνωμο έκούστηκε και πέντε αυτοκίνητα πιά ήσαν σταματημένα στη γωνία του δρόμου, ξεκίνησαν μ' έπειτα περίεργα σχηματισμό. Το ένα απ'...

αυτά πήγαινε μπροστά σαν άνηκουπής, σε άπόστασι καμιά δεκαριά μέτρων από τάλλα. Κατόπιν έρχόντουσαν δυό άλλα που προωρούσαν άκρη-άκρη από τις δυό μεριές του δρόμου, έχοντας στη μέση ένα τρίτο, που είχε όλες τις κουστίνες του κατεδαμμένες. Πίσω τέλος πήγαινε, σαν όπισθοφυλακή, το πέμπτο αυτοκίνητο...

Έντομαεξού, οι δυό από τους πέντε νέους είχαν κατορθώσει να συμβούν κάτω απ' το αυτοκίνητό τους. Μά οι άλλοι τρεις είχαν απομείνει άπάνω στο πεζοδρόμιο, με τα χαρακτηριστικά τους αλλοιωμένα από την πρόμο και κύτταζαν με άγωνία τα πέντε αυτοκίνητα που έφταναν με όλη τους την ταχύτητα.

Σε μια στιγμή, το πρώτο αυτοκίνητο πέρασε...

Μά όταν το αυτοκίνητο που είχε τις κουστίνες του κατεδαμμένες έφτασε στην ίδια γραμμή με τους νέους...

...οι τελευταίοι είδαν με φόβη την κουστίνη του παραθύρου που ήταν προς το μέρος τους να περπατά μερική, και να παρουνίσταται ή κάνοντάς την ένωσ όπισω, που ποτέ ως τότε άνθρωπος δεν είχε δει σε αυτοκίνητο...

Ήταν ένα μυδραλλιοβόλο, και γι' αυτή πρώτη φορά στην περίπτωση αυτή, οι ληστές του Σικάγου χρησιμοποιούσαν μυδραλλιοβόλο...

Αμέσως μια σειρά από ξερες έκπυροσφορήσεις άκούστηκε και όταν τα πέντε αυτοκίνητα εξαφανίστηκαν, τα πτώματα των τριών νέων που δεν είχαν προφτάσει να κρυφτούν κάτω απ' το δικό τους αυτοκίνητο βρισχόντουσαν σωριασμένα καταγής και γινομένη κυριολεκτικώς κόκκινα από τις σφαίρες...

Ο καπνός των έκπυροσφορήσεων διαλύθηκε σιγά-σιγά και οι άπόλυτοι σιωπή άπλώθηκε στο μέρος αυτό, απ' το οποίο είχε περάσει ο θάνατος.

Οι άλλα δεν έδραστήζαν παρά ένα μονάχα λεπτό... Μά τα εξήντα αυτά δευτερόλεπτα αποτελούν ένα σταθμό στην ιστορία των γκαγκστερς (ληστών) του Σικάγου. Ένα σταθμό «προόδου» και «εξελίξεως».

Ός τότε οι γκαγκστερς χρησιμοποιούσαν μόνον το βελόνι, μά από...

την ήμερα εκείνη έμπαινε στην ύπνρεσι τους το μυδραλλιοβόλο, το όποιο και άποτελεσματικώτερα και ταχύτερα θά τους εξυπηρετούσε...

Ποιοι ήσαν οι δολοφόνοι; Ποιά τα θύματά τους;

Στην αρχή ή Αστυνομία δεν κατώρθωσε να εξακριβώσει τίποτε σχετικώς και το έγκλημα αυτό προκάλεσε στο Σικάγο, το όποιο ώστόσο είχε δει πολλά ως τότε, μια άπερίγραπτη κατάπληξη.

Κατά τα μεσάνυχτα τέλος κατώρθωσαν να εξακριβώσουν την ταυτότητα του ενός από τους νεκρούς... Ήταν ο Ουίλλιαμ Μάκ Σβίγγιν ο πιο πολύτιμος δογής του γανικού δικαστού του Ίλινόις Ρόβερτου Κρόου.

Η ταυτότητα των δυό άλλων σκοτωμένων πιστοποιήθηκε άργότερα. Ήσαν οι λαθρέμποροι όντοπνευματικών ποτών Τζέιμς Ντόρσετς και Θωμάς Ντόρφυ, οι όποιοι άνηκαν κι' οι δυό στη συμμορία του Σπικ 'Ο' Ντόννελλ.

Όσο το Σικάγο έφτασε από άρχη και άνηκούπεται, μόλις πληροφόρήθηκε την τριπλή δολοφονία...

Όχι, δέβαια γιατί οι κάτοικοι του συγκινήθηκαν γι' αυτό θάνατο των δυό λαθρέμπωρων, αμύ πληθυνσμένων δηλαδή του αίσχιστου είδους... Τέτοιοι φόννοι ήσαν πράγματα καθιερωμένα τόσο στο Τσίτσερσο, όσο και στο Σικάγο, όσο και σ' άλλες πολιτείες της Αμερικής. Όλοι μάλιστα κατ'άδην ότι επρόκειτο περί προσωπικής άντεκδικήσεως ληστών κι' ότι οι δολοφόνοι άνηκαν στη συμμορία του 'Αλ Καπόνε, ο όποιος βασίλευε τότε στο Τσίτσερσο και ο όποιος θέλοντας να εκδικηθή τον 'Ο' Ντόννελλ, ο όποιος είχε εγκατασταθεί κι' αυτός στην ίδια πόλη και το έκανε αντίπραξι στο λαθρεμπόριο, έβαλε τους συμμορίτες του και σκότωσαν δυό απ' τα πρωτοπαλικά του τελευταίου...

Μά το τρίτο θύμα!... Ο δικαστικός υπάλληλος Μάκ Σβίγγιν!... Αλλά κυρίως ή δολοφονία προκάλεσε τη συγκίνηση της κοινής γνώμης και αποκλειστικώς γι' αυτό το λόγο, ή άρχη άποφάσισαν να διαφωτίσουν το κοινό έγκλημα...

στο Τσίτσερσο, όσο και στο Σικάγο, όσο και σ' άλλες πολιτείες της Αμερικής. Όλοι μάλιστα κατ'άδην ότι επρόκειτο περί προσωπικής άντεκδικήσεως ληστών κι' ότι οι δολοφόνοι άνηκαν στη συμμορία του 'Αλ Καπόνε, ο όποιος βασίλευε τότε στο Τσίτσερσο και ο όποιος θέλοντας να εκδικηθή τον 'Ο' Ντόννελλ, ο όποιος είχε εγκατασταθεί κι' αυτός στην ίδια πόλη και το έκανε αντίπραξι στο λαθρεμπόριο, έβαλε τους συμμορίτες του και σκότωσαν δυό απ' τα πρωτοπαλικά του τελευταίου...

Μά το τρίτο θύμα!... Ο δικαστικός υπάλληλος Μάκ Σβίγγιν!... Αλλά κυρίως ή δολοφονία προκάλεσε τη συγκίνηση της κοινής γνώμης και αποκλειστικώς γι' αυτό το λόγο, ή άρχη άποφάσισαν να διαφωτίσουν το κοινό έγκλημα...

Αλλά κυρίως ή δολοφονία προκάλεσε τη συγκίνηση της κοινής γνώμης και αποκλειστικώς γι' αυτό το λόγο, ή άρχη άποφάσισαν να διαφωτίσουν το κοινό έγκλημα...

Αλλά κυρίως ή δολοφονία προκάλεσε τη συγκίνηση της κοινής γνώμης και αποκλειστικώς γι' αυτό το λόγο, ή άρχη άποφάσισαν να διαφωτίσουν το κοινό έγκλημα...

Το πτώμα του δικαστικού Μάκ Σβίγγιν.

Έξη χρόνια, κατά το διάστημα των όποιων έκπυροσφορήσεων τόσο του 'Αλ Καπόνε, όσο και του Σπικ 'Ο' Ντόννελλ είχαν πέσει κάτω απ' τις σφαίρες των έγχθρων τους... Πολλές γυναίκες είχαν τραυματιστεί κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων αυτών και πολλά στήττα είχαν περπατά στον άέρα με δοναχίτιδα.

Έτσι οι Αμερικανοί είχαν συνηθίσει σ' αυτά τα πράγματα και τα θεωρούσαν ως άναγκαίο κακό...

Μά ή δολοφονία του δικαστικού Μάκ Σβίγγιν... Αυτό υπερέβαινε πια τα όρια...

Κι' εν πρώτοις ή ήθελε το όργανο αυτό του νόμου, ή ζητούσε μαζί με τους ληστές;... Μήπως είχε παρασυρθεί σε παγίδα ή μήπως ο ίδιος προσπαθούσε να τους παρασύρει σε δική του παγίδα;...

Όχι, τίποτε απ' αυτά δεν συνέβαινε...

Όσο παράλογο κι' αν βιάσας φανή αυτό το πράγμα, όπως εξακριβώθηκε από τις άνακρίσεις και τις έρευνες της Αστυνομίας, ο δικαστικός υπάλληλος Μάκ Σβίγγιν, όπως άλλωστε ή περισσότεροι δικαστικοί και πολιτικοί της Αμερικής, διατηρούσε φιλικώτερες σχέσεις με τους γκαγκστερς της συμμορίας του 'Ο' Ντόννελλ...

Γι' ήμερα δέ του έγκλήματος, τέσσερις συμμορίτες—αυτοί με τους όποιους βρισκόταν στο μπάρ—είχαν πάει και τον είχαν πάρει από το σπίτι του, για να πούν μαζί του μερικά ποτήρια, επειδή στις τελευταίες δημοτικές εκλογές, είχε παύσει το κόμμα, το όποιο υποστήριζε ο 'Ο' Ντόννελλ.

Μά αυτό μπορεί να λάβη κανείς μια ιδέα γιατί εξακρίβωσαν, παρ' όλα τα φρικώδη έγκλήματά τους, να όφιστανται οι γκαγκστερς στην Αμερική... Είπε οι σπουδαιότεροι κομματάρχες των διαφόρων πολιτικών, οι όποιοι, εις αντίλλαγμα των ψήφων που τους μαζεύουν, τους παρέχουν κάθε υποστήριξη... Έτσι έχει δημιουργηθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες ένα γάος άπερίγραπτο κι' άκατανόητο για τους Ευρωπαίους... Μά, καθώς έφτασαν μέσ' στην όπια όλα έγινον άνακαταίμαστα, μέσ' στο όποιο αυτοί που ίσχυόντουσαν πως προστατεύουν το νόμο δεν άξιο καλύτερας τύχης...

II

Μόλις άπεκαλώθη ή αλήθεια για την τριπλή αυτή δολοφονία, ένας τεράστιος όβρυς άρχισε να γίνεται σ' όλη την Αμερική γύρω απ' το όνομα του παραφύκτου ληστήρου και λαθρέμπορου 'Αλ Καπόνε...

Μά ποιος ήταν αυτός ο 'Αλ Καπόνε;... Ποιά ήταν ή προέλευσις του;... Γι' αυτά όμως βιά μιλήσουμε εν έκτασει στο έρχόμενο φύλλο...

Ο θάνατος

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Την 25ην Δεκεμβρίου εις την πλατείαν «Αδέροφ» συνηγήθησαν εις φιλικόν άγώνα ο «ΑΟΡ» (Αθλητικός Όμιλος Ρεθύμνης) μετά της ισχυράς ομάδος των Χαλκίων «Ιωνία».

Κατόπιν ώραον και τεχνικού άγώνος, ο «ΑΟΡ» ενίκησε την «Ιωνία», άν και ή τελευταία παρουσίασε μεγάλην άπεροχήν, με τέμματα 1—0.

Επίσης την 26ην Δεκεμβρίου εις το αυτό γήπεδον συνηγήθησαν εις φιλικόν άγώνα οι ομάδες «Αχιλλεύς» Ρεθύμνης και «Αρης» Περιβολίων.

Κατά το πρώτον ημιχρόνιον άπερείχεν ο «Αχιλλεύς». Εις το δεύτερον όμως ημιχρόνιον ο «Αρης» έστρωσε το παιχνίδι του και τοιουτοτρόπως οι δύο ομάδες ήλθον ίσάοι με τέμματα 0—0. Διαιτητής ο κ. Άνδρ. Κλάδος.

ΣΤΥΛ. Ι. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Κατά την ήμεραν των Χριστουγέννων συνηγήθησαν ένταυθα εις φιλικόν άγώνα οι δύο ισχυράι ομάδες της πόλεως μας «Παναχαΐκη» και «Ολυμπιακός». Και οι δύο ομάδες έπαίξαν πολύ καλά, τελικώς όμως κατώρθωσε να επιβληθή ή πρώτη διά τεμμάτων 2—1.

Έκ της νικηθείας διεκρίθησαν ιδιαίτερος οι κ. Γαϊκάς, Προεορνέντζος και Άλεξόπουλος, έκ δέ του «Ολυμπιακού» ο τερατοφύλαξ του κ. Λαγός.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Στάς 27 Δεκεμβρίου συνηγήθησαν εις άγώνα πρωταθλήματος οι ομάδες «Νέοι» και «Μυτιληναίος». Ο άγών ήτο άρεκέτα ενδιαφέρον, δεδομένου ότι ο «Μυτιληναίος» εδρίσκεται εις φόρμαν. Η όμως της «Νέας» ενίκησεν εν τέλει τον «Μυτιληναίον» διά τεμμάτων 3—1. Καλύτεροι έκ της «Νέας» ήσαν οι κ.κ. Καρακατσάνης, Κρητικόπουλος, X.

ΤΟΥ ΜΑΚ ΣΒΙΓΓΙΝ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΕΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΥΜΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΧΕ ΠΕΣΕΙ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΟΥ. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΣΥΜΜΟΡΙΤΕΣ ΤΟΥ 'ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ ΔΕΝ ΕΣΚΟΠΕΥΑΝ ΝΑ ΤΙΝ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΟΥΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ... ΜΑ, ΚΑΘΩΣ ΕΞΕΙΣΑΝ ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΟΠΙΑ ΟΛΑ ΕΓΙΝΟΝ ΑΝΑΚΑΤΑΙΜΑΣΤΑ, ΜΕΣ' ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΙΣΧΥΟΝΤΟΝ ΠΩΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΤΟ ΝΟΜΟ ΔΕΝ

Ε. ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ

ΚΑΛΙΘΕΑ. — Την παρελθούσαν έβδομάδα έγινοντο εν Καλλιθέα πέντε ποδοσφαιρικά συναντήσια, με τα ά ακόλουθα άποτελέσματα:

«Καλλιθαίος» — «Ακρίτας» (Δραπετσώνος), 3—2.

«Καλλιθαίος» — «1 Διάβολος» (Ν. Σφαγείων), 1—1.

«Απόλλων» (Δραπετσώνος) — «Καλλιθαίος», 3—2.

«Εν. Χαροκόπου» — «Ουάς γουφείων Πάονος», 5—0.

«Ιέραξ» (Αμπελοκήπων) — «Αργοναυται», 1—3.

X. Ψ.

Βασιλειάδης. Έκ δέ του «Μυτιληναίου» οι κ.κ. Καμπουρόπουλος και Βούδας. Διαιτητής ο κ. Πανιάδης, καλός. Επίσης συνηγήθησαν διά το πρωταθλήμα β' κατηγορίας οι κάτωθι ομάδες:

«Β' Νέας» — «Β' Μυτιληναίου», 2—2. «Γ' Νέας» — «Γ' Μυτιληναίου», 2—0.

Δ. ΠΙΤΕΛΛΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Την 26ην Δεκεμβρίου συνηγήθησαν εις το μοναδικόν γήπεδον της πόλεως μας, ο «Αδέροφ» «Εθν. Οικτορφειον, μετά της «Λόγης», υπό την διατριάν του κ. Κοντοπούλου. Οι μικρόσωμοι παίκται του «Αδέροφ» έπεβλήθησαν των παικτών της «Λόγης» κρατήσαντες την άπεροχήν εις άμφότερα τα ημιχρόνια. Εις το πρώτον ημιχρόνιον ο «Αδέροφ» επέτιχε το πρώτον τέμμα διά του Άλαμάνου, κατά δέ το δεύτερον επέτιχεν

«Ω! άγάπη μου γλυκειά, γιατί μ' αλησμόνησες πια; μελαγχρονίε μου νεανία μ' έχεις κλέψει την καρδιά! Ω! άντικείμενον λατρείας που με στερείς της άγαλίας, ξεύρε ότι δεν πονώ όταν νοιώθω σε θωρό. Ω! φτωχό άγρόι μου, και άγγελε λατρεύε μου, έλα κοντά μου πολυπόθητε γλυκέ μου θησαυρέ έρασμα. Έλα προσμένω σε καρτερικά να σ' φιλήσω έρωτικά, έσένα πρώτη μου άγάπη έσένα στερνή άξέχαστη άγάπη!...

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ο Αθλητικός Ποδοσφαιρικός Σύλλογος «Δόξα» Σφαλίων.

έτερα δύο διά των Ιωαννίδη και Γεωργίου. Έτσι άνεδείχθη νικητής με 3—0.

Επίσης ο «Αστήρ» ενίκησε τον «Εθνικόν» με 3—0.

Ε. ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ

ΚΑΛΙΘΕΑ. — Την παρελθούσαν έβδομάδα έγινοντο εν Καλλιθέα πέντε ποδοσφαιρικά συναντήσια, με τα ά ακόλουθα άποτελέσματα:

«Καλλιθαίος» — «Ακρίτας» (Δραπετσώνος), 3—2.

«Καλλιθαίος» — «1 Διάβολος» (Ν. Σφαγείων), 1—1.

«Απόλλων» (Δραπετσώνος) — «Καλλιθαίος», 3—2.

«Εν. Χαροκόπου» — «Ουάς γουφείων Πάονος», 5—0.

«Ιέραξ» (Αμπελοκήπων) — «Αργοναυται», 1—3.

X. Ψ.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Φίλοι (Θεσσαλονίκη). Μας γράφετε ότι δεν έχετε πάσει στα χέρια σας καμιά ποιητική συλλογή, γιατί «όταν διαβάσετε ποιήματα... σάς πιάνουν τα νεύρα σας και στενοχωρείσθε». Παρ' όλα αυτά, σκαρώσαμε δυό ποιήματα και μάς τα στέλτετε προς δημοσίευσιν. Για να μη σάς χαλάσουμε λοιπόν το χατήρι, δημοσιεύουμε το πρώτο, με τον τίτλο «Είς μελαχροίνον»:

«Ω! άγάπη μου γλυκειά, γιατί μ' αλησμόνησες πια; μελαγχρονίε μου νεανία μ' έχεις κλέψει την καρδιά! Ω! άντικείμενον λατρείας που με στερείς της άγαλίας, ξεύρε ότι δεν πονώ όταν νοιώθω σε θωρό. Ω! φτωχό άγρόι μου, και άγγελε λατρεύε μου, έλα κοντά μου πολυπόθητε γλυκέ μου θησαυρέ έρασμα. Έλα προσμένω σε καρτερικά να σ' φιλήσω έρωτικά, έσένα πρώτη μου άγάπη έσένα στερνή άξέχαστη άγάπη!...

Μακάρι να ήταν τόσο εύκολη και άπλη ή παρασκευή των ληστών, όσο την παρουσιάζει στο ποίημά σας. Αν τολμούσατε όμως να το πήτε στους άποστασιασμένους και στους χαροδούλους, αυτό, άσφαλώς θα... κοκκάλινα από καταπληξιν. Αν δρ. Κ.ρ., Πάτραι. Το ποίημά σας δεν ακολουθεί ούτε αυτούς άκούει τους στοιχειώδεις μετρικούς κανόνες. Οι συτίσεις σας είναι άσυντακτικές και άσυντακτικές. Προσπαθήτε λοιπόν να μάθετε πρώτα καλά μέτρο και κατόπιν τά έναλλάξε. Θ. ο.δ. Κ. Μαυραγάνη, Θεσσαλονίκη. Τα βιβλία σας είναι όλα σχολικά και δεν μάς κάνουν δυστυχός. Τα λατινικά, τα θρησκευτικά και τα τοιαύτα ή έχομε άποχαρησθεί δια παντός... Παν. Φωτιάδης, Τε διηγήμα σας «Ο νέος Κορνιφιός» φαίνεται πως είναι πράγματι αληθινή ιστορία, παρ' ότι έστι ζωή, αλλά δυστυχώς δεν έχετε στη διάθεσί σας τα τεχνικά έκείνα μέσα που θα την έκαναν ζωντανή και θα την έντόπωναν και σε δασος, θα έπρεπε να έχετε μια ειδική κατάρτιση και πέρα που τη δίνει μόνον ή λογοτεχνία και καμιά άλλη τέχνη. Αν θέλησετε να διαβάσετε συγχρόνους ή και παλαιότερους μας καλούς διηγηματογράφους, θα καταλάβετε τί σας λέμε. Χ. Ποδ. Τ. Πάτραι. Σ' υποθέτουμε άπαρχαίως, καθώς βλέπετε, δεν δημοσιεύουμε στο περιοδικό μας, Άνταποκρίσεις στέλνεται μας, Α. Λαοσίτην. Το «Ψηφικό του βαρκάρη» όχι καλό. 'Ι. δού:

Κάνε και σ' το ψηφικό για να μάς πιάς πέρα εκεί που θάναπνεύσαμε οι δυό μας ελεύθερο άέρα. ο άνεμος τόν βοήθη τον ψηφικό βαρκάρη, και τρικημία να μη βοή τις τρεις ψηφές Μακάρη, σιγά ή βάρα άραξε σιμά στο άεροστάσιο, κι' οι δυό τους τόν βαρκάρη εύχαιρόμενοι πάλι. μονάχοι δυό στο πράσινο βουνό άγκαλιαζόντε και στο φεγγάρι που κιτά μάγανη όρκίζοντε.

Δημ. Γερμανόν, Άργίριον. Στέλνεται μας άνταποκρίσεις ποδοσφαιρικές, αλλά γράφετε προεκτικώτερα, προς Θεού, γιατί λουμε «Ερ ο θ ο γ» Α λ έ κ τ ο ρ α, Θεσσαλονίκη. Άντα ά ανέκδοτα που μάς στέλνετε, δημοσιεύουμε σήμερα το πρώτο με τον τίτλο «Η καλήμέρα της γριάς»:

Μία φορά καθόταν στην πόρτα του σπιτιού της μια γριά και έπλεκε κάλτσα μετρονάς τις θηλείες. Έκείνη τη στιγμή ένυχε να περά ο παπάς της ένορίας.

— Καλήμέρα, Σανθή! της είπες.

— Η γριά για να μη ξεχάση τόν άριθμό και θέλοντας να τόν χαϊρέτη, του απάντησε:

— Δεκαοχτώ, παπά μου!...

Στείλτε μας κι' άλλα τέτοια άμα έχετε, αλλά προσέχετε να είτε γνήσια και καλοάλεγμένα.

Ξεκινάει για το κλαρί με θυμό και μένος. Γίνετ' ένας καπετάνιος κι' ένας άλλος παλληκάρι κι' όταν δούνε το χαλί πέρνουνε ποδάρι. Κατεβαίνουν στα χωριά, τρομοκρατούν κατοίκους, κλέφτουν εύμορφα κορίτσια και αδειάζουν οίκους. Κι' όταν ή ανοιξιά περάσει κι' έλθει ο χειμώνας, κούο, παραδίνουντ' ένας-ένας ή και δυό-δυό.

Μακάρι να ήταν τόσο εύκολη και άπλη ή παρασκευή των ληστών, όσο την παρουσιάζει στο ποίημά σας. Αν τολμούσατε όμως να το πήτε στους άποστασιασμένους και στους χαροδούλους, αυτό, άσφαλώς θα... κοκκάλινα από καταπληξιν. Αν δρ. Κ.ρ., Πάτραι. Το ποίημά σας δεν ακολουθεί ούτε αυτούς άκούει τους στοιχειώδεις μετρικούς κανόνες. Οι συτίσεις σας είναι άσυντακτικές και άσυντακτικές. Προσπαθήτε λοιπόν να μάθετε πρώτα καλά μέτρο και κατόπιν τά έναλλάξε. Θ. ο.δ. Κ. Μαυραγάνη, Θεσσαλονίκη. Τα βιβλία σας είναι όλα σχολικά και δεν μάς κάνουν δυστυχός. Τα λατινικά, τα θρησκευτικά και τα τοιαύτα ή έχομε άποχαρησθεί δια παντός... Παν. Φωτιάδης, Τε διηγήμα σας «Ο νέος Κορνιφιός» φαίνεται πως είναι πράγματι αληθινή ιστορία, παρ' ότι έστι ζωή, αλλά δυστυχώς δεν έχετε στη διάθεσί σας τα τεχνικά έκείνα μέσα που θα την έκαναν ζωντανή και θα την έντόπωναν και σε δασος, θα έπρεπε να έχετε μια ειδική κατάρτιση και πέρα που τη δίνει μόνον ή λογοτεχνία και καμιά άλλη τέχνη. Αν θέλησετε να διαβάσετε συγχρόνους ή και παλαιότερους μας καλούς διηγηματογράφους, θα καταλάβετε τί σας λέμε. Χ. Ποδ. Τ. Πάτραι. Σ' υποθέτουμε άπαρχαίως, καθώς βλέπετε, δεν δημοσιεύουμε στο περιοδικό μας, Άνταποκρίσεις στέλνεται μας, Α. Λαοσίτην. Το «Ψηφικό του βαρκάρη» όχι καλό. 'Ι. δού:

Κάνε και σ' το ψηφικό για να μάς πιάς πέρα εκεί που θάναπνεύσαμε οι δυό μας ελεύθερο άέρα. ο άνεμος τόν βοήθη τον ψηφικό βαρκάρη, και τρικημία να μη βοή τις τρεις ψηφές Μακάρη, σιγά ή βάρα άραξε σιμά στο άεροστάσιο, κι' οι δυό τους τόν βαρκάρη εύχαιρόμενοι πάλι. μονάχοι δυό στο πράσινο βουνό άγκαλιαζόντε και στο φεγγάρι που κιτά μάγανη όρκίζοντε.

Δημ. Γερμανόν, Άργίριον. Στέλνεται μας άνταποκρίσεις ποδοσφαιρικές, αλλά γράφετε προεκτικώτερα, προς Θεού, γιατί λουμε «Ερ ο θ ο γ» Α λ έ κ τ ο ρ α, Θεσσαλονίκη. Άντα ά ανέκδοτα που μάς στέλνετε, δημοσιεύουμε σήμερα το πρώτο με τον τίτλο «Η καλήμέρα της γριάς»:

Μία φορά καθόταν στην πόρτα του σπιτιού της μια γριά και έπλεκε κάλτσα μετρονάς τις θηλείες. Έκείνη τη στιγμή ένυχε να περά ο παπάς της ένορίας.

— Καλήμέρα, Σανθή! της είπες.

— Η γριά για να μη ξεχάση τόν άριθμό και θέλοντας να τόν χαϊρέτη, του απάντησε:

— Δεκαοχτώ, παπά μου!...

Στείλτε μας κι' άλλα τέτοια άμα έχετε, αλλά προσέχετε να είτε γνήσια και καλοάλεγμένα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μας πληροφορούν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα μακρὰ μαλλιά έπαψαν και πάλι να είναι πολύ «αν-βόν».

—Έτσι η κομψή Παρισινή άρχισαν να θυσιάζουν ξανά τις μπούκλες τους και τα ρουλώ τους στο θωμό της Μόδας.

—Αυτό συμβαίνει γιατί με τους μεγάλους γούνινους γιακάδες των επανωφοριών, ένε πολύ δύσκολα τα χτενίσματα που απαιτούν τα μακρὰ μαλλιά, και γρήγορα χαλάει ή κόμ-μωσις.

—Έτσι, προς το παρόν τουλάχιστον, οι σβέρκοι λυγρώνονται από τους όγκους των μαλλιών και των διαφόρων σινιών.

—Επίσης και με τα καπελλάκια που είναι της μόδας των τελευταίων καιρό, δεν πηγαίνουν μακριά μαλλιά.

—Αν έχετε λοιπόν κομμένα τα μαλλιά σας, τα χωρίζετε σε χωρίστρα, πολύ κανονική και πολύ χαμηλά, δεξιά ή αριστερά, όπως προτιμάτε, και τα δουλεύετε ίσια προς τα κάτω. Έπειτα σπρώφετε σαν δαχτυλίδια τις άκρες των μαλλιών σας επάνω στο μέτωπο και στα μάγουλα. Αυτό είναι το νέο χτένισμα, απλό αλλά και άρκετα όμορφο.

—Όσοι όμως προτιμάτε τα μακρὰ μαλλιά, μπορείτε να μη τα κόψετε. Πάντως, για να είστε όσον το δυνατόν πιο μοντέρνα, αποφεύγετε τα σινιόν, και προτιμάτε τα ρουλώ, και τις μπούκλες.

—Πάντως, στα ξανθά μαλλιά πηγαίνουν τα «φλού» χτενίσματα, δηλαδή τα φουσκωτά και φουντωτά, ενώ στα μαύρα μαλλιά πηγαίνει πάντα χτένισμα πιο ύψο και πιο τυπικό. Αν στα ξανθά μαλλιά πηγαίνει το φριζέ-ρισμα και ή πυκνές όντυλασιόν, στα μαύρα μαλλιά πηγαίνουν καλύτερα ή αραιές όντυλασιόν.

—Όλα τ' απλά φορεματάκια που είναι τόσο της μόδας των τελευταίων καιρό, θα γυρνούν με ζώνη, ή όποια θα κλείνει συνήθως με άγκυρα μετέλλινη.

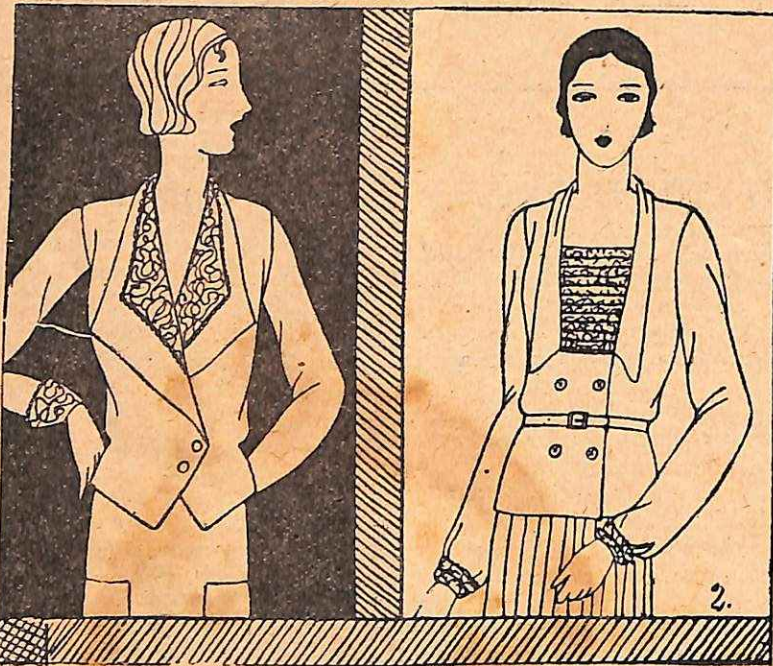
—Επίσης από μέταλλο θα ιδούμε και διάφορα άλλα άξουσ-άρ της τουαλέτας, π.χ. καρφί-τσες, περιδέραια μακριά και κοντά, κουμπιά και διαγυρίδια. Ό-σάντως θα δούμε και μισή με-τάλλινα στα καπέλλα.

—Τα θραυνά φορέματα θα εί-νε έντελώς διαφορετικά στην πλάτη από εμπρός. Ένώ εμπρός θα είναι ίσια και εφαρμοστά, ή πλάτη τους θα είναι πολύπλοκη, με φιδίλους, με θύλακ, με πούφ, και με τουρνέ.

—Το φάδος θα μαζεύεται έλλο-πίσω, χαμηλότερα ή υψηλότερα, ανάλογως του μήκους της φού-στας.

—Ρώτος, όπως σας είπαμε

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Μπλούζα—ζιλιές από σατέν κρέμ, γαρνιρισμένη με δαντέ-λα κίτρινη. 2) Μπλούζα από κρέμ-ντέ-σιν ροζ, γαρνιρισμένη με πλαστρον από σουρωτή στενή δαντέλλα.

κι' άλλοτε, θα είναι πολύ αν-βόν, ή μπλούζες για το βράδυ. Έτσι θα μπο-ρούμε εύκολα να μεταβάλουμε την ό-ψι της τουαλέτας μας.

—Με την ίδια φούστα, π. χ. θα μπορούμε να φορέσουμε πότε μια σου-νική και πότε μια μπλούζα με μπάσκες στους γοφούς. Ή, αν θέλουμε, μπο-ρούμε να προτιμήσουμε μια μπλούζα ντυσάπ στην πλάτη. Είναι όμως επίσης ωραία και μια μπλούζα «απουφάντ» με πλατιά μανίκια, γαρνιρισμένη με κεντήματα και χάνδρες. Ή μπλούζα αυτή θυμίζει τις μπλούζες που φορούν με τα έθνικά τους κοστούμια ή Ούγ-γαρέζες.

—Οι μεγάλοι Παρινοί ράπτει, για να φαίνεται πιο λεπτή ή τάγια, κάνουν μεγάλα τα μανίκια και τους γούνινους γιακάδες, και παραγαμίζουν τους ώμους με βαμπακι, όπως συνη-θίζεται για τα ανδρικά επανωφορία.

—Όσο το επάνω μέρος της σι-λουέτας φαίνεται πιο όγκώδες, τόσο το κάτω φαίνεται λεπτότερο.

—Μερικά επανωφορία έχουν, αντί γιακά, μια γούνινη εσάρπα, ή όποια είναι πολύ πρακτική, γιατί μπορούμε να τη φορέσουμε και με το ταγιέρ μας και με το φόρεμά μας.

—Από τις γούνες γίνονται γιωιστές μακρούς εσάρπες, κά-πες μικρές και μακρούς, φισού μυτερά και ύψηλοι σταυρωτοί γιακάδες.

—Τα προινά και τ' απογευ-ματικά φορέματα θα συμπλη-ρώνονται συχνά με εσάρπα ή φισού από το ίδιο ύφασμα.

—Όσάντως, στα θραυνά φορέματα, ή εσάρπα θα πλέξη το ρόλο της κόπας. Θα σκεπά-ζει δηλαδή το ντεκολτέ και ή αντίκριστα τα μανίκια. Ή ε-σάρπες αυτές θα γίνονται από όσο το δυνατόν πιο λεπτά και αθέρια ύφασματα, από τουλί, από γάζα και από δαντέλλα.

—Τώρα τελευταία, φορούν στο Παρίσι και το απόγευμα, φορεματάκια από λαινά, όσο και φορέματα μεταξωτά.

—Για φορέματα απογευμα-τινά χρησιμοποιούνται πιο πάν-των τα μάλλινα κρέμ.

—Είπε και πάλι της μόδας τα άμπρεσάν κι' ή γκέιπ, ά-πό δαντέλλα, ή από κεντήματα με άζούρ. Ή γαρνιτούρες αυτές πηγαίνουν πιο πάντων σε σκού-ρες τουαλέτες και δίνουν μια όψι χαρούμενη και νεανική στα προινά και απογευματινά φο-ρέματα.

—Αμπρεσάν από δαντέλ-λα θα ιδούμε και σε φορέματα βελούδινα. Στο βελούδο πηγαί-νει πιο πάντων ή δαντέλλα γκιμπού.

—Πολλές κομψές Παρισινές φορούν, αντί επανωφοριών, τα-γιέρ μαύρα, από χονδρό λαινά, φουρέ, συνδυασμένα από μια μπλούζα άσπρη. Έπάνω από τα ταγιέρ αυτά, ρίχνουν στους ώμους τους μια γούνα άλπεους ή τα τυλίγουν με μια εσάρπα γούνινη.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άρι-στουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγυσιν περί της αξίας των.

Ιδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). ‘Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ- δες, αισθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλη- ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ- ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ενός ευ- γενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακας» δέν χρειά- ζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τόν έχουν διαβάσει, παρά να έρωτησουν έναν πού να τόν διάβασεν όταν έδημοσιεύη εις τό «Μπουκέ- το». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακας» μπορούμε να πούμε ότι έστημιόσε την μεγαλειτέραν έπι- τυχίαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη- σαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΛΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥΡ- ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αι «Περίπετελαι του Πύμ», αι όποίαι έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό- λον, πρό των τραγικών μυστηρίων του οποίου παλαιών σκληρών άγώνων οι ήρωες του ρωμάν- τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ- διάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδύλ- λιον μεταξύ μιας κόρης και του έξαδέλφου της, με βασανιστήν των δυο αυτών άγνων έραστών τόν σκληρόν και άφαντάσως φιλάργυρον πα- τέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). ‘Η «Σφιγξ των Παγών» είναι τό άριστούρ- γημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδιών Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα- κτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ’ άρχης μέχρι τέλους άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον του αναγνώ- στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφερήν Γκρεβιά, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιων μ’ έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα, τό όποιον κρατεί άπ’ άρχης μέχρι τέ- λους εις συνεχή άγωνίαν τόν αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τό μυστηριώ- δον, τό όποιον μόνον εις τό τέλος διαφωτί- ζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΟ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). ‘Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειτέρα συγγρα- φείς του αιώνος μας και έχει βαθευθεί με τό Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ- ναι να έγγυηθ ή διά την «Κόρην του Μεγά- λου Βάλτου», ή όποια είναι άληθής άριστούρ- γημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Του ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). ‘Η «Μονμάρτη» είναι τό άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα των «Μποέ». ‘Η ζωή των φοιτη- τών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό ‘Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ’ έξαιρετική τέ- χνη και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ένδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Του ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναικό μυθιστόρημα του άπαθανότος Έλλη- νος λογοτέχνου, τό όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάρστη πλοκή του και τό βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόνος πρώτος προς δραχμάς 375, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά τό Έ-σωτερικόν και δραχμάς 375 διά τό Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι έλκλικηρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικώτης της όποιας είναι έξαιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κομωδιών, ποιήλων, περιέργων και υπερίχοντα εικόνες, χρωματιστά και μη.

Είς τόν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναί-κα», «Τό Ήμερολόγιο της Εύας», «Δύο καρδιές που αγαπήθηκαν» και τό δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ-λαίν».

Είς τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Ε-ξαδέλφου του Διαδέλφου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε».

Είς τόν τρίτον ή συνέχεια του «Έξαδέλφου του Διαδέλφου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε», «Η καινούρια άγάπη και παληά», «Τά Άπομνημονεύματα του Γαβριηλίδου», «Τά Άνέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και τό μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τόν τέταρτον τόμον ο «Μπαλαός», «Η τελευταία επιστολή του Ιακώβου Όρτις», «Μέσα από τα βάθη της νύ-χτας» και «Τά φιλολογικά Άπομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάνα».

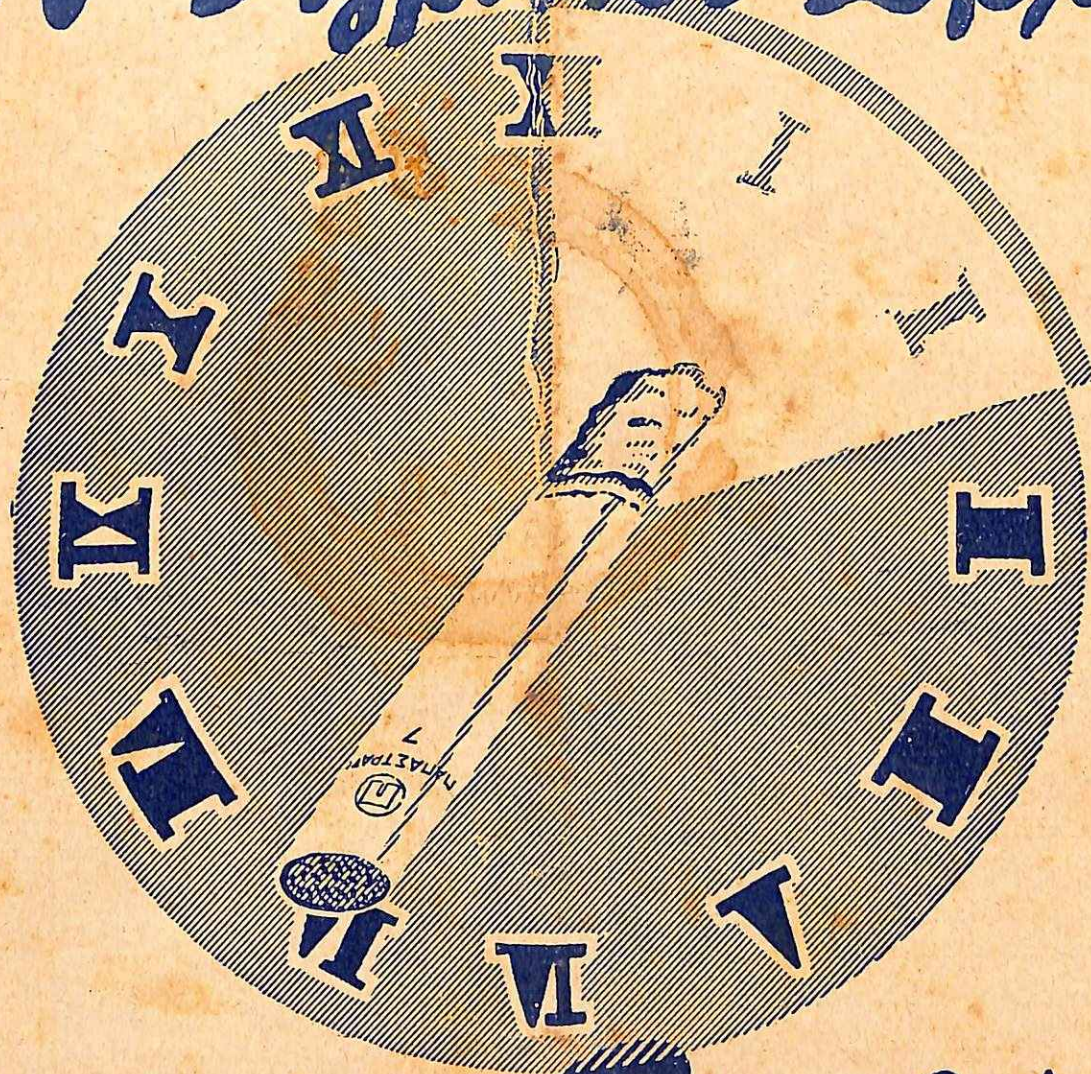
Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τό περίφημα Ήμερολόγιο του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928 και 1929 προς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Όμοίως εις τα Γραφεία μας πωλούνται οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούν-ται ο μόνος Α' Τόμος αντί δραχ. 300, οι δε λοιποί προς δραχ. 250 έκαστος. Διά τό Έξωτερικόν δραχ. 400 έκαστος.

Όλοι οι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρά τω Γεν. Αντιπροσώπω μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γρα-φείον μας Άλεξανδρείας 12, όδός Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. Άποστέλλονται δε εις όλες τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

Πασατέρας

№7 Αγρινίου Ερμ. 11.

Πίσο Βαβλάν Ένα καλογεμισμένο μυχάρο

ΑΤΕΛΙΕ
ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ
ΣΠΑΧΗ
ΒΟΥΛΗΣ 1 ΑΘΗΝΑΙ